

l'arjau

REVISTA CULTURAL

Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols

Núm. 78 JUNY 2017

Revista gratuïta

CALIDOSCOPI

50 anys enllaçats!

**50 ans ensemble!
50 Jahre zusammen!
50 anni insieme!
50 years together!
50 años enlazados!**

■ L'ENTREVISTA

JAOUAD JBILOU, JAMAL BALYAMINA I IMMA FERRER, participants i professora del projecte Ausbildung MobiPro (formació professional dual) expliquen què vol dir viure i treballar a Alemanya gràcies a la col·laboració de Mindelheim

■ CONTRASTOS

Començar a veure món: Bourg de Péage i East Grinstead

■ LES IMATGES

Música i Jocs sense Fronteres

■ EL TINGLADO

Manel Vicens amb la seva esposa i Margarita Wirsing durant la recepció de les autoritats de Bourg de Péage a l'Ajuntament cap a finals dels anys seixanta.
AMSGF. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria desconeguda)

EN AQUEST NÚMERO...

■ SALUTACIÓ	03
■ PRESENTACIÓ	05
■ CALIDOSCOPI	
Agermanaments: cinquanta anys enllaçats!.....	08
El punt de vista	10
Les imatges.....	58
L'entrevista. Jaouad Jbilou, Jamal Balyamna i Imma Ferrer	82
■ Contrastos	88
■ EL TINGLADO	90

EDICIÓ
AJUNTAMENT DE SANT FELIU DE GUÍXOLS
www.guixols.cat

REDACCIÓ
ARXIU MUNICIPAL
SERVEI DE PUBLICACIONS D'ARXIU
Ctra. de Girona, 45-47
17220 St. Feliu de Guíxols
Tel. 972 32 25 93

COORDINACIÓ
M. ÀNGELS SUQUET

CONSELL DE REDACCIÓ
PERE CARRERAS, MARTINA KIPP

COL·LABORADORS

LAURA AIGUAVIVA, KEN AVERILL, JAMAL BALYAMNA, SALVADOR CALABUIG, PERE CARRERAS, AINA COMAS, ALBERT DOMÍNGUEZ, CARLA DURAN, IMMA FERRER, PILAR GIRÓ, IARA GONZALO, VIKTORIA GRUBER, JAOUAD JBILOU, ANTONÍ JUANALS, CRISTINA LLOBET, POL MASSEGOSA, JOSEP MELCIOR MUÑOZ, CRISTINA NAVARRO, NATALIE NIESON, THANH SON OLIVER, ARNAU QUINTANA, ANNA SABATER, M. ÀNGELS SUQUET, MARIA VILATJE, STEPHAN WINTER

FOTO DE LA PORTADA
DETALL D'UNA PARADA DE ROBA AL MERCAT DE VERBANIA, EL 12 DE SETEMBRE DE 2006. AMSFG.
FONS AJUNTAMENT DE SANT FELIU DE GUÍXOLS
(AUTORIA: PERE CARRERAS)

ASSESSORAMENT LINGÜÍSTIC
ELISENDA LORÉS I MIREIA TRULL

TRADUCCIONS AL CASTELLÀ
M. ÀNGELS SUQUET I VIKTORIA MAIR
(VIST PER SCHWAZ)

DISSENY I MAQUETACIÓ
DOSIS DISSENY

IMPRESSIÓ
GRÀFIQUES BIGAS

ISSN 2013-0813
DIPÒSIT LEGAL: GI-1.611-89

Cap part d'aquesta publicació, incloent-hi el disseny, fotografies, dibuxos i estadístiques, no pot ser reproduïda, emmagatzemada ni transmesa de cap manera ni per mitjà (electrònic, mecànic, òptic, de gravació o bé fotocòpia) sense autorització prèvia de l'autor i editor.

MILLOR INICIATIVA
DE COMUNICACIÓ
INSTITUCIONAL
2014

 Premis
Carles Rahola
de Comunicació Local

Benvolguts i benvolgudes representants, amics i amigues de les nostres ciutats agermanades,

Benvolguts ciutadans i benvolgudes ciutadanes de Sant Feliu de Guíxols,

És un gran plaer oferir-vos aquest número de la revista L'ARJAU dedicat a la celebració dels cinquanta anys de l'agermanament de Sant Feliu de Guíxols amb la ciutat de Bourg de Péage. És una bona ocasió per fer un repàs de la història d'aquest esdeveniment i de les activitats organitzades, tot recordant les persones que van impulsar aquest projecte. El 25 de juny de 1967 Manel Vicens signà, en nom de l'Ajuntament, el pacte d'agermanament que ja havien signat Henri Durand, Franz Krach i Ugo Sironi l'any 1961 i al qual s'havia afegit East Grinstead el 1965. El 1982 fou ratificat per Julius Strohmayer, Giacomo Ramoni, Allan Tyler, Josep Vicente Romà i Henri Durand. El 1994 se signà un pacte d'amistat per incorporar Tramin i Schwaz. El 1996 Sant Feliu s'agermanà amb Nueva Trinidad.

Acte de lliurament de l'Estrella d'Or dels Agermanaments, atorgat per la Unió Europea l'octubre de 1995 a les ciutats agermanades. Procedència: Antoni Juanals (autoria desconeguda)

Apreciados y apreciadas representantes, amigos y amigas de nuestras ciudades hermanadas,

Apreciados ciudadanos y apreciadas ciudadanas de Sant Feliu de Guíxols,

Es un gran placer para mí ofreceros este número de la revista L'ARJAU, dedicado a la celebración del cincuenta aniversario del hermanamiento de Sant Feliu de Guixols con la ciudad de Bourg de Péage. Es una excelente ocasión para dar un repaso a la historia de este evento y de las actividades realizadas, recordando a su vez a las personas que impulsaron el proyecto. El 25 de junio de 1967 Manel Vicens firmó, en nombre del Ayuntamiento, el pacto de hermanamiento que ya habían firmado Henri Durand, Franz Krach y Ugo Sironi en el año 1961 y al cual se añadió East Grinstead en 1965. En 1982 fue ratificado por Julius Strohmayer, Giacomo Ramoni, Allan Tyler, Josep Vicente y Henri Durand. En 1994 se firmó un pacto de amistad para incorporar Tramin y Schwaz. En 1996 Sant Feliu se hermanó con Nueva Trinidad.

Durante este medio siglo de existencia muchas personas han trabajado con entusiasmo en mantener viva la llama de las iniciativas y hacerlas prosperar. Por este motivo hemos invitado a participar en esta revista a todos los municipios hermanados y a una representación diversa de los regidores guixolenses que han tenido responsabilidades o relación con los hermanamientos. A todos ellos quiero agradecer su colaboración, que nos aporta un bagaje y una experiencia extraordinarios, así como ilusiones y propuestas de cara al futuro. Querría que este L'ARJAU fuera como un puente entre las ciudades hermanas y entre el pasado y el futuro de los hermanamientos a través del presente aniversario. Deseo que todos gocéis plenamente de esta celebración y que su recuerdo sea para toda la vida.

CARLES MOTAS I LÓPEZ
Alcalde de Sant Feliu de Guíxols

De dalt a baix i d'esquerra a dreta:

Manuel Vicens signant el pacte d'amistat amb Bourg de Péage, el 25 de juny de 1967.
Procedència: Ajuntament de Bourg de Péage
(autoria: Carles Nadal Gallart)

Acte a la sala de plens de l'ajuntament amb motiu de la celebració dels 25è aniversari de l'agermanament amb Bourg de Péage, el 25 de setembre de 1993. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria desconeguda)

El 4 de setembre de 1994, a Bourg de Péage, es va fer l'acte oficial de signatura del pacte d'amistat que incorporava Tramin i Schwaz.

Els alcaldes eren: Henri Durand (Bourg de Péage), Bill Becker (East Grinstead), Erich Meier (Mindelheim), Antoni Juanals (Sant Feliu de Guíxols), Hubert Danzl (Schwaz) i Aldo Reschigna (Verbania). Procedència: Ajuntament de Schwaz (autoria desconeguda)

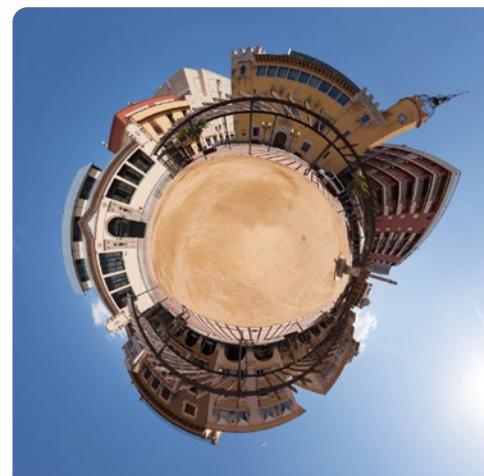

Durant aquest mig segle d'existència un gran nombre de persones han treballat amb entusiasme per mantenir viva la flama d'aquestes iniciatives i fer-les créixer. Per això, hem convidat a participar en aquesta revista tots els municipis agermanats i una representació diversa dels regidors guixolencs que han tingut responsabilitats o relació amb els agermanaments. A tots els vull agrair la seva col·laboració, que ens aporta un bagatge i una experiència extraordinaris, com també il·lusions i propostes de cara al futur. Voldria que aquest L'ARJAU fos com un pont entre les ciutats agermanades i entre el passat i el futur dels agermanaments a través d'aquest aniversari. Desitjo que tots gaudiu plenament d'aquesta celebració i que sigui un record per a tota la vida.

CARLES MOTAS I LÓPEZ

Alcalde de Sant Feliu de Guíxols

Miniplaneta de la plaça del Mercat.
Procedència: Jordi Gallego Caldas
(autoria: Jordi Gallego Caldas)

Presentación

PRESENTACIÓ Aquest any l'agermanament de Sant Feliu de Guíxols amb Bourg de Péage, Mindelheim i Verbania compleix cinquanta anys. L'ARJAU es vol sumar a aquesta celebració i, amb l'objectiu de promoure intercanvis entre els municipis agermanats, es proposa explicar als ciutadans i ciutadanes de Sant Feliu de Guíxols que són els agermanaments i tot el ventall de possibilitats que els ofereixen. Però, d'altra banda, també s'adreça a tots els amics i amigues de les ciutats agermanades per contribuir al fet que conequin Sant Feliu de Guíxols i animar-los a visitar la nostra ciutat. Aquest L'ARJAU vol ser fidel a l'espiritu dels agermanaments, en els quals es viu amb tota naturalitat que els i les representants s'expressin en la seva llengua mare, com a manifestació de diversitat i respecte vers les diferents identitats. Per aquest motiu, en la revista s'hi han mantingut els idiomes en què han estat elaborats cadascun dels escrits alhora que se'n facilita una traducció al castellà, ja que aquest idioma s'utilitza, juntament amb l'anglès, com a llengua comuna en els agermanaments.

Promogut per Henri Durand, el protocol reproduïa el document elaborat pel Consell de Comuns d'Europa: els signants adquirien el compromís de mantenir lligams permanents per afavorir intercanvis en tots els àmbits per desenvolupar comprensió mútua i fraternitat amb l'objectiu de construir la unitat europea, fonament de l'entesa entre pobles i de la pau al món. Al s. xx, les guerres van fer veure la necessitat de trobar mecanismes per garantir la pau. Després de la Primera Guerra Mundial, es creà la Societat de Nacions, predecessor de l'ONU, operativa fins al 1946. Després de la Segona Guerra Mundial, van proliferar els agermanaments de municipis. Era una mobilització des de les institucions més properes als ciutadans, a diferència de la Societat de Nacions, basada en els estats. Van sorgir dues organitzacions: el Consell de Comuns d'Europa (1951) i la Federació Mundial de Ciutats Agermanades (1957). A partir dels anys setanta, molts municipis cercaren ciutats amb objectius solidaris, amb les quals van establir agermanaments de cooperació (nord-sud). Progressivament, van ser promoguts també per entitats i associacions. Durant la Guerra Freda hi va haver agermanaments de comprensió (est-oest), que augmentaren des del final de l'enfrontament l'any 1991.

Este año el hermanamiento de Sant Feliu de Guixols con Bourg de Péage, Mindelheim y Verbania cumple cincuenta años. L'ARJAU quiere sumarse a esta celebración y, con el objetivo de promover intercambios entre los municipios hermanados, se propone explicar a los ciudadanos y ciudadanas de Sant Feliu de Guixols en qué consisten los hermanamientos y la gran variedad de posibilidades que les ofrecen. Sin embargo, por otro lado, también se dirige a todos los amigos y amigas de las ciudades hermanas para contribuir a que conozcan Sant Feliu de Guixols y animarlos a visitar nuestra ciudad. Este L'ARJAU quiere mantenerse fiel al espíritu de los hermanamientos, en los cuales se acepta con naturalidad que los representantes de los municipios se expresen en su lengua materna como manifestación de pluralidad y respeto mutuo. Por esta razón, en la revista también se han mantenido los idiomas utilizados por los autores en la elaboración de los distintos textos y, a su vez, se ofrece una traducción al castellano, puesto que este idioma, junto con el inglés, se utiliza en los hermanamientos como lengua común.

Promovido por Henri Durand, quien entonces era alcalde de Bourg de Péage, el protocolo se basaba en el documento elaborado por el Consejo de Comunes de Europa, en el cual los firmantes se comprometían a mantener lazos permanentes para favorecer intercambios en cualquier ámbito para desarrollar comprensión mutua y fraternidad con el objetivo de construir la unidad europea, indispensable para el diálogo y la paz. Durante el s. xx, las guerras desencadenaron la necesidad de hallar mecanismos para garantizar la paz. Tras la Primera Guerra Mundial se creó la Sociedad de Naciones, precursora de la ONU, operativa hasta 1946. Tras la Segunda Guerra Mundial proliferaron los hermanamientos entre municipios. Se tra-

La visió reduccionista dels agermanaments els identifica amb el folklore, els banquets, les desfilades, les festes esportives i els intercanvis escolars. Però els agermanaments han trencat el monopoli dels estats en les relacions internacionals i han vertebrat el territori, per damunt de divisions polítiques i enfrontaments. Inicialment l'interès es va centrar en els intercanvis culturals, esportius, turístics i escolars. Posteriorment, en la mesura que els viatges han esdevingut més assequibles i les tecnologies han obert noves finestres al món, l'aspecte econòmic ha guanyat pes. Els agermanaments, per exemple, han estat un bon marc perquè les PIME tinguin accés a nous mercats o per facilitar intercanvis professionals.

Aquesta història és també la dels agermanaments de Sant Feliu i, encara que pot semblar que està a punt d'exhaurir-se, creiem que té un llarg recorregut, sorprendent i divers com les mateixes persones. Ho eren els seus promotores, ho són els qui han continuat i ho seran els qui segueixin en el futur. La tecnologia no reemplaçarà el contacte entre la gent, per més que sigui una gran eina. La pedagogia del respecte, l'empatia i la igualtat no té data de caducitat. En els agermanaments, per acollir i comunicar-se, és bàsic tenir una identitat col·lectiva clara i positiva. A aquells que no se senten segurs de si mateixos els resulta difícil fer nous amics! Els agermanaments poden tenir, doncs, un paper decisiu per fomentar el sentiment de pertinença a la ciutat i contribuir a la integració de diferents col·lectius o grups socials, començant sobretot per "enganxar" la joventut mateixa.

taba de un movimiento promovido por las instituciones más próximas a los ciudadanos, a diferencia de la Sociedad de Naciones, basada en los estados. Surgieron dos organizaciones: el Consejo de Comunes de Europa (1951) y la Federación de Ciudades Hermanadas (1957). A partir de los años setenta, muchos municipios sellaron hermanamientos de cooperación (norte-sur) con objetivos solidarios. Progresivamente, también fueron promovidos por entidades y asociaciones. Durante la Guerra Fría se produjeron hermanamientos de comprensión (este-oeste), más frecuentes al finalizar el enfrentamiento en 1991.

La visión reduccionista identifica los hermanamientos con el folklore, los banquetes, los desfiles, las fiestas deportivas y los intercambios escolares. Pero los hermanamientos quebrantaron el monopolio de las relaciones internacionales que tenían los estados y han servido para vertebrar territorios, obviando divisiones y enemistades políticas. Inicialmente, se centraron en intercambios culturales, deportivos, turísticos y escolares. Posteriormente el aspecto económico ha ganado importancia, puesto que viajar se ha convertido en algo asequible y las nuevas tecnologías han abierto nuevas ventanas al mundo. Así, los hermanamientos han sido un recurso para que las PIME accedan a nuevos mercados o para facilitar intercambios profesionales.

Esta es también la historia de los hermanamientos de Sant Feliu y, aunque pueda parecer que la fórmula está a punto de agotarse, creemos que tiene un gran porvenir, sorprendente y variado como las propias personas. Lo fueron sus promotores, lo son quienes han continuado y lo serán quienes sigan en el futuro. La tecnología no podrá reemplazar el contacto entre la gente, por más que sea una gran herramienta. La pedagogía del respeto, la empatía y la igualdad no caduca. En los hermanamientos, para acoger a otros y comunicarse con ellos, es necesario tener una identidad colectiva clara y positiva. ¡A quienes no se sienten seguros de sí mismos les resulta difícil tener nuevos amigos! Los hermanamientos pueden tener, pues, un gran papel para fomentar el sentido de pertenencia a la ciudad y contribuir a la integración de diferentes colectivos y grupos, empezando principalmente por "enganchar" a los más jóvenes.

Hermanamientos: 50 años enlazados

Verae amicitiae semperna sunt afirma Cicerón (*De Amicitia*, 9,32) por boca de Lelio. Este diálogo es una defensa de la amistad entre las personas y un repudio a las relaciones con fines políticos. La auténtica amistad, dice, se caracteriza por la confianza y el compromiso (*fides*), la constancia y la firmeza (*constantia*) y la delicadeza o respeto (*suavitas*). En 1961, buscando los mismos valores propugnados por Cicerón, Henri Durand promovió los hermanamientos entre ciudades, procurando la relación entre las personas y evitando las interferencias políticas. Dejamos que también en este caso se cumplan las palabras de Cicerón y que estas amistades sean eternas. Hemos invitado a representantes de todas las ciudades hermanadas para que expliquen qué ha representado el hermanamiento para sus municipios, qué hechos consideran remarquables y qué esperan en el futuro. Hemos mantenido los idiomas de los textos originales y ofrecemos traducciones al castellano. Contamos con escritos de Pere Carreras por Sant Feliu de Guíxols, Nathalie Nieson por Bourg de Péage, Stephan Winter por Mindelheim, Ken Averill por East Grinstead, Viktoria Gruber por Schwaz, M. Àngels Suquet sobre Tramin y Anna Sabater por Nueva Trinidad. En la sección Contrastos, Cristina Llobet, Carla Duran, Aina Comas, Maria Vilatje, Pol Massegosa, Iara Gonzalo y Cristina Navarro explican su experiencia con Bourg de Péage y East Grinstead. En la sección del Tinglado, cargos electos que han tenido a los hermanamientos bajo su responsabilidad en diferentes períodos exponen sus objetivos y vivencias, que muchas veces empezaron ya en su etapa escolar. Colaboran Antoni Juanals, Laura Aiguaviva, Josep Melcior Muñoz, Pilar Giró y el actual responsable, Salvador Calabuig. En la entrevista Jaouad Jbilou y Jamal Balyamna hablan de todo lo que supuso su participación en el proyecto de Formación Profesional en Mindelheim. Imma Ferrer da su visión como docente.

CALIDOSCOPI Agermanaments: 50 anys enllaçats!

Verae amicitiae semperna sunt diu Ciceró (*De Amicitia*, 9,32) per boca de Laeli. Aquest diàleg és una defensa a ultrança de l'amistat entre les persones, i rebutja les relacions en l'àmbit polític. L'autèntica amistat, diu, es caracteritza per la confiança i el compromís (*fides*), la constància i la fermesa (*constantia*) i la delicadesa o respecte (*suavitas*). Cercant els mateixos valors propugnats per Ciceró, l'any 1961 Henri Durand va promoure els agermanaments entre diverses ciutats, procurant la relació entre persones i evitant les interferències de la política. Desitgem que també en aquest cas es compleixin les paraules de Ciceró i que aquestes amistats siguin eternes. Hem convidat a representants de totes les ciutats agermanades perquè expliquin què ha representat l'agermanament per als seus municipis, quins fets remarquen i què n'esperen en el futur. Hem mantingut els idiomes dels textos originals i n'oferim traduccions al castellà. Tenim escrits de Pere Carreras per Sant Feliu de Guíxols, Nathalie Nieson per Bourg de Péage, Stephan Winter per Mindelheim, Ken Averill per East Grinstead, Viktoria Gruber per Schwaz, M. Àngels Suquet sobre Tramin i Anna Sabater per Nueva Trinidad. A la secció Contrastes, Cristina Llobet, Carla Duran, Aina Comas, Maria Vilatje, Pol Massegosa, Iara Gonzalo i Cristina Navarro expliquen la seva experiència a Bourg de Péage i East Grinstead. A la secció del Tinglado, càrrecs electes que han tingut cura dels agermanaments en diferents períodes exposen l'enfocament que hi van donar i les seves vivències, que sovint començaren ja en l'etapa escolar. Hi col·laboren Antoni Juanals, Laura Aiguaviva, Josep Melcior Muñoz, Pilar Giró i l'actual responsable Salvador Calabuig. A l'entrevista Jaouad Jbilou i Jamal Balyamna parlen del que va suposar per a ells la participació en el projecte de Formació Professional a Mindelheim i Imma Ferrer dóna el seu punt de vista com a docent.

CALIDOSCOPI

EL PUNT DE VISTA

Vist per SANT FELIU DE GUÍXOLS ELS AGERMANAMENTS EN PRIMERA PERSONA.

Municipio de Catalunya (España) amb uns 22.000 habitants, capital de la Costa Brava, a 34 km de Girona i a 100 km de Barcelona. El 940 s'hi fundà el monestir benedictí i, al segle XIII, creixé la vila medieval amb un paper estratègic en l'expansió catalana per la Mediterrània. Actualment, l'economia se centra en el turisme i els serveis, però des del s. XVIII fins als 80 del s. XX la indústria surotapera fou el sector dominant. Envoltada de natura i camins de ronda arran de mar, hi destaquen els paratges de Sant Elm, Sant Amanç, Pedralta i la badia de Sant Pol. Té edificis com el Casino la Constància, cases senyoriales noucentistes i modernistes i el mateix Monestir. Carnaval, Sant Jordi i la Festa Major són les diades principals. Amb gran tradició artística i musical, cada any ofereix el Festival de la Porta Ferrada i exposicions a l'Espai Carmen Thyssen.

Visto por
SANT FELIU DE GUÍXOLS

LOS HERMANAMIENTOS EN PRIMERA PERSONA. Municipio de Cataluña (España) con unos 22.000 habitantes, capital de la Costa Brava, a 34 km de Girona y a 100 km de Barcelona. En el año 940 se fundó el monasterio benedictino y, en el s. XIII, creció la villa medieval con un papel estratégico en la expansión catalana en el Mediterráneo. Actualmente, la economía se centra en el turismo, pero desde el s. XVIII hasta los años ochenta del s. XX la industria corchera fue el sector dominante. Rodeada de naturaleza y caminos de ronda cerca del mar, destaca los parajes de Sant Elm, Sant Amanç, Pedralta y la bahía de Sant Pol. Tiene edificios como el casino la Constancia, casas señoriales novecentistas y modernistas y el propio Monasterio. Carnaval, Sant Jordi y la Fiesta Mayor son las festividades más significativas. Con gran tradición artística y musical, cada año ofrece el Festival de la Porta Ferrada y las exposiciones del Espai Carmen Thyssen.

EN PRIMERA PERSONA

Muchas veces se puede ver. A la entrada de muchas poblaciones encontramos carteles donde se indica "población hermanada con..." y el nombre de otra ciudad, ya sea del mismo país, ya sea de otro lugar más lejano. En el caso de Sant Feliu

EN PRIMERA PERSONA

Es veu sovint. Als afores de moltes poblacions hi trobem rètols en què s'indica "població agermanada amb ..." i el nom d'una altra ciutat, ja sigui del mateix país, o ja sigui d'un altre indret més llunyà. En el cas de Sant Feliu de Guíxols, la cosa es fa a l'ençòs, perquè hi ha una unió amb cinc municipis europeus (som una unió de sis municipis, comptant el nostre), on es parlen sis idiomes diferents (català, castellà, anglès, francès, alemany i italià). El llaç exterior s'arrodonaix amb un pacte d'amistat segellat amb una altra població i s'estén també amb un acord amb una petita població a Amèrica Llatina, de caire més solidari. Tot això es pot veure al rètol de l'entrada per Vilartagues.

La pregunta que es fa molta gent és ben lògica: i això per què serveix? En aquest article intentaré explicar-ho, perquè les casualitats de la vida laboral van fer que durant un temps jo tingués la responsabilitat de gestionar aquesta àrea. Una tasca que em va fer passar per totes les fases, des del desconeixement absolut de tots aquests vincles, bàsicament a Europa, fins a l'absoluta convicció que molt està per fer però tot és possible.

Una unió de pobles en temps de pau, que cercava complicitats i benestar a partir de la relació entre persones de pobles petits. Aquest era, en certa manera, el missatge que es volia transmetre, com una mena d'evangeli als quatre vents. Un missatge que no sempre s'ha traslladat amb encert, que no sempre s'ha entès com a fonamental pel que té d'integrador, i que té encara, molt de futur.

Aquesta unió de pobles, que és, ha estat i serà fraternal, ha de donar encara molts fruits i la veig com una gran oportunitat per revalidar l'esperit pacífic d'una Europa unida, potenciar l'intercanvi d'experiències lúdiques i culturals –amb l'esport, la cultura, la joventut, o el que es vulgui–, aprofitar-ne l'element didàctic i formatiu (sobretot en l'aprenentatge d'idiomes, essent tan ric el ventall existent), reforçar vincles econòmics i fomentar la cultura de la pau entre els pobles.

Durant un temps ho vaig gestionar jo, prop de set anys, amb encerts, llums i ombres. I m'agradaria, ara que prenc una certa distància, que els agermanaments deixessin de ser quelcom desconegut, una mica "àrea ventafocs", incomprès o poc explicat, per esdevenir un motiu d'orgull ciutadà; de saber que tenim gent a Europa que ens estima amb bogeria i es mor de ganes

A la pàgina esquerra, vista de l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols. AMSFG.
Procedència: Àrea de Turisme (autoria: Joan i Josep Segur)

En aquesta pàgina, de dalt a baix:

Detall del moll del port amb la punta dels Guíxols i el Salvament de Nàufrags al fons, 2007. AMSFG. Procedència: Àrea de Turisme (autoria: Hug Argence).
Detall d'una cala de la costa de Sant Feliu de Guíxols, 2004. AMSFG.
Procedència: Àrea de Turisme (autoria: Jordi Ferrando). Escena de Carnaval.
AMSGF. Procedència: Àrea de Turisme (autoria: Joaquim Bigas)

de Guíxols la cosa es a lo grande, porque hay unión con cinco municipios europeos (somos una unión de seis municipios, el nuestro incluido), donde se hablan seis idiomas diferentes (catalán, castellano, inglés, francés, alemán e italiano). El lazo exterior se redondea con un pacto de amistad sellado con otra población y se extiende también con un acuerdo con una pequeña población en América Latina, con un cáliz más solidario. Todo esto se puede ver en el cartel en la entrada por Vilartagues.

La pregunta que se hace mucha gente es bien lógica: ¿y esto para qué sirve? En este artículo intentaré explicarlo, porque las casualidades de la vida laboral hicieron que, durante un tiempo, yo tuviera la responsabilidad de gestionar esta área. Una tarea que me hizo pasar por todas las fases, desde el desconocimiento absoluto de todos estos vínculos básicamente en Europa, hasta la total convicción que hay mucho por hacer pero que todo es posible.

Una unión de pueblos en tiempos de paz, que buscaba complicidades y bienestar a partir de la relación entre personas de pueblos pequeños. Este era, en cierta manera, el mensaje que se quería transmitir, como una especie de evangelio a los cuatro vientos. Un mensaje que no siempre se ha transmitido con acierto, que no siempre se ha entendido como fundamental por lo que tiene de integrador, y que tiene aún mucho futuro. Esta unión de pueblos que es, ha sido y será fraternal, debe dar aún muchos frutos y lo veo como una gran oportunidad para revalidar el espíritu pacífico de una Europa unida, potenciar el intercambio de experiencias lúdicas y culturales –mediante el deporte, la cultura, la juventud, o lo que se quiera–, sacar partido del factor didáctico y formativo (especialmente en el aprendizaje de idiomas, siendo tan rica la variedad existente), reforzando vínculos económicos y fomentando la cultura de la paz entre los pueblos.

Durante un tiempo yo tuve la responsabilidad de su gestión, casi siete años, con aciertos, luces y sombras. I me gustaría, ahora que pongo cierta distancia, que los hermanamientos dejaran de ser algo desconocido, un poco “área cenicienta”, incomprendida o poco explicada, para convertirse en un motivo de orgullo ciudadano; de saber que tenemos gente en Europa que nos quiere con locura y se muere de ganas de visitarnos y tender nuevos puentes. Abrir experiencias, visitarse mutuamente, tejer lazos, relacionarnos.

Me gustaría que, en el futuro, Sant Feliu de Guíxols como población acabara participando más activamente de estos pueblos que, allende el norte, desde la sociedad civil (y no tanto desde las instituciones), de esta gran aventura colectiva que nos da grandeza. Puesto que soy periodista y he podido conocer a fondo este invento, os voy a relatar mi visión de los hechos desde dentro, esperando que la memoria selectiva no me arroje al sentimentalismo.

EL PESO DE EUROPA: UNA OPORTUNIDAD PARA LA PAZ

A mí me ha pasado. A medida que me voy haciendo mayor y conozco más la vida, y como más he leído e investigado, más miedo y respeto le tengo a las guerras.

M'agradaria que, en el futur, Sant Feliu de Guíxols com a població acabés participant més activament d'aquests pobles que nord enllà, des de la societat civil (i no tant des de les institucions) d'aquesta gran aventura col·lectiva que ens fa més grans.

de visitar-nos i fer nous ponts. Obrir experiències, visitar-se mútuament, fer teixit, relacionar-nos.

M'agradaria que, en el futur, Sant Feliu de Guíxols com a població acabés participant més activament, des de la societat (i no tant des de les institucions), d'aquests pobles nord enllà i d'aquesta gran aventura col·lectiva que ens fa més grans.

Com que sóc periodista i he estat a dins d'aquest invent, us relataré la meva visió dels fets des de dins, tot esperant que la memòria selectiva no em faci caure en el sentimentalisme.

EL PES D'EUROPA: UNA OPORTUNITAT PER A LA PAU

A mi m'ha passat. A mesura que em vaig fent més gran i coneix més la vida, i a mesura que he anat llegint i investigant, més por i respecte tinc a les guerres. De més jove, en podia frivoltzar. Ara, em ve pànic i angúnia només de pensar-hi: desesperança.

I aquesta reacció em fa admirar el gest, més que simbòlic, que va fer un alcalde d'un poble francès (Henri Durand de Bourg de Péage) junt amb l'alcalde alemany (Franz Krach, de la població de Mindelheim, a Baviera, Alemanya) i un tercer alcalde italià (Ugo Sironi de Verbania). Els dos primers, junt amb el tercer pràcticament en paral·lel en el temps, van voler teixir una relació fraternal entre els pobles, i superar els desastres –encara prou calents en aquell moment– de la Segona Guerra Mundial. En altres paraules: mirar el futur com a poblacions germanes. La Unió Europea encara estava per néixer com la coneixem avui, i aleshores es fonamentava en un simple acord comercial. Des dels pobles, des de la visió d'aquells alcaldes del principi, es volia una relació cordial des de la senzilla de les municipis petits: veure la realitat des del món local com a oportunitat de pau i cooperació. Un missatge senzill i alhora potent.

Passava això aproximadament quinze anys després que hagués acabat la II Guerra Mundial, quan la ferida encara no estava del tot tancada. Aquí hi veig la valentia.

El gest d'estendre la mà i confraternitzar entre ciutats s'ampliava a més convidats. Originàriament, Bourg de Péage i els bavaresos de Mindelheim. Gairebé en paral·lel, els dos primers esdevenien tres, ja que s'asseia a taula la població italiana de Verbania, municipi preciós a peus d'un llac fabulós. S'hi afegia al cercle la petita població tirolesa de Schwaz, a Àustria, situada en una vall minera rica en plata i que avui també ha esdevingut un punt clau en el turisme d'esquí. Fins aleshores, totes les ciutats de les quals parlem tenien

De más joven podía frivolar sobre ellas. Ahora me viene pánico y angustia sólo con pensar en ellas: desesperanza.

Y esta reacción hace que admire el gesto, más que simbólico, que hizo un alcalde de un pueblo francés (Henri Durand de Bourg de Péage) junto a un alcalde alemán (Franz Krach de Mindelheim, en Baviera, Alemania) y un tercer alcalde italiano (Ugo Sironi de Verbania). Los dos primeros, junto con el tercero prácticamente de manera simultánea en el tiempo, quisieron tejer una relación fraternal entre los pueblos, y superar los desastres –aún muy calientes en aquel momento– de la Segunda Guerra Mundial. Dicho de otro modo: mirar al futuro como poblaciones hermanas. La Unión Europea aún estaba por nacer como la conocemos hoy, y entonces se basaba en un simple acuerdo comercial. Los pueblos, des de la visión de aquellos alcaldes pioneros, querían una relación cordial des de la sencillez de los municipios pequeños: ver la realidad desde el mundo local como una oportunidad de paz y cooperación. Un mensaje sencillo y potente a la vez.

Esto ocurría más o menos quince años después de finalizar la II Guerra Mundial, cuando la herida aún no estaba bien cicatrizada. Ahí creo que reside la valentía.

El gesto de tender la mano y confraternizar entre pueblos se amplió a más invitados. En un principio Bourg de Péage y los bavareses de Mindelheim. Casi en paralelo, los dos primeros se convirtieron en tres, ya que se sentó a la mesa la población italiana de Verbania, un municipio delicioso a orillas de un lago fabuloso. Al círculo se añadió la pequeña población tirolesa de Schwaz, en Austria, situada en un valle minero rico en plata y que hoy también se ha convertido en un destino turístico de primer orden en cuanto esquí. Hasta aquel momento, todas las ciudades de las que hemos hablado tenían como elemento geográfico central la figura imponente de los Alpes. Era el eje del círculo, la punta de un compás geográfico imaginario. Con la relación que se hizo con Sant Feliu de Guíxols, la figura redondeada perdió la geometría, y con la entrada de Inglaterra (East Grinstead, Sussex) se consiguió el actual triángulo de nuestros hermanamientos. Seis pueblos, pertenecientes a países que en el momento del conflicto mundial podían haber sido rivales, adquirían el compromiso, solemne, de ser más que amigos, hermanos.

En Alemania hablan de *Städtepartnerschaft* (asociación de pueblos hermanados). En Cataluña decimos *Agermanaments* (relación entre hermanos). En Francia, *Jumelage* (con el mismo significado que en catalán), en Inglaterra hablan de *Twinning Towns* (ciudades hermanadas)

De dalt a baix:

Detall dels banys de Sant Pol, 2007. AMSFG. Procedència: Àrea de Turisme (autoría: Joaquim Bigas)

Vista de la platja i els xalets de Sant Pol, 2010. AMSFG. Procedència: Àrea de Turisme (autoría: Ana Dolores Manjón)

Detall de la façana romànica i la Porta Ferrada de l'església parroquial del Monestir. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoría: Pere Carreras)

o gemelas), y en Italia, *Città Gemellate* (en el mismo sentido que Inglaterra). O sea, la relación establecida va más allá del frío acuerdo de una asociación o de las palabras correctas que suenan bien en los discursos.

Se ponía el corazón, el deseo de fraternidad en Europa. Un noble objetivo, valiente en sí mismo, que todavía hoy, cuando nos reunimos u organizamos encuentros entre estos pueblos, hacemos aflorar en los discursos y que aún nos hace tener la sensibilidad a flor de piel. Hay, en el ambiente, el deseo de una paz duradera para nosotros y nuestros hijos. No sé si lo hemos sabido transmitir bien, a lo largo del tiempo, a pesar de que es la base de nuestra filosofía. Con todo, el regidor que tiene la responsabilidad de esta área des de hace un año, Salvador Calabuig, tiene claro el mensaje y el rumbo.

LAS CASUALIDADES DE LA VIDA

Las mejores cosas en la vida suceden por casualidad, y esta es una. Pensad que si estamos hermanados con estas poblaciones fue por casualidad (el alcalde de Bourg de Péage, M. Henri Durand quería acercarse a una población española, preferiblemente con mar, y fue al Ayuntamiento de Tossa donde se encontró con la puerta... cerrada!)

Pues en mi caso también fue una casualidad de la vida. Asumir la responsabilidad de llevar el Área de Hermanamientos. Habló de uno de los momentos profesionales más dulces que he tenido hasta ahora en el Ayuntamiento "ganchón".

Y curiosamente esta función, la de los hermanamientos, tiene poco que ver con mi tarea básica y principal, que es comunicar. Porqué mi misión es ser responsable de Comunicación, jefe de Prensa, es decir, la tarea de explicar a la ciudadanía, o a los medios de comunicación, lo que hace el Ayuntamiento en la ciudad, transmitir los mensajes del gobierno, las actuaciones que se quieren iniciar, dar cuentas... En definitiva, dirigir la comunicación, bajo las directrices políticas de un gobierno local democráticamente electo.

Pues, entremedio de esta función, que como os podéis imaginar ocupa buena parte de mi vida laboral y también perso-

com a element geogràfic central la figura imponent dels Alps. Era l'eix del cercle, la punta d'un compàs geogràfic imaginari. Amb la relació que es va fer amb Sant Feliu de Guíxols, la figura arrodonida va perdre la geometria, i amb l'entrada d'Anglaterra (East Grinstead, Sussex) es va aconseguir el que avui és el triangle dels nostres agermanats. Sis pobles, pertanyents a països que en moment de conflicte mundial podien haver estat rivals, adquiriren el compromís, solemne, de ser més que amics, germans.

A Alemania, en diuen *Städtepartnerschaft* (associació de pobles agermanats). A Catalunya, en diem *Agermanaments* (relació entre germans). A França, *Jumelage* (mateixa definició que en català), a Anglaterra en diuen *Twinning Towns* (ciutats agermanades, o bessones), i a Itàlia, *Città Gemellate*, el mateix sentit que Anglaterra. És a dir, la relació que s'establia anava més enllà del fred acord d'una associació o de les bones paraules que queden bé als discursos.

Hi entrava el cor, el desig de fraternitat a Europa. Un noble objectiu, valent en si mateix, que encara avui, quan fem reunions i trobades entre aquests pobles, fem aflorar en els discursos i que encara ens posa la sensibilitat a flor de pell. Hi ha, en l'ambient, el desig d'una pau duradora per a nosaltres i els nostres fills. No sé si ho hem sabut transmetre prou bé, al llarg del temps, i això que és la base d'aquesta filosofia. En tot cas, el regidor que porta des de fa un any aquesta àrea, Salvador Calabuig, té clar el missatge i el rumb.

LES CASUALITATS DE LA VIDA

Les millors coses de la vida succeeixen de casualitat, i aquesta n'és una. Pensau que si estem agermanats amb aquestes poblacions va ser per casualitat (l'alcalde de Bourg de Péage, M. Henri Durand, volia acostar-se a una població espanyola, preferiblement amb mar, i va anar a l'Ajuntament de Tossa on es va trobar la porta...tancada!)

Doncs en el meu cas, també va ser una casualitat de la vida, el fet d'adquirir la responsabilitat de portar l'àrea d'Agermanaments. Parlo d'un dels moments professionals més dolços dels que he tingut fins avui a l'Ajuntament ganxó.

I és tan viu i tan bonic el record que en tinc, després d'aquests vuit anys, que pensar en totes les cares que m'han陪伴at arriba ple d'un efecte balsàmic, espontani, fresc, que m'ha enriquit a tots nivells com a persona, com a professional i com a europeu

I curiosament aquesta funció, la d'Agermanaments, té ben poc a veure amb la meva tasca bàsica i principal, que és comunicar. Perquè la meva missió és ser responsable de Comunicació, cap de Premsa i jo he d'explicar a la ciutadania, o als mitjans de comunicació, el que fa l'Ajuntament a la ciutat, fer arribar els missatges del govern, les accions que es volen emprendre, mirar de donar comptes... En definitiva, dirigir la comunicació, sota unes directrius polítiques d'un govern local democràticament escollit.

Doncs entremig d'aquesta funció, que com us podeu imaginar ocupa bona part de la meva vida laboral i també personal, s'hi van "infiltrar" els "germans" europeus.

I és tan viu i tan bonic el record que en tinc, després d'aquests vuit anys, que el fet de pensar en totes les cares que m'han陪伴at arriba ple d'un efecte balsàmic, espontani, fresc, que m'ha enriquit a tots nivells com a persona, com a professional i com a europeu.

Què hi fa un periodista, que ja va prou enfeinat tot el dia fent de cul-d'enjaumet per la casa agafant una responsabilitat que en principi ni li va ni li ve? Som a l'any 2008. Aprofitant una remodelació de govern, i de forma provisional, el meu regidor, Richard Navarro assumeix la funció de Comunicació. Entre les seves atribucions tenia també la funció de dirigir Agermanaments, Joventut, Participació Ciutadana, etc. Ell estava buscant la manera de crear equip, i amb Agermanaments va decidir posar-s'hi més tard. De fet obrava bé, perquè teníem temps per davant i en aquell moment no era prioritària cap acció que suposés fer les coses ràpid.

Mentre ell buscava les persones, em va demanar si el podia ajudar un pa-

nal, se "infiltraren" los "hermanos" europeos. Y es tan vivo y bonito el recuerdo que guardo, tras estos ocho años, que pensar en todas las caras que me han acompañado me produce un efecto balsámico, espontáneo, fresco, que me ha enriquecido a todos los niveles como persona, como profesional y como europeo.

¿Qué hace un periodista, ya de por sí muy atareado las 24 horas del día siendo un culo de mal asiento por toda la casa, tomando una responsabilidad que en principio no va con él?

Nos situamos en el año 2008. Aprovechando una remodelación del gobierno, y de forma provisional, mi regidor, Richard Navarro asume la función de Comunicación. Entre sus atribuciones tenía también la de dirigir Hermanamientos, Juventud, Participación Ciudadana, etc. Él buscaba la manera de formar un equipo, y el tema de los hermanamientos lo dejó para más tarde. De hecho, hizo bien, porque teníamos tiempo y había otras prioridades antes que actuar con precipitación. Mientras él buscaba las personas, me pidió si podía ayudarlo un par de meses o tres, provisionalmente. "Me ayudas, contestamos algunos e-mails, así no abandonamos el tema... y mientras montamos el equipo", me dijo. Yo de este tema sabía muy poco. Prácticamente nada.

Había participado en alguno de los viajes como reportero-cronista, había visto la forma de enfocar el tema que tenía la regidora Laura Aiguaviva –actuando con el corazón–, la buena estima que tenían los "hermanados" hacia personas como el ex alcalde Juanals... y poca cosa más. No saber mucho más que nada de un tema, sin embargo, su-

D'esquerra a dreta:

Coronament de la casa Patxot, al passeig del Mar, 2007. AMSFG. Procedència: Àrea de Turisme (autoria: Hug Argence)

Detall del casino la Constància, 2007. AMSFG. Procedència: Àrea de Turisme (autoria: Hug Argence)

Ermita de Sant Elm, 2007. AMSFG. Procedència: Àrea de Turisme (autoria: Hug Argence)

pone una gran ventaja ya que tanto Richard como yo empezamos, en cierto modo, de cero. No exactamente de cero, porque también disponíamos de los consejos y de la muy buena labor y experiencia previa de Maite Costa (quien fue responsable antes que yo). Ella, sin estar dentro, daba valiosos consejos que sirven todavía hoy.

Y sin darme cuenta fui responsable de esta área prácticamente durante siete u ocho años. Tantos, que incluso el regidor se marchó del Ayuntamiento y yo seguí con el invento durante bastante tiempo después. Como suele pasar en el trabajo, el equipo que se tenía que crear, al final, no se formó, ni llegaron refuerzos, y aquello que era provisional acabó siendo una mochila más en mi bagaje profesional.

¿QUÉ PODEMOS HACER CON LOS HERMANAMIENTOS?

Se habían hecho muchas cosas desde aquella área y se intentó seguir haciendo más. No siempre se había explicado demasiado bien lo que se había realizado. Los jóvenes ocupaban un lugar importante: se buscaba la forma de procurar que nuestros jóvenes interaccionaran con los de las distintas ciudades. Se hacía en forma de juegos de habilidad, los Juegos Jóvenes sin Fronteras, durante un fin de semana largo, de unos cuatro días, cada año en un pueblo diferente. Iban jóvenes a "competir", aunque no se trataba exactamente de esto: consistía en relacionarse, hablar un idioma distinto, compartir con un amigo extranjero durante unos días.

A lo largo de los años se habían promovido acciones comerciales, seguramente tímidas e incipientes, pero eran como una semilla que podía dar lugar a una relación más profunda en el futuro. Se había intentado que hubiera también contacto cultural, entre creadores.

Además, la ventaja que nos llevaba Europa en algunos ámbitos (por ejemplo, en las políticas de reciclaje y gestión de residuos de Alemania o Francia), o en la forma de gestionar la educación de los más pequeños (en el caso de Reggio Emilia), nos sirvió como ejemplo para tomar ideas de allí que trajimos aquí. Ya sea en la gestión de la política de residuos, "desechería" o de los centros de 0-3 años, muchas ideas las aprendimos durante las visitas a

rell de meses o tres provisionalment. "Em vas ajudant, anem contestant alguns e-mails, fem seguiment... i ja farem equip mentrestant", em va dir. Jo d'aquest tema en sabia poquíssim. Pràcticament res.

Havia estat en algun viatge com a reporter-cronista, havia vist com portava el tema la regidora Laura Aiguaviva –fent les coses amb el cor–, la bona estima que tenien els "agermanats" per persones com l'exalcalde Juanals... i poca cosa més. No saber gaire res d'un tema, de fet, és un gran avantatge perquè tant el Richard com jo vam començar, d'alguna manera, de zero. No ben bé de zero, perquè també disposàvem dels consells i de la molt bona tasca i experiència prèvia que arribava de la Maite Costa (en va ser responsable abans que jo). Ella, sense estar-hi a dins, donava valuosos consells que encara avui serveixen.

I sense adonar-me'n em vaig fer responsable d'aquesta àrea prácticament durant set o vuit anys. Tants, que fins i tot el regidor va marxar de l'Ajuntament, i jo vaig seguir amb l'invent fins força temps més tard. Com sol passar a les feines, aquell equip que s'havia de crear finalment no es va fer, ni van venir més empleats, i allò que era una provisionalitat, acabà essent una motxilla més al teu bagatge professional.

QUÈ PODEM FER AMB ELS AGERMANAMENTS?

S'havien fet moltes coses des d'aquella àrea, i es va intentar seguir fent més. No sempre s'havia explicat prou bé què s'hi havia realitzat. Els joves ocupaven un lloc important: es buscava la forma de fer que els nostres joves interactuessin amb els de les diferents ciutats. Es feia en forma de jocs d'habilitat, jocs Joves Sense Fronteres, durant un cap de setmana llarg d'uns quatre dies, cada any en un poble diferent. Hi anaven joves a "competir" sense ser ben bé el concepte: es tractava d'interrelacionar-se, parlar un idioma different, compartir amb un amic estranger uns dies.

Durant els anys s'havien promogut accions comercials, segurament tímides i incipientes, però eren la llavor del que podia ser una relació més profunda

Ja s'estava fent, en alguns casos amb una constància i tenacitat envejable, com els intercanvis de llengua francesa de l'Institut Sant Elm, amb la professora de francès Manoli Márquez o la Mercè Enrich al capdavant

en el futur. S'havia intentat que hi hagués també contacte entre el món de la cultura, els creadors.

A més, l'avancament que ens portava Europa en alguns àmbits (per exemple, en les polítiques de reciclatge i gestió de residus que hi havia a Alemanya o França), o en la manera d'entendre la gestió educativa dels més menuts (en el cas del nord d'Itàlia, a Reggio Emilia) van fer que d'alguna manera agaféssim idees d'equipaments d'allà que es van portar aquí. Ja sigui en política de residus, deixalleria o centres de 0-3 anys. Moltes idees ens van venir de les visites a les ciutats agermanades.

Tot això s'havia de consolidar en el temps que ho vaig portar jo, ara bé hi havia una dèria, una obsessió, que compartia amb tots els regidors i regidores amb qui he tingut el gust de treballar i els alcaldes: fer servir els agermanaments com a aprenentatge... especialment d'idiomes.

No era una idea nova, perquè ja s'estava fent, en alguns casos amb una constància i tenacitat envejable, com els intercanvis de llengua francesa de l'Institut Sant Elm, amb la professora de francès Manoli Márquez o la Mercè Enrich al capdavant, que portaven anys i panys promovent les estades d'alumnes ganxons a Bourg de Péage, i a la inversa. Es tractava de potenciar-ho.

Si manteníem una relació cordial entre pobles d'Europa, que parlaven diferents llengües, havíem d'aprofitar aquesta potencialitat lingüística per crear programes d'intercanvi que fomentessin l'ús de les respectives llengües en l'educació, a qualsevol edat. Els agermanaments havien de servir per fer la cirereta del pastís, complementar l'aprenentatge dels idiomes mútuament. Teníem poblacions germanes on parlaven alemany, anglès, francès i italià!

las ciudades hermanadas.

Todo esto se tenía que consolidar durante el período en que fui responsable de los hermanamientos, sin embargo había una manía, una obsesión, que compartiría con todos los regidores con quien he tenido el gusto de trabajar y los alcaldes: utilizar los hermanamientos para el aprendizaje, especialmente de idiomas. No se trataba de una propuesta nueva, porque ya se venía haciendo, en algunos casos con una constancia y tenacidad envidiables, como los intercambios de lengua francesa del instituto Sant Elm, a iniciativa de la profesora de francés Manoli Márquez o de Mercè Enrich, quienes durante años habían promovido estancias de alumnos guixolenses en Bourg de Péage y viceversa. Se trataba de potenciarlo.

Si manteníamos una relación cordial entre los pueblos de Europa, que hablaban diferentes lenguas, debíamos aprovechar esta potencialidad lingüística para crear programas de intercambio que fomentaran el uso de las respectivas lenguas en la educación, a cualquier edad. Los hermanamientos debían ser la guinda del pastel, complementar mutuamente el aprendizaje de idiomas. ¡Teníamos poblaciones hermanas donde hablaban alemán, inglés, francés e italiano!

¿Cómo sacar provecho? En nuestra ciudad tenemos la Escuela Oficial de Idiomas. También están los institutos de secundaria. Y también las escuelas de primaria. Y también academias privadas de idiomas. Todos, técnicos y políticos, queríamos se-

D'esquerra a dreta:

Visita d'un grup de Schwaz a Sant Feliu de Guíxols el juny de 2012. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoría: Pere Carreras)

Grup d'alumnes de l'intercanvi amb Bourg de Péage corresponent a l'any 1997. Retrat al pati de l'ajuntament. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoría desconeguda)

Antoni Juanals, Beatriu Cruset i Salvador Calabuig, a la Sala de Plens amb el grup de Bourg de Péage que va venir l'any 1994. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoría desconeguda)

uir este camino: conseguir que el invento sirviera para muchas cosas, pero sobre todo, para potenciar el aprendizaje de los distintos idiomas.

Imaginábamos gente de Sant Feliu en un sano intercambio con ingleses de East Grinstead, viviendo durante unos días en hogares de allí i perfeccionando el idioma. Y, a la inversa, acogiendo ingleses en su casa. Y también alemanes, austriacos, italianos y franceses. Con el interés puesto en profundizar y trabajar a fondo el tema, contactamos con Josep Maria Montcada, director de la Escuela Oficial de Idiomas de Sant Feliu de Guíxols, para que aportara su visión. Él preparó un proyecto, de una forma muy generosa, y mantuvimos muchas reuniones con el Ayuntamiento. Llegó el gran día y fuimos a Inglaterra, a East Grinstead, donde él tuvo ocasión de presentar un proyecto pedagógico que entusiasmó a los presentes. Algunas ventajas eran su asequibilidad, su interactividad y su contribución a crear fuertes vínculos con los hermanados. La generosidad de Pep Montcada debe agradecerse encarecidamente. La crisis, que afectó a nuestro país y a los demás, provocó que, desgraciadamente, no hubiera demasiadas posibilidades de realizarlo, pero el proyecto se puede retomar en el futuro.

UN NUEVO PROYECTO DE IDIOMAS

Dejé de coordinar esta área tras otra remodelación de gobierno. Quedé un poco a medias, y dejé para quien me sucediera algunas ideas para seguir con la manía del aprendizaje de idiomas. Se trataba de hacer una cosa que ya existe, los llamados *tándems lingüístico*. Era tan fácil como promover el diálogo a través de recursos gratuitos como Skype, entre un estudiante local y uno extranjero (las ciudades sólo nos ocuparíamos de cruzar los perfiles de los estudiantes de idiomas). Lo había pensado para estudiantes con un buen nivel de idioma. En definitiva, se trataba que durante unas veinte semanas se organizaran conversaciones virtuales vía Internet, con la necesidad de hablarse por Skype o tecnologías parecidas, para aprovechar el bajo coste de Internet. Si se realizaban un par de conversaciones por semana, la primera debería ser en un idioma y la segunda, en el otro.

Se establecían unos 25 temas, más o menos uno por semana, más que nada para disponer de una pequeña guía de temas de los cuales hablar en el otro idioma. Temas como "el mar", "la familia", "mi calle", "voy de excursión", "mi trabajo", etc. Tenía el convencimiento que, tras semanas de interacción virtual, llegaría el encuentro presencial, de mutuo acuerdo entre los dos partners, con estancias reciprocas previo acuerdo de la duración y condiciones.

RESUMEN DE LAS PRINCIPALES ACTUACIONES 2008-2014

Durante el periodo en que fui responsable de los hermanamientos, se realizaron distintas actuaciones –no muchas y no

Com ho podíem aprofitar? A la nostra ciutat tenim l'Escola Oficial d'Idiomes. I també els instituts de secundària. I també les escoles de primària. I també acadèmies privades d'idiomes. Tots, tècnics i polítics, volíem anar per aquí: fer que l'invent servís per moltes coses, però sobretot, per potenciar la part de l'aprenentatge de les diferents llengües.

Ens imaginàvem gent de Sant Feliu en un sa intercanvi amb anglesos d'East Grinstead, vivint durant uns dies en famílies d'allà i perfeccionant l'idioma. I a la inversa, acollint anglesos a casa. I també alemanys, austriacs, italians i francesos.

Amb l'interès d'aprofundir i treballar a fons el tema vàrem contactar amb Josep Maria Montcada, el director de l'Escola Oficial d'Idiomes de Sant Feliu de Guíxols, per tal que hi aportés la seva visió. Ell va preparar un projecte, d'una forma molt generosa, i vàrem mantenir moltes reunions amb l'Ajuntament. El gran dia va arribar i vàrem anar a Anglaterra, a East Grinstead, on ell va tenir ocasió de presentar un projecte pedagògic que va entusiasmar els presents. Entre els avantatges hi havia que era assequible de fer, interactiu, que creava un vincle fort amb els agermanats. La generositat del Pep Montcada se li ha d'agrair. La crisi, que va afectar el nostre país i els altres, va fer que, malauradament, no hi hagués gaires possibilitats de tirar-ho endavant, però el projecte es pot seguir en el futur.

UN NOU PROJECTE D'IDIOMES

Vaig deixar de coordinar aquesta àrea amb una altra remodelació de govern. Em vaig quedar una mica a mitges, i vaig deixar per qui vingués a futur algunes idees per aprofundir en la dèria de l'aprenentatge d'idiomes. Es tractava de fer una cosa que ja existeix, els anomenats *tàndems lingüístics*. Era tan fàcil com promoure el diàleg, a través d'eines sense cost com Skype, entre l'estudiant local amb l'estudiant estranger, (les ciutats només ens ocupàvem de creuar els perfils dels estudiants d'idiomes). Ho orientava als estudiants amb un cert nivell d'idioma. En resum, es tractava que durant unes vint setmanes es promovien converses virtuals via Internet, amb la necessitat de parlar-se per Skype o tecnologies similars, per aprofitar el baix cost d'Internet. Si es feien dues converses a la setmana, la primera hauria de ser amb un idioma, i la segona conversa setmanal, en l'altre.

S'establien uns 25 temes, més o menys un per setmana, més que res per disposar d'una petita guia de temes dels quals parlar en un altre idioma com ara el mar, la família, el meu carrer, anar d'excursió, la meva feina, etc.

El meu convenciment era que, després de setmanes d'interacció virtual, arribaria la trobada física, feta de mutu acord entre els dos partners, amb esta-

Schwaz ha vingut en nombroses ocasions a Sant Feliu de Guíxols, ja que la nostra ciutat, amb l'impressionant balcó de mar de què disposa, és per a ells un lloc excepcional per gaudir-lo, i així ens ho fan saber cada cop que vénen

des recíproques de durada i condicions de trobada acordades.

RESUM DE LES PRINCIPALS ACTUACIONS 2008-2014

Durant el temps que vaig responsabilitzar-me dels agermanaments, es van dur a terme nombroses actuacions que –tot i que són moltes i no voldria resultar pesat– us en explico algunes a continuació.

Schwaz (Àustria)

Amb aquesta ciutat vam seguir amb la tònica de participar en els jocs Joves Sense Fronteres que es van celebrar allà i vam aprofundir en la relació amb aquest petit poble del Tirol. Aquesta població ha vingut en nombroses ocasions a Sant Feliu de Guíxols, ja que la nostra ciutat, amb l'impressionant balcó de mar de què disposa, és per a ells un lloc excepcional per gaudir-lo, i així ens ho fan saber cada cop que vénen. A nosaltres ens resulta també encisador aquest poblet alpí, que té properes estacions d'esquí, i a vint minuts de la ciutat d'Innsbruck.

Les seves arribades són de tipus turístic però també units per una relació fraternal. Sovint demanen de conèixer l'alcalde, els costums del país, la gastronomia local o la cultura de casa. Enguany, aquest 2017, vindran fins a tres ocasions. En una d'aquestes visites vénen 87 persones, que és part del personal que treballa a l'Ajuntament de Schwaz i el seu alcalde. El caràcter afable d'aquest poble i la cordialitat dels seus responsables polítics han fet que hi hagi una amistat forta entre nosaltres. Sovint va més enllà del fet professional i es construeix una relació més personal.

Mindelheim (Alemanya)

Es tracta d'una de les ciutats amb la qual mantenim relacions més fructíferes i fem més acció conjunta. De tot tipus. Per exemple, han tingut el detall de demanar-nos fullets i catàlegs de Sant Feliu de Guíxols per exposar a la seva Oficina de Turisme.

Hem anat als jocs Joves sense Fronteres en diferents anys com el 2011. Cada tres anys fan la Frundbergfest, on ens han convidat sovint. En aquesta festa medieval els homes, que es deixen barba durant un any, i tot el poble reviuen un passat de gestes d'aquest període amb grans desfilades de diferents colles temàtiques. L'últim cop que hi varem assistir, de forma particular, va ser el 2015.

querria resultar pesado– como:
Schwaz (Àustria). Con esta ciudad principalmente participamos en los juegos Jóvenes sin Fronteras que se celebraron allí y construimos la relación con este pequeño pueblo del Tirol. Esta población ha visitado en numerosas ocasiones Sant Feliu de Guixols, ya que nuestra ciudad, con su impresionante balcón al mar, resulta para ellos un lugar excepcional para disfrutar, y así lo manifiestan cada vez que vienen. A nosotros también nos resulta encantador este pueblecito alpino, con cercanas estaciones de esquí y a veinte minutos de la ciudad de Innsbruck.

Sus visitas son turísticas, pero teñidas por una relación fraternal. A menudo solicitan conocer el alcalde, las costumbres del país, la gastronomía local o la cultura del lugar. Este año 2017 vendrán hasta en tres ocasiones. En una de ellas, llegarán 87 personas, que son parte del personal que trabaja en el Ayuntamiento de Schwaz y su alcalde. El carácter afable de este pueblo y la cordialidad de sus responsables políticos han hecho que surja una fuerte amistad entre nosotros. A menudo va más allá de la mera profesión y cala en la persona.

Mindelheim (Alemania). Se trata de una de las ciudades con la que mantenemos relaciones muy fructíferas y realizamos acciones conjuntas. De todo tipo. Por ejemplo, han tenido el detalle de pedir folletos y catálogos de Sant Feliu de Guixols para exponerlos en su Oficina de Turismo.

A menudo hemos participado en los juegos Jóvenes sin Fronteras en distintos años, como el 2011. Cada tres años hacen la Frundbergfest, donde nos han invitado con frecuencia. En esta fiesta medieval los hombres se dejan barba durante un año, y todo el pueblo revive un pasado histórico de gestas mediante grandes desfiles con peñas ambientadas con temas. La última vez que asistimos, de forma particular, fue en 2015.

Una de las últimas actuaciones fue a propuesta del club ciclista de Mindelheim y la demarcación de Allgäu. Querían varias rutas por Sant Feliu de Guixols y los municipios a su alrededor, para una estancia de aproximadamente siete u ocho días. Se realizaron unos itinerarios que tenían el campamento base en nuestra ciudad, con alojamientos de hotelería de Sant Feliu preparados para acoger bicicletas. La propuesta aún sigue en pie.

Con Mindelheim hemos tenido también una gran relación a través de la Formación Profesional Dual (Mobipro), y aún tenemos estudiantes formándose en hotelería. Algunos ya trabajan allí, o se están formando en hoteles de esta población, o en la vecina Bad Wörishofen.

East Grinstead (Inglaterra). Con esta preciosa población, situada a cuarenta minutos en tren al sur de Londres, hemos tenido siempre una intensísima relación. El activismo de sus miembros hace que sean unos auténticos especialistas en renovar y mantener un papel activo con las demás ciudades y dar carisma al hermanamiento. A diferencia de muchas de las ciudades hermanadas, su comité nace de una asociación independiente de personas involucradas y el Ayuntamiento no tiene el protagonismo. Esto provoca que, por ejemplo a nivel económico, se tengan que nutrir de diferentes aportaciones, como donaciones voluntarias, acciones para recaudar fondos y otras actividades.

Visita d'alumnes d'East Grinstead a la torre del Fum durant un intercanvi el juny de 2012. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Desfilada de les majoretas de Bourg de Péage amb motiu de l'elecció de miss Turisme 1972. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria desconeguda)

L'alcalde Carles Motas i el director de l'institut Sant Elm Francesc Tejero saluden Miquel Lobato mentre acompanyen els alumnes de l'intercanvi amb Bourg de Péage, el març de 2011. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Esto no impide que sean activistas y proactivos y lancen grandes propuestas: en 2008 promovieron un encuentro de las ciudades hermanadas para hacer todo tipo de actividades orientadas a los discapacitados psíquicos y físicos. Nosotros enviamos un grupo de jóvenes (la mayoría con discapacidad psíquica) y monitores. Realizaron unos juegos adaptados que resultaron de un gran estímulo para ellos.

Estuvimos en distintas ocasiones (2006, 2010, 2013) en los juegos Jóvenes sin Fronteras, aunque no se llamaron así porque en East Grinstead siempre han procurado que los juegos de habilidad sean substituidos por iniciativas culturales. Un año promovieron un intercambio con jóvenes creadores (realizadores de video, artistas, pintores, etc.)

Fue también en East Grinstead donde se impulsó un proyecto muy atractivo para el intercambio idiomático, impulsado desde el Ayuntamiento guixolense con la tutela de la Escuela Oficial de Idiomas. Es uno de los últimos proyectos empezados, que aún tiene vigencia y mucho camino por recorrer.

Verbania (Italia). Esta ciudad, integrada por dos poblaciones (Intra y Pallanza), es de una espectacular belleza, a orillas del lago Maggiore, y tiene numerosas casas majestuosas, villas con jardines imponentes y un aspecto de postal romántica.

Pero, aparte de la belleza de sus parajes, es una ciudad que siempre ha aspirado a ir más allá de un hermanamiento a base de juegos para jóvenes. Por ejemplo, desde Verbania, nos han invitado en distintas ocasiones a los Mercados de Navidad (Mercatini di Natale) para vender productos locales de Sant Feliu de Guíxols. Así se hizo alguna vez, como en 2010, cuando llevamos muchos productos de Sant Feliu (turísticos, artesanos elaborados por establecimientos locales, gastronomía, etc.)

También, por el hecho de tener un emplazamiento privilegiado a orillas de un gran lago, desde Verbania invitaron en 2010 a un estudiante de Sant Feliu de Guíxols, y a uno de cada ciudad hermanada, para participar en un seminario sobre el agua (ciclo del agua, aspectos de biología, etc.) En numerosas ocasiones han invitado a los socios europeos al Corso Fiorito, una manifestación-desfile-exhibición floral. En 2012 se celebraron los juegos Jóvenes sin Fronteras en Verbania.

Tramin (Italia). Esencialmente no forma parte del hermanamiento porque no puede haber más de una ciudad hermanada por país. Por este motivo, con Tramin hay un pacto de amistad y no de hermanamiento, ya que no era posible. Sin embargo, esta pequeña población de viñedos y vino siempre ha tenido un papel activo y ha organizado los Juegos con excelencia. Suele llevar los jóvenes mejor preparados y es frecuente ver como ganan cada año o quedan en las primeras posiciones.

Una de les últimes actuacions va ser a proposta del club ciclista de Mindelheim i la comarca de l'Allgäu. Ells volien un seguit de rutes per Sant Feliu de Guíxols i municipis de la rodalia, per fer en aproximadament set o vuit dies. Es van realitzar uns itineraris que tenien el punt central a casa nostra, amb allotjaments d'hostaleria de Sant Feliu, preparats per acollir bicicletes. La proposta està encara oberta.

Amb Mindelheim hem tingut també, una gran relació a través de la formació professional dual (Mobipro), i encara hi tenim estudiants que s'estan formant en hostaleria. Alguns ja tenen feina allà, o s'estan formant en els hotels d'aquesta població, o en la veïna de Bad Wörishofen.

East Grinstead (Anglaterra)

Amb aquesta preciosa població, situada a quaranta minuts en tren al sud de Londres hem tingut sempre una intensíssima relació. L'activisme dels seus membres fa que siguin uns veritables especialistes en renovar i mantenir un paper actiu amb la resta de ciutats i donar aire a l'agermanament. A diferència de moltes de les ciutats agermanades, el seu comitè neix d'una associació independent de persones involucrades, i l'Ajuntament no hi té el paper principal. Això fa que, per exemple en l'àmbit econòmic, s'hagin de nodrir de diferents aportacions, com donacions voluntàries, accions per recaptar fons i altres iniciatives.

Això no impedeix que tinguin un activisme i una actitud proactiva que els fa capaços de fer grans iniciatives: el 2008 van promoure una trobada de les ciutats agermanades per fer una mena d'activitats orientades als discapacitats psíquics i físics. Nosaltres hi varem enviar un grup de joves (la majoria amb discapacitat psíquica) i monitors. Van realitzar una mena de jocs adaptats que van ser un estímul per a tots ells.

Vam estar en diferents ocasions (2006, 2010, 2013) als jocs Joves sense Fronteres, si bé no es van denominar així perquè a East Grinstead sempre han procurat que els jocs d'habilitat siguin substituïts per iniciatives culturals. Un any van promoure un intercanvi amb joves creadors (realitzadors de vídeo, artistes, pintors, etc.)

Va ser també a East Grinstead on es va impulsar un projecte engresador per a l'intercanvi idiomàtic, impulsat des de l'Ajuntament guixolenc amb la tutela de l'Escola Oficial d'Idiomes. És un dels darrers projectes començats, que té encara vigència i camí per recórrer.

Bourg de Péage (Francia). Es la ciudad con la que tenemos más relación desde hace más tiempo, y este junio de 2017 se cumplen cincuenta años. El 25 de junio de 1967 se selló el pacto de hermanamiento entre los alcaldes Henri Durand y Manel Vicens Moner. Situada en el departamento de la Drôme, sobre la Provenza, a pies de los Alpes franceses, esta población ha tenido a menudo un contacto más que directo con muchos guixolenses. Mucha gente de Sant Feliu ha tenido "péagesos" (gentilicio de los habitantes de allá) en su casa durante los intercambios y, a la inversa, como una manera de perfeccionar la lengua francesa.

A menudo (cada año!) hay un intercambio entre alumnos del instituto Sant Elm y del instituto de Bourg de Péage. También se han hecho campeonatos deportivos y se han hecho campañas para organizar competiciones de baloncesto.

El 2008, siendo alcalde Pere Albó, se asistió a los Juegos Jóvenes sin Fronteras de Bourg de Péage, que se repitieron en 2014. Este año Sant Feliu de Guíxols tiene el honor de celebrar el 50 aniversario de esta aventura con los primeros que llamaron a nuestra puerta: Bourg de Péage.

Desde Sant Feliu de Guíxols se han hecho otras actuaciones. Desde la tramitación de subvenciones para seguir trabajando por el hermanamiento, la recepción y promoción de visitas entre poblaciones, la participación en todos los acontecimientos a los que se ha podido acudir. Este L'ARJAU que tenemos entre manos es también una de las acciones que se querían llevar a cabo desde Sant Feliu de Guíxols para que se valore esta red común y poder explicarla bien. También se ha dado soporte a la digitalización de la documentación referida a los hermanamientos desde los años sesenta. Esto quiere decir catalogar y digitalizar las cartas, manuscritos, diplomas y toda la documentación existente a nivel de protocolo y administración. Esta labor, junto con L'ARJAU antes mencionado, se ha hecho en colaboración con el Archivo Municipal de Sant Feliu de Guíxols. En el presente año Sant Feliu de Guíxols, con el regidor Salvador Calabuig como responsable, tiene la satisfacción de acoger los Juegos Jóvenes sin Fronteras, con el mar como protagonista y con una especial presencia de la cultura catalana y mediterránea, con debates para jóvenes y encuentros para conocer y apreciar el territorio.

SESENTA AÑOS DE LA ESCUELA DE MÚSICA

La Escuela de Música de Sant Feliu de Guíxols es, por naturaleza, una entidad inquieta que ha visto en los hermanamientos una forma de acercarse a Europa y tejer lazos. Ha utilizado este tejido con Europa y ha mantenido intercambios con estas poblaciones, como por ejemplo Schwaz, en un intercambio con jóvenes músicos. Conciertos y recitales en todos los sitios se han organizado durante estos años. A la vez, la misma naturaleza del ente ha abierto nuevos intercambios con otras escuelas de música, que no necesariamente forman parte del hermanamiento. El lenguaje musical, universal, y la tendencia de la Escuela de Música a tratar relaciones ha provocado que tengan un papel muy activo.

Especialmente relevante fue el concierto que se hizo en octubre de 2010, con motivo del sesenta aniversario de la Escuela de

Molta gent de Sant Feliu ha tingut "péagesos" (gentilici dels habitants d'allà) a casa seva en els intercanvis, i a la inversa, com a forma de consolidar la llengua francesa

Verbania (Italia)

Aquesta ciutat, integrada per dos nuclis urbans (Intra i Pallanza), d'una grandíssima bellesa, està a peus del llac Maggiore i té nombroses cases majestuoses, vil·les amb jardins imponents i un aspecte de postal romàntica.

Però, a banda de la gran bellesa dels seus indrets, és una ciutat que sempre ha tingut interès en anar més enllà d'un agermanament entre jocs per a joves. Per exemple, des de Verbania van convidar-nos en diferents ocasions als Mercats de Nadal (Mercatini di Natale) per vendre productes locals de Sant Feliu de Guíxols. Així es va fer en alguna ocasió, com el 2010, on vam portar nombrosos productes de Sant Feliu (turístics, mercaderia d'establiments locals, gastronomia...)

També, pel fet de formar part d'un emplaçament privilegiat a peus d'un immens llac, des de Verbania van convidar el 2010 un estudiant de Sant Feliu de Guíxols, i un de cada ciutat agermanada, per participar en un seminari sobre l'aigua (cicle de l'aigua, aspectes de biologia, etc.)

En nombroses ocasions han convidat els socis europeus al Corso Fiorito, una manifestació-desfilada-exhibició floral. El 2012 es van celebrar els jocs Joves sense Fronteres a Verbania.

Tramin (Italia). Essencialment no forma part de l'agermanament, per la raó que no poden haver-hi més d'una ciutat agermanada per país. Per aquest motiu, amb Tramin hi ha hagut un pacte d'amistat i no d'agermanament, ja que no era possible. Amb tot, aquesta petita població de vinya i vi sempre ha tingut un paper actiu i ha organitzat els Jocs amb excel·lència. Sol portar els joves més ben preparats, i és freqüent veure com guanyen cada any o queden en les primeres posicions.

Bourg de Péage (Francia)

És la ciutat amb qui tenim relació des de fa més temps, i aquest juny de 2017 es compleixen 50 anys. El 25 de juny de 1967 se segellava el pacte d'agermanament entre l'alcalde Henri Durand i Manel Vicens Moner. Situada al departament de la Drôme, sobre la Provença i a peus dels Alps francesos, aquesta població ha tingut sovint contacte més que directe amb molts guixolencs. Molta gent de Sant Feliu ha tingut "péagesos" (gentilici dels habitants d'allà) a casa seva en els intercanvis, i a la inversa, com a forma de consolidar la llengua francesa.

Sovint (cada any!) hi ha un intercanvi amb els alumnes de l'institut Sant Elm amb els de l'institut de Bourg de Péage. També s'han fet campionats esportius, i s'han fet crides per fer competicions de bàsquet.

De dalt a baix:

Retrat dels alcaldes de les ciutats agermanades a la Sala de Plens de l'ajuntament amb motiu de la celebració dels 25è aniversari de l'agermanament amb Bourg de Péage, el 25 de setembre de 1993. D'esquerra a dreta: Erich Meier, Manel Montfort, Henri Durand, Antoni Juanals, Manel Vicens, Josep Vicente i Pere Albertí. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Josep Llorca)

Retrat dels alcaldes de les ciutats agermanades recollint el guardó Estrella d'Or dels Agermanaments, atorgat per la Unió Europea, l'octubre de 1995. Procedència: Antoni Juanals (autoria desconeguda)

Retrat de grup dels alumnes de Bourg de Péage al terrat de l'ajuntament juntament amb l'alcalde Joan-Alfons Albó i la regidora Pilar Giró, el març de 2014. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Música de Sant Feliu de Guíxols. Se reunieron jóvenes músicos de todas las ciudades hermanadas en un concierto conjunto. Primero se ensayó virtualmente y después, presencialmente, llenaron el Teatro Auditorio Municipal Narcís Masferrer en un concierto memorable que hizo aflorar todas las emociones, sobretodo durante la interpretación del *Himno de Europa*. Levantó muchos aplausos y bises, como se puede comprobar, aún todavía, en el vídeo que hizo Televisión Costa Brava, disponible en Internet.

EL FUTURO

Los hermanamientos en Sant Feliu de Guíxols cumplen cincuenta años. Es motivo de celebración pero sobretodo es motivo de superación de aquella idea, un poco ramplona, que identificamos con encuentros folklóricos de carácter regional.

Los jóvenes, a mi entender, deben continuar con un papel activo en este invento creado para hacer más fraternal la convivencia en Europa. Debemos recuperar, también, creo, la idea de una Europa orgullosa de sí misma.

La cultura, los creadores, los músicos, los artistas... deben ser también los que tengan un papel activo en el hermanamiento. No sólo este colectivo: los maestros, alumnos, las familias, la sociedad civil, los dirigentes políticos... Los empresarios, con intercambios comerciales, los comerciantes, los sectores económicos... en definitiva, todo el mundo, porqué esta es una apuesta colectiva de la ciudad.

Creo que se han realizado muchas actuaciones pero queda muchísimo por hacer. Se precisan manos, talentos, esfuerzos y acercamientos.

Se necesita, estoy seguro, la complicidad de toda la ciudad y la creación de una nueva forma de trabajar a modo de comisión, abierta a toda la ciudadanía de Sant Feliu de Guíxols que quiera aprovechar este enorme potencial que tenemos, que tiene historia y que ya ha conseguido lo más difícil: mantener los puentes de diálogo abiertos y con un flujo constante de intercambio.

Tenemos la gran suerte de tener puertas abiertas en Europa, así como en una pequeña población de Latinoamérica. Puertas abiertas y un aprecio que debemos saber valorar.

Pere Carreras

Responsable de Prensa y responsable del Área de Hermanamientos 2008-2014
Ayuntamiento de Sant Feliu de Guíxols

L'Escola de Música de Sant Feliu de Guíxols és, per naturalesa, una entitat inquieta, que ha vist en els agermanaments una forma d'acostar-se a Europa i teixir vincle

El 2008, quan era alcalde Pere Albó, van assistir als jocs Joves sense Fronteres a Bourg de Péage, que es van repetir el 2014. Enquany Sant Feliu de Guíxols té l'honor de celebrar el 50è aniversari d'aquesta aventura amb els primers que van trucar la nostra porta: Bourg de Péage.

Des de Sant Feliu de Guíxols s'han fet altres accions. La tramitació de subvencions per seguir aprofundint en l'agermanament, la recepció i promoció de visites entre poblacions, la participació en tots els esdeveniments als quals s'ha pogut assistir. Aquest L'ARJAU que teniu a les mans és també una de les accions que es volien emprendre des de Sant Feliu de Guíxols, per valorar i explicar bé el que significa aquesta xarxa comuna. S'ha donat també suport a la digitalització de la documentació referida als agermanaments des dels anys seixanta. Això vol dir catalogar i digitalitzar les cartes, manuscrits, diplomes, i tota la documentació existent a nivell protocol·lari i administratiu. Aquesta feina, junt amb l'anterior de L'ARJAU, s'ha fet en col·laboració amb l'Arxiu Municipal de Sant Feliu de Guíxols. Enquany, aquest 2017, Sant Feliu de Guíxols, amb el regidor Salvador Calabuig al capdavant, té la satisfacció d'acollir els jocs Joves sense Fronteres, amb el mar com a protagonista i amb una especial presència de la cultura catalana i mediterrània, amb debats per a joves i trobades per conèixer i valorar el territori.

SEIXANTA ANYS DE L'ESCOLA DE MÚSICA

L'Escola de Música de Sant Feliu de Guíxols és, per naturalesa, una entitat inquieta, que ha vist en els agermanaments una forma d'acostar-se a Europa i teixir vincle. Ha fet ús d'aquest teixit amb Europa i ha mantingut intercanvis amb aquestes poblacions, com per exemple amb Schwaz, en un intercanvi amb joves músics. Concerts i recitals arreu s'han anat fent al llarg dels anys. I alhora, resseguint la pròpia naturalesa de l'ens, ha obert nous intercanvis amb altres escoles de música, que no necessàriament formen part de l'agermanament. La naturalesa de la música, universal, i la tendència de l'Escola de Música a teixir relació ha fet que hi tinguin un paper molt actiu.

Especialment rellevant va ser el concert que es va fer a l'octubre de 2010, amb motiu del seixantè aniversari de l'Escola de Música de Sant Feliu de Guíxols. Es van reunir joves músics de totes les ciutats agermanades en un concert conjunt. Assajant primer virtualment i després presencialment, van omplir el Teatre Auditori Municipal Narcís Masferrer en un concert memorable on l'emoció va estar a flor de pell, sobretot en el moment d'interpretar l'*Himne d'Europa*. Va aixecar nombrosos aplaudiments i bisos, com es pot comprovar, encara ara, en el vídeo que en va fer Televisió Costa Brava, disponible a Internet.

La Cultura, els creadors, els músics, els artistes... han de ser també els qui tinguin un paper actiu en l'agermanament. I no només aquest col·lectiu: els mestres, alumnes, les famílies, la societat civil, els dirigents polítics... Els empresaris, amb intercanvis comercials, els botiguers, el món econòmic... en definitiva tothom, perquè això és una apostia col·lectiva de ciutat

EL FUTUR

Els agermanaments a Sant Feliu de Guíxols compleixen cinquanta anys. És motiu de celebració però sobretot és motiu de superar aquella idea, un pèl xarona, que ens fan pensar en unes trobades folklòriques de caràcter regional.

Els joves, a la meva manera d'entendre, han de continuar amb un paper actiu en aquest invent creat per fer més fraternal la convivència a Europa. Cal recuperar, també, crec, la idea d'una Europa orgullosa de si mateixa.

La Cultura, els creadors, els músics, els artistes... han de ser també els qui tinguin un paper actiu en l'agermanament. I no només aquest col·lectiu: els mestres, alumnes, les famílies, la societat civil, els dirigents polítics... Els empresaris, amb intercanvis comercials, els botiguers, el món econòmic... en definitiva tothom, perquè això és una apostia col·lectiva de ciutat.

Crec que s'ha fet molta acció però en falta moltíssima més. Calen mans, talents, esforços i acostaments.

Cal, n'estic convençut, la complicitat de tota la ciutat i la creació d'una nova forma de treballar en forma de comissió, oberta a tota la ciutadania de Sant Feliu de Guíxols que vulgui aprofitar aquest enorme potencial que tenim, que té història i que ja ha fet el més difícil: mantenir els ponts de diàleg oberts i en constant flux d'intercanvi.

Tenim la gran sort de tenir portes obertes a Europa, així com a una petita població de Llatinoamèrica. Portes obertes i estimació, que hem de saber valorar.

Pere Carreras

Cap de Premsa i responsable de l'Àrea d'Agermanaments 2008-2014
Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols

Il permettra à des jeunes à travers des activités sportives et ludiques, de s'interroger sur les questions environnementales qui vont conditionner notre futur

Deseo aprovechar este aniversario para rendir homenaje a todas las personas, todos los electos, todas las asociaciones que han trabajado para que estos encuentros tengan lugar. Gracias a ellos, des de hace medio siglo, nuestras ciudades respectivas han dado al hermanamiento toda su significación.

Estas colaboraciones permiten a los alumnos de nuestras escuelas, a los deportistas, a las familias, aprender a conocerse y a enriquecerse mutuamente. ¡Cuántos recuerdos, cuántas experiencias tenemos en común!

Con el paso del tiempo, se han tejido múltiples y fuertes relaciones, basadas en la fiabilidad. Nuestras ciudades han construido proyectos, especialmente en los ámbitos de la juventud y el deporte.

Este año, con la organización de los JSF, la ciudad de Sant Feliu de Guíxols, continua haciendo fructificar una herencia compartida y tengo que agradecer al señor alcalde, a su equipo municipal y a todos los voluntarios que harán posible que esta bella manifestación se desarrolle en las mejores condiciones. Este año, el tema de estos encuentros es el patrimonio natural. Será el motivo que permitirá a los jóvenes, a través de actividades deportivas y lúdicas, plantearse cuestiones sobre el entorno y el medioambiente que van a condicionar nuestro futuro.

Este aniversario nos ofrece la ocasión de afianzar nuestra confianza y nuestro compromiso en este proyecto europeo que debemos seguir construyendo juntos, más allá de las fronteras y de los nacionalismos estrechos. Europa permanece como el horizonte de nuestra juventud.

A nuestro nivel, participamos juntos a darle vida, a dotarla de una cara humana y sensible.

Viva la amistad entre Bourg de Péage y Sant Feliu de Guíxols
¡Viva Europa!

Nathalie Nieson
Diputada alcaldesa
Ayuntamiento de Bourg de Péage

De dalt a baix:

Retrat dels alumnes guixolencs que van participar en l'intercanvi a Bourg de Péage, el març de 2007. Procedència: Ajuntament de Bourg de Péage (autoria desconeguda)

Cases al moll Tabary arran d'Isère, a Bourg de Péage. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Aqüeducte sobre el riu Isère, a Saint Nazaire-en-Royans, al departament de la Drôme. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Cet anniversaire nous offre l'occasion d'affirmer notre confiance et notre attachement à ce projet européen que nous devons continuer à construire ensemble

De multiples relations fortes et fidèles se sont ainsi tissées, au fil du temps. Des projets ont été construits entre nos villes en particulier dans les domaines de la jeunesse et du sport.

En organisant cette année les JSF, la ville de Sant Feliu de Guíxols continue à faire fructifier un héritage partagé et je tiens à remercier Monsieur le maire, son équipe municipale ainsi que les bénévoles qui permettent que cette belle manifestation se déroule dans les meilleures conditions. En 2017, le thème de ces rencontres est le patrimoine naturel. Il permettra à des jeunes à travers des activités sportives et ludiques, de s'interroger sur les questions environnementales qui vont conditionner notre futur.

Cet anniversaire nous offre l'occasion d'affirmer notre confiance et notre attachement à ce projet européen que nous devons continuer à construire ensemble, au-delà des frontières et des nationalismes étriqués. L'Europe reste l'horizon de notre jeunesse.

A notre niveau, nous participons tous ensemble à la faire vivre, à lui donner un visage humain et sensible.

Vive l'amitié entre Bourg de Péage et Sant Feliu de Guíxols
Vive l'Europe!

Nathalie NIESON
Députée-Maire
Mairie de Bourg de Péage

En aquesta pàgina, vaixell de vapor que fa el creuer al riu Isère entre els pobles de la Sône i Saint Nazaire, a Royans. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

A l'altra pàgina, de dalt a baix:

Retrat dels alumnes i professors guixolencs que van participar en l'intercanvi amb Bourg de Péage, l'abril de 2014, amb l'alcaldessa Nathalie Nieson. Procedència: Ajuntament de Bourg de Péage (autoria: L. Bonnard)

L'alcaldessa Nathalie Nieson explica als representants de les ciutats agermanades el monument als set-cents joves de Bourg de Péage i Romans que es presentaren voluntaris per a la resistència contra els nazis al massís de Vercors, el 9 de juny de 1944. L'obra, de l'escultor Gaston Dintrat (1889-1964), es troba situada a la plaça del 8 de maig de 1945. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Façana de l'ajuntament de Bourg de Péage amb les banderes dels països de les ciutats agermanades. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Vist per MINDELHEIM CHRONOLOGIE, STANDPUNKT UND ZUKUNFT DER STÄDTEPARTNERSCHAFT. Ciutat d'uns 15.000 habitants, situada a la regió d'Allgäu, Suàbia (Baviera). Amb un paisatge excepcional, fa gala de la seva història i tradicions. El seu nucli històric, Mindelburg, fou seu dels ducs de Teck i dels cavallers de Frundsberg. Destaquen les muralles, la la plaça Marien, el carrer Maximilian, les dues esglésies i les nombroses capelles. S'hi poden visitar cinc museus. Cada tres anys la ciutat celebra el Festival dels Frundsberg, en honor a Georg I von Frundsberg¹, amb concerts, desfilades, representacions teatrals i recreacions històriques.

Visto por
MINDELHEIM

CRONOLOGÍA, ACTUALIDAD Y FUTURO DEL HERMANAMIENTO. Con unos 15.000 habitantes, esta ciudad está situada en la región de Allgäu, en Suábia (Baviera). Con un paisaje excepcional, luce su historia y tradiciones. Su núcleo histórico, Mindelburg, fue sede de los duques de Teck y del linaje de los Frundsberg. Destacan las murallas, la Marienplatz, la Maximiliansstrasse, las dos iglesias y las numerosas capillas. Se pueden visitar hasta cinco museos. Cada tres años, se celebra el Festival de los Frundsberg, dedicado a Georg I von Frundsberg¹, con conciertos, desfiles, representaciones de teatro y recreaciones históricas.

Cronología de los asuntos oficiales en el hermanamiento para Sant Feliu de Guíxols

Pascua de 1960, en Mindelheim
Visita del alcalde de Bourg de Péage y diputado de la Asamblea Nacional francesa, Henri Durand, con la propuesta de instituir un *jumelage*.

21 de marzo de 1961, en Mindelheim
El Consejo Municipal aprobó por unanimidad crear un hermanamiento con la ciudad francesa de Bourg de Péage. Así, Mindelheim se convertía en la cuarta ciu-

CHRONOLOGIE DER OFFIZIELLEN ANGELEGENHEITEN IN DER STÄDTEPARTNERSCHAFT FÜR SANT FELIU DE GUÍXOLS

Ostern 1960 in Mindelheim

Besuch des Bürgermeisters von Bourg de Péage und Abgeordneten der französischen Nationalversammlung Henri Durand mit dem Angebot einer Jumelage.

21. März 1961 in Mindelheim

Der Stadtrat beschließt einstimmig, mit der südfranzösischen Stadt Bourg de Péage eine Städtepartnerschaft einzugehen. Mindelheim ist damit die vierte Stadt in Bayern, die mit einer französischen Kommune eine Partnerschaft begründet.

9. Juli 1961 in Bourg de Péage

Feierliche Unterzeichnung der Partnerschaftsurkunden durch Bürgermeister Franz Krach (1945–1966) und Bürgermeister Henri Durand (1953–1995).

Gleichzeitig schließt Bourg-de-Péage mit der italienischen Stadt Verbania am Lago Maggiore eine Städtepartnerschaft.

Bürgermeister Henri Durand begründet dann weitere Städtepartnerschaften mit East Grinstead in England und Sant Feliu de Guíxols in Spanien.

A la pàgina de l'esquerra, campanar de l'església de St. Stephan, Mindelheim. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Al costat, un ciclista al carrer Maximilian, Mindelheim. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

En aquesta pàgina, vista del carrer Maximilian després de la pluja. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

11. September 1982 in Bourg de Péage

Die vier mit Bourg de Péage verbundenen Städte, vertreten durch Bürgermeister Julius Strohmayer (1966 – 1984), Bürgermeister Giacomo Ramoni (Verbania), Bürgermeister Allan Tyler (East Grinstead), Bürgermeister Joseph Vicente i Romà (Sant Feliu de Guíxols) und Bürgermeister Henri Durand (Bourg de Péage), verpflichteten sich feierlich zur Intensivierung der freundschaftlichen Beziehungen und unterzeichnen den Freundschaftspakt.

9. Juli 1983 in Mindelheim

Bürgermeister Julius Strohmayer (1966–1984) erhält für Mindelheims langjährige Verdienste um die europäische Völkerverständigung anlässlich des Spiels Jugend ohne Grenzen die Europafahne des Europarates.

1. Aquest cavaller (1473-1528) fou el membre més cèlebre d'aquest llinatge. Nasut a Mindelheim fou un militar brillant. Fou governador del Tirol a Innsbruck i conseller imperial a Àustria, va ser home de confiança de l'emperador Carles v. Considerat el pare dels Lanzichenecchi, infanteria mercenària (s. xiv a xvii), que destacaven per la seva eficiència i cruetat.

dad de Baviera que establecía un hermanamiento con un municipio francés.

9 de julio de 1961, en Bourg de Péage
Acto solemne para la firma del Pacto de Hermanamiento por el alcalde Franz Krach (1945-1966) y el alcalde Henri Durand (1953-1995).

Al mismo tiempo Bourg de Péage instituyó un hermanamiento con la ciudad italiana de Verbania, situada a orillas del lago Mayor.

Además, el alcalde Henri Durand fundó después hermanamientos con East Grinstead, en Inglaterra, y Sant Feliu de Guixols, en España.

11 de septiembre de 1982, en Bourg de Péage
Las cuatro ciudades unidas a Bourg de Péage, representadas por los alcaldes Julius Strohmayer (1966-1984), Giacomo Ramoni (Verbania), Allan Tyler (East Grinstead), Josep Vicente Romà (Sant Feliu de Guixols) y Henri Durand (Bourg de Péage), se comprometieron solemnemente a intensificar la relación de hermanamiento y reprendieron el pacto de amistad.

9 de julio de 1983, en Mindelheim
El alcalde Julius Strohmayer (1966-1984) recibió la bandera europea del Consejo Europeo en reconocimiento a la contribución de Mindelheim al entendimiento de los pueblos de Europa mediante los juegos Jóvenes sin Fronteras.

16 de junio de 1990, en Schwaz
Culminación del hermanamiento oficial entre las ciudades de Schwaz, en el Tirol, y Mindelheim por haber sido ambas dominio del linaje Frunsberg², representadas por los alcaldes Hubert Danzl (1978-2000) y Erich Meier (1984-2002).

16 de abril de 1994, en Tramin
A raíz de la estrecha y especial relación de amistad que tenía desde 1985 la orquesta Stadtkapelle de Mindelheim con la orquesta Südtiroler Bürgerkapelle de Tramin, que suponía un compromiso mantenido durante largo tiempo, surgió el hermanamiento oficial de los dos municipios, siendo alcaldes Erwin Bologna (1985-1995) i Erich Meier.

4 de septiembre de 1994, en Bourg de Péage
Los representantes de Bourg de Péage, East Grinstead, Mindelheim, Sant Feliu de Guixols, Schwaz y Verbania, debido a su duradera relación de amistad y colaboración, sellaron solemnemente un pacto de amistad entre las seis ciudades por igual.

21 de octubre de 1996, en Dublín (Irlanda)
El alcalde Erich Meier, en nombre de Mindelheim, recibió de la mano del presidente de la Comisión Europea, Jacques Santer, de Luxemburgo, el gran reconocimiento de La Estrella de Oro del Hermanamiento de la Unión Europea.

Marzo de 1995
Exposición sobre el hermanamiento en Sant Feliu de Guixols con participación de todas las ciudades hermanadas (Bourg de Péage, East Grinstead, Mindelheim, Schwaz, Tramin y Sant Feliu de Guixols, ciudad anfitriona).

Junio de 1999
Inauguración en Mindelheim de la fuente dedicada a Europa y de la lápida de bronce con los nombres y escudos de las ciudades hermanadas con izada de las banderas de los respectivos países en presencia de las delegaciones de los municipios hermanados.

Bürgermeister Julius Strohmayer (1966 – 1984) erhält für Mindelheims langjährige Verdienste um die europäische Völkerverständigung anlässlich des Spiels Jugend ohne Grenzen die „Europafahne“ des Europarates

16. Juni 1990 in Schwaz

Abschluss der offiziellen Städtepartnerschaft zwischen den Frundsbergstädten Schwaz in Tirol und Mindelheim, vertreten durch die Bürgermeister Hubert Danzl (1978-2000) und Erich Meier (1984–2002).

16. April 1994 in Tramin

Aufgrund der seit 1985 bestehenden intensiven freundschaftlichen Beziehungen insbesondere der Stadtkapelle Mindelheim mit der Südtiroler Bürgerkapelle Tramin wird aus der Jahrzehntelangen treuen „Verlobung“ die offizielle Partnerschaft der beiden Kommunen unter den Bgm. Erwin Bologna (1985 – 1995) und Erich Meier.

4. September 1994 in Bourg de Péage

Die Stadtvertretungen von Bourg de Péage, East Grinstead, Mindelheim, Sant Feliu de Guixols, Schwaz und Verbania besiegeln aufgrund ihrer langjährigen freundschaftlichen und partnerschaftlichen Verbindungen feierlich eine gegenseitige und gleichberechtigte Partnerschaft aller sechs Städte untereinander.

21. Oktober 1996 in Dublin (Irland)

Bürgermeister Erich Meier erhält für Mindelheim, aus der Hand des Präsidenten der Europäischen Kommission, Jacques Santer aus Luxemburg, die hohe Auszeichnung „Die goldenen Sterne der Partnerschaft“ der Europäischen Union.

März 1995

Ausstellung sämtlicher Partnerstädte (Bourg de Péage, East Grinstead, Mindelheim, Schwaz, Tramin und des Gastgebers Sant Feliu de Guixols über Städtepartnerschaften in Sant Feliu.

Juni 1999

Einweihung des Europabrunnens und der Bronzetafel mit den Namen und Wappen der Partnerstädte mit Hissen der Fahnen der europäischen Partnerländer in Mindelheim im Beisein von Delegationen aus den Partnerterritorien.

5. bis 8. Mai 2005

Gemeinsames Gedenken aller 6 Partnerstädte in Bourg de Péage zum 60. Jahrestag des Endes des Zweiten Weltkrieges und es Aufbaues eines Europas in Frieden, Einheit, Vielfalt und Solidarität (Europafest).

Ausbildungsprojekt I mit Sant Feliu de Guixols ab 17. Juni 2013

15 Jugendlichen aus Spanien, die sich für eine Ausbildung bei Unterallgäuer Firmen bewerben, zusammen mit drei Stadträten aus Sant Feliu de Guixols

Del 5 al 8 de mayo de 2005
Reunión de las seis ciudades hermanadas en Bourg de Péage para la conmemoración del sexagésimo aniversario del fin de la Segunda Guerra Mundial y de la construcción de una Europa pacífica, unida, plural y solidaria, una Europa firme.

Proyecto de Formación Profesional I con Sant Feliu de Guíxols desde el 17 de junio de 2013

Quince jóvenes de España, que se presentaron para una formación profesional con empresas del distrito de Unterallgäu, acompañados por tres regidores de Sant Feliu de Guíxols y varios representantes del hermanamiento, fueron recibidos en el ayuntamiento de Mindelheim. Por ello, Juanjo García Cañadas entregó como obsequio un cuadro de un artista de Sant Feliu de Guíxols al alcalde, Dr. Stephan Winter.

Proyecto de Formación Profesional II con Sant Feliu de Guíxols en 2014

Once jóvenes españoles procedentes de nuestra ciudad hermanada Sant Feliu de Guíxols, y alrededores, que estaban interesados en una formación profesional en el sector de la hostelería, fueron recibidos por el hermano Michael, del Colegio de los Maristas de Mindelheim; Brigitte Riedmaier, profesora de alemán, y Alexandra König, en representación de Mindelheim. Para los jóvenes empezó en Mindelheim un curso intensivo de lengua durante dos semanas. Al final realizaron sus prácticas hasta el 8 de agosto de 2014, antes de poder optar a una plaza para la formación profesional (desde el 1 de septiembre).

Proyecto de Formación Profesional III con Sant Feliu de Guíxols el 13 y el 14 de julio de 2015

Diecinueve jóvenes españoles procedentes de nuestra ciudad hermanada Sant Feliu de Guíxols, y alrededores, que estaban interesados en una formación profesional en el sector de la hostelería, fueron recibidos por (desde la izquierda) el alcalde Paul Gruschka, el alcalde Dr. Stephan Winter, Alexandra König, Martin Ruf, Bri-

De dalt a baix:

Retrat de grup dels guixolencs que van participar en la tercera edició de l'*Ausbildungsprojekt* a la plaça Marien de Mindelheim el 13 i el 14 de juliol de 2015. Acompanyats per les autoritats i responsables d'aquest municipi. Procedència: Ajuntament de Mindelheim (autoria desconeguda)

Retrat dels representants dels agermanaments a Mindelheim el 16 de juliol de 2011, durant de la celebració dels Jocs Joves sense Fronteres amb motiu del 50è aniversari de l'agermanament entre Bourg de Péage i Mindelheim. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Cap de setmana amb les ciutats agermanades per celebrar el Frundsbergfest de l'any 2015. Procedència: Ajuntament de Mindelheim (autoria desconeguda)

2. Los señores feudales de Frundsberg (Freundsberg, Fronsberg o Fruntsberg) tenían su sede también en el castillo de Freundsberg, cerca de Schwaz, construido en 1150.

gitte Riedmaier y Ute Bergmaier. El alcalde Dr. Winter señaló que el colaborador, de máxima confianza, sería el Instituto Kolping, y agradeció a la ciudad de Bad Wörishofen que hubiera ofrecido a los jóvenes plazas para realizar prácticas con la posibilidad de poder iniciar posteriormente una formación profesional. El alcalde Gruschka también se alegró mucho a causa de esta oportunidad extraordinaria para estos jóvenes.

Nuestro punto de vista sobre la situación actual y el futuro para el hermanamiento:

Una reunión como la de este fin de semana es motivo de agradecimiento. Estoy muy satisfecho de contribuir a los encuentros escolares, deportivos, artísticos, de asociaciones y también políticos, de poder conocer y presenciar la vida cotidiana en un país vecino, qué emociona a su gente, qué les inquieta y qué los alegra. Sólo el contacto directo permite una mejor comprensión hacia los demás, así como un mayor respeto a otras formas de pensar y de comportarse. Por este motivo, a medida que pasa el tiempo no disminuye la importancia del hermanamiento entre ciudades, más bien al contrario, ya que estos hermanamientos son una tarea importante y duradera. Debemos tener un cuidado especial en legarlos a las generaciones venideras, que son las que tienen que configurar, en el futuro, la convivencia en Europa.

Este fin de semana ofrece una oportunidad única de estrechar la amistad que hay entre seis naciones diferentes. Los hermanamientos en Europa son una buena base para nuestra convivencia. Deseo que esta reunión sirva para motivar a las nuevas generaciones y convencerlas del valor de los encuentros. ¡Esta es nuestra responsabilidad en los próximos años!

Dr. Stephan Winter
Alcalde
Ayuntamiento de Mindelheim

Nur der unmittelbare Kontakt führt zu mehr Verständnis für die anderen und mehr Toleranz für andere Denk- und Verhaltensmuster

und weiteren Vertretern der Partnerstadt im Mindelheimer Rathaus begrüßt. Dabei überreichte Juanjo Garcia Cañadas als Gastgeschenk einen Bildband eines Künstlers aus Sant Feliu de Guíxols an Bürgermeister Dr. Stephan Winter.

Ausbildungsprojekt II mit Sant Feliu de Guíxols 2014

11 junge Spanier aus unserer Partnerstadt Sant Feliu de Guíxols und Umgebung, die sich für eine Ausbildung im Hotel- und Gaststättenbereich interessieren, wurden von Frater Michael (Maristenkolleg Mindelheim), Brigitte Riedmaier (Deutschlehrerin), Alexandra König

(Stadt Mindelheim) begrüßt. Für die Jugendlichen begann ein zweiwöchiger Intensiv-Sprachkurs in Mindelheim. Im Anschluss absolvierten sie bis 8. August 2014 ihr Praktikum, bevor sie dann ab 1. September die Chance auf einen Ausbildungsplatz bekommen.

Ausbildungsprojekt III mit Sant Feliu de Guíxols 13./14. Juli 2015

19 junge Spanier aus unserer Partnerstadt Sant Feliu de Guíxols und Umgebung, die sich für eine Ausbildung im Hotel- und Gaststättenbereich interessieren, wurden von (von links) Bürgermeister Paul Gruschka, Bürgermeister Dr. Stephan Winter, Alexandra König, Martin Ruf, Brigitte Riedmaier und Ute Bergmaier begrüßt. Bürgermeister Dr. Winter bezeichnete das Kolping Bildungswerk als verlässlichen Partner und dankte

Diese Partnerschaften sind eine wichtige und dauerhafte Aufgabe, die wir insbesondere immer wieder den kommenden Generationen vermitteln müssen

der Stadt Bad Wörishofen, die den Jugendlichen Praktikumsplätze mit der Möglichkeit anschließend eine Ausbildung aufzunehmen, anbietet. Auch Bürgermeister Gruschka freute sich sehr über die einmalige Chance für die Jugendlichen.

Standpunkt und Zukunft der Städtepartnerschaft aus unserer Sicht:

Ein Zusammenkommen wie an diesem Wochenende ist Anlass des Dankens. Ich bin glücklich, dass die Begegnungen von Schülern, Sportlern, Künstlern, von Vereinen und auch von Politikern dazu beitragen, den Alltag im anderen Land aus nächster Nähe kennen zu lernen und mitzuerleben, was die Menschen bewegt, was ihnen Sorge bereitet und was ihnen Freude macht. Nur der unmittelbare Kontakt führt zu mehr Verständnis für die anderen und mehr Toleranz für andere Denk- und Verhaltensmuster. Deshalb nimmt die Bedeutung der Städtepartnerschaften mit wachsender Dauer nicht ab – im Gegenteil: Diese Partnerschaften sind eine wichtige und dauerhafte Aufgabe, die wir insbesondere immer wieder den kommenden Generationen vermitteln müssen. Denn die Jugend ist unsere Zukunft, sie gestaltet künftig das Zusammenleben in Europa.

An diesem Wochenende bietet sich eine einzigartige Gelegenheit, Freundschaften zu schließen, die aus 6 verschiedenen Nationen zusammenkommen. Partnerschaften in Europa sind ein Grundstein unseres Zusammenlebens. Ich wünsche mir, dass aus diesem Treffen Impulse ausgehen, neue Generationen vom Wert dieser Begegnungen zu überzeugen. Dies ist unsere Aufgabe der kommenden Jahre!.

Dr. Stephan Winter
Erster Bürgermeister
Mindelheim Rathaus

A dalt, d'esquerra a dreta:

L'alcalde de Mindelheim, Dr. Winter, i el regidor guixolenc Juanjo García durant la recepció oficial del grup de joves que van participar en la primera edició de l'Ausbildungsprojekt l'any 2013. Procedència: Ajuntament de Mindelheim (autoria desconeguda)

Acte oficial a Mindelheim el 17 de juliol de 2011 durant de la celebració dels Jocs Joves sense Fronteres amb motiu del 50è aniversari de l'agermanament entre Bourg de Péage i Mindelheim. Pilar Giró intercanvia obsequis amb l'alcalde de Mindelheim, Dr. Winter. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

L'alcalde de Mindelheim, Dr. Winter, i l'alcaldeessa de Bourg de Péage, Nathalie Niesson, mostren els protocols signats el 17 de juliol a Mindelheim amb motiu de la celebració del 50è aniversari de l'agermanament entre Bourg de Péage i Mindelheim. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

A la foto petita, nau barroca de l'església dels jesuïtes de Mindelheim. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Vist per VERBANIA LE ORIGINI DEL GEMELLAGGIO. Ciutat d'uns 38.000 habitants, situada a la regió del Piemont, capital de la província de Verbano-Cussio-Ossola. Formada de la reunificació de les poblacions d'Intra, Pallanza i Suna, va néixer l'any 1939 de la fusió de les dues primeres. Es troba en un territori poblat des de l'antiguitat, a la part occidental del llac Maggiore, al magnífic golf de Borromeo, davant de Laveno-Mombello. Al llarg dels segles ha estat una ciutat pròspera a causa del comerç i la indústria. Actualment, ha esdevingut un indret turístic de fama reconeguda, amb un clima assolellat i un aspecte romàntic i pintoresc. Es poden visitar nombrosos palaus i monuments amb gran interès arquitectònic. Verbania té un dels jardins més cèlebres del món, el de Villa Taranto. Destaquen la Fontana lluminosa del llac i el Corso Fiorito.

Visto por
VERBANIA

LOS ORÍGENES DEL HERMANAMIENTO. Ciudad con unos 38.000 habitantes, situada en la región del Piemonte, capital de la provincia de Verbano-Cussio-Ossola. Formada a partir de la reunificación de las poblaciones de Intra, Pallanza y Suna, nació en el año 1939 de la fusión de las dos primeras. Se halla en un territorio poblado desde la antigüedad, en la parte occidental del lago Maggiore, en el magnífico golfo de Borromeo, al frente de Laveno-Mombello. A lo largo de los siglos ha sido una ciudad próspera a causa del comercio y de la industria. Actualmente se ha convertido en un destino turístico de primer orden, con un clima soleado y un aspecto romántico y pintoresco. Se pueden visitar numerosos palacios y monumentos de gran interés arquitectónico. Verbania tiene uno de los jardines más célebres del mundo, el de Villa Taranto. Destacan la Fontana luminosa del lago y el Corso Fiorito.

LE ORIGINI DEL GEMELLAGGIO

Tutto ebbe inizio nel 1950. Nei giorni dal 26 al 29 maggio la Banda Musicale di Pallanza partecipò al Concorso Internazionale di Losanna, dove ottenne un risultato prestigioso. Durante tale Concorso fu conosciuta la Banda Musicale di Boug de Peage (F), nella Drome, città nella quale erano emigrati diversi cittadini intresi e ghiffesi, che lavoravano nelle nascenti fabbriche di cappelli.

Tra le due Bande cittadine si crearono le basi di uno scambio vicendevole che portò, nel 1961, al gemellaggio tra le due città; Gemellaggio fortemente voluto dagli allora Sindaci, Ugo Sironi ed Henri Durand.

In seguito si unì Mindelheim, città tedesca situata in Baviera; anche questa adesione fu motivata dal fatto che vi erano legami storici tra la città e i Visconti di Milano, un tempo Signori del Verbano. Questa nuova adesione permise di allargare gli scambi e gli incontri tra le Delegazioni (studenti, Bande Musicali, Gruppi Sportivi, Associazioni, ...).

Col passare del tempo aderirono a questo Gemellaggio le città di East Grinstead (1975 - GB), St. Feliu de Guíxols (1982 - E), Schwaz (1986 - A), Crikvenica

Tutto ebbe inizio nel 1950. Nei giorni dal 26 al 29 maggio la Banda Musicale di Pallanza partecipò al Concorso Internazionale di Losanna, dove ottenne un risultato prestigioso

LOS ORÍGENES DEL HERMANAMIENTO

Todo empezó en 1950. Entre los días 26 y 29 de mayo, la Banda de Música de Pallanza participó en el Concurso Internacional de Lausana, donde obtuvo un resultado brillante. Durante este concurso conoció a la Banda de Música de Bourg de Péage, procedente del departamento de la Drôme (Francia). A esta ciudad, precisamente, habían emigrado bastantes ciudadanos de Intra y de Ghiffa, para trabajar en la incipiente industria de la sombrería.

Entre las bandas de las dos ciudades se sentaron las bases de un intercambio entrañable que condujo, en 1961, al hermanamiento entre las dos ciudades. El hermanamiento contaba con el fuerte beneplácito de los alcaldes de entonces, Ugo Sironi y Henri Durand.

Poco después se unió Mindelheim, ciudad alemana situada en Baviera. Además, esta adhesión fue debida al hecho que existían vínculos históricos entre la ciudad y el vizconde de Milán, que en otros tiempos había sido Señor del Verbano. Esta nueva incorporación permitió ampliar los intercambios y los encuentros entre delegaciones (estudiantes, bandas musicales, equipos deportivos, asociaciones, etc.)

Con el paso del tiempo, se sumaron a este hermanamiento las ciudades de: en 1975 East Grinstead (Gran Bretaña), en 1982 Sant Feliu de Guíxols (España), en Schwaz (Austria), en Crikvenica (Croacia). Con esta última ciudad ya existía desde hacía muchos años una estrecha relación mediante las asociaciones de partisanos, que habían proporcionado medicinas y víveres durante el conflicto yugoslavo. Desde el año 1975 se organiza cada año en una ciudad distinta una pequeña olimpiada reservada a los jóvenes, Jóvenes sin Fronteras. En 2016 East Grinstead fue el anfitrión. La ciudad inglesa organizó el evento entorno al medio ambiente y la conservación, y 38 jóvenes participaron durante 4 días y visitaron Wakehurst, el Banco de Semillas del Milenio y el Museo de la Ciencia de Londres.

A la pàgina de l'esquerra, vista de l'ajuntament de Verbania. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Al costat, detall de la desfilada Il Corso Fiorito l'any 2006 a Verbania. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

En aquesta pàgina, de dalt a baix:

Pilar Giró amb els representants de les ciutats agermanades durant la celebració a Verbania del 50è aniversari de l'agermanament amb Bourg de Péage i Mindelheim. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Pere Carreras i Víctor Pascual amb representants de la ciutat de Spinazzola, unida a Verbania, durant l'estada de l'any 2006. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Parlament de Laura Aiguaviva durant un acte celebrat l'any 2006 a Verbania amb els representants de les ciutats agermanades. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

LA COMISIÓN PARA EL HERMANAMIENTO

En 1978 el Ayuntamiento de Verbania instituyó una Comisión para el seguimiento de esta actividad. Durante años este órgano se ha ocupado de los intercambios entre las delegaciones oficiales, de la organización de los juegos, de los estudiantes, ocupándose de sus estancias y proporcionando todas las indicaciones para todo aquél que deseara realizar intercambios a título personal. Por este motivo la Comunidad Europea nombró Verbania Municipio Europeo en 1981, le concedió la Tarjeta Europea en 1989 y la Estrella de Oro en Dublín en 1995.

En la sesión del Consejo Comunal número 81 del 9 de septiembre de 2009 se constituyó la Comisión para el Hermanamiento, compuesta por los miembros siguientes: Sra. Valentina Incerto, Sr. Lucio Scarpinato, Sra. Carla Cozza, Sr. Joan Adrian Chifu, Sra. Idi Donatay al Sr. Savino Bombace. La Junta de Consejeros completó la Comisión nombrando a: Sr. Giacomo Comoli, Sra. Annalia Lodroni, Sra. Adriana Gagliardi, Sra. Stefania Montarone, Sr. Silvano Di Stefano y al Sr. Adriano Carniel.

LA CONSTITUCIÓN OFICIAL DEL HERMANAMIENTO

El 4 de septiembre de 1994 en Bourg de Péage, en presencia del Presidente del Parlamento de Francia, tras la aprobación de todos los Ayuntamientos, tuvo lugar el acto oficial de firma del protocolo del hermanamiento que unía las ciudades de Bourg-de-Peage (F), East Grinstead (GB), Mindelheim (A), St.Feliu de Guixols (E), Schwaz (A) y Verbania (I).

Ayuntamiento de Verbania

(1997 - HR) con cui già da diversi anni si erano stretti dei rapporti tra le Associazioni Partigiane e a cui, durante il conflitto jugoslavo, furono inviati medicinali e viveri. Dal 1975 si organizza annualmente a turno in ogni città, una mini-olimpiade riservata ai giovani Giovani senza Frontiere; nel 2016 la edizione fu organizzata in Inghilterra.

IL COMITATO PER IL GEMELLAGGIO

Nel 1978 il Comune di Verbania istituì un Comitato per seguire queste attività. Da allora esso si interessa degli scambi tra le Delegazioni Ufficiali, dell'organizzazione dei Giochi, degli studenti, organizzandone i soggiorni e fornendo tutte le indicazioni per coloro che desiderano intraprendere scambi diretti. Per tali attività la Comunità Europea decretò Verbania Comune Europeo nel 1981, le assegnò la Targa Europea nel 1989 e la Stella d'Oro a Dublino nel 1995.

Con deliberazione di Consiglio Comunale n. 81 del 9 settembre 2009 è stato nominato il Comitato per il Gemellaggio che è così composto: Signora Valentina Incerto, Signor Lucio Scarpinato, Signora Carla Cozza, Signor Joan Adrian Chifu, Signora Ida Donata e Signor Savino Bombace. La Conferenza dei Capigruppo ha completato il Comitato nominando: Giacomo Comoli, Annalia Lodroni, Adriana Gagliardi, Stefania Montarone, Silvano Di Stefano e Adriano Carniel.

En aquesta pàgina, detall dels jardins del palau de l'Illa Bella, una de les illes Borromeo, al llac Maggiore. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

A l'altra pàgina, de dalt a baix:

Carrossa desfilant amb motiu del II Corso Fiorito l'any 2006 a Verbania AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Vista aèria de les illes Borromeo, al llac Maggiore, Verbània. Procedència: Ajuntament de Verbania (autoria: Giacomo Comoli)

Embarcador a la riba del llac Maggiore, a Verbania. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

L'ATTO COSTITUTIVO

Il 4 settembre 1994 a Boug de Peage, alla presenza del Presidente della Camera di Francia, dopo che tutti i Consigli Comunali avevano approvato la delibera, veniva firmato l'atto ufficiale di gemellaggio che univa unitariamente le città di Bourg-de-Peage (F), East Grinstead (GB), Mindelheim (D), St. Feliu de Guíxols (E), Schwaz (A), Verbania (I).

Comune di Verbania

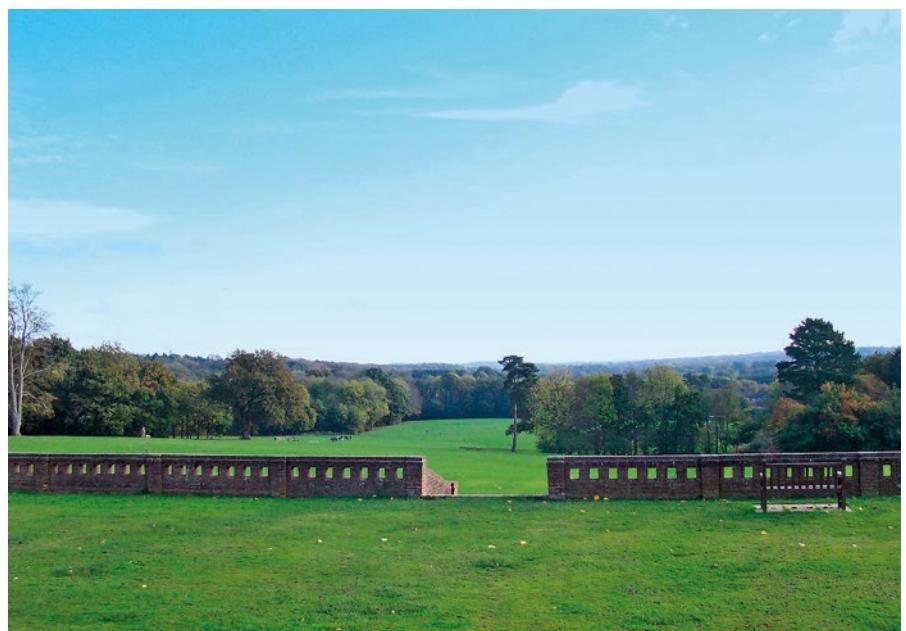
Vist per EAST GRINSTEAD EAST GRINSTEAD TOWN TWINNING ASSOCIATION. Ciutat i parròquia civil amb 26.383 habitants del comtat de West Sussex, a 43 km del sud de Londres. El carrer principal és High Street, que antigament era un mercat. Els seus edificis, adequats per a establiments comercials i d'hoteleria, són majoritàriament dels s. xv i xvi. Destaquen l'East Grinstead Museum, l'església i el cementiri de Saint Swithun; el Sackville College (casa de beneficència en funcionament des de la seva fundació el 1609) y el Chequer Mead Community Arts Centre amb una excel·lent programació de teatre i espectacles. East Grinstead excueix per l'entorn natural i els paisatges del Kingscote Valley o la Reserva Natural del pantà de Weir, a l'Ashdown Forest. El Millennium Seed Bank, banc de llavors de plantes silvestres més gran del món, té la seva seu a la casa de camp de Wakehurst. L'estació del Bluebell Railway permet viatjar al passat en el tren restaurat més espectacular del Regne Unit.

Visto por
EAST GRINSTEAD

EAST GRINSTEAD TOWN TWINNING ASSOCIATION. Ciudad y parroquia civil con 26.383 habitantes en el condado de West Sussex, 43 km al sur de Londres. La calle principal es High Street, que antiguamente era un mercado. Sus edificios, ocupados por comercios y establecimientos de hotelería, en su mayoría son de los s. xv y xvi. Destacan el East Grinstead Museum, la iglesia y el cementerio de Saint Swithun; el Sackville College (casa de caridad en funcionamiento desde su creación en 1609) y el Chequer Mead Community Arts Centre con una excelente programación de teatro y espectáculos. East Grinstead cuenta con un entorno natural privilegiado con parajes como el Kingscote Valley o la Reserva Natural del pantano de Weir, en el Ashdown Forest. El Millennium Seed Bank, banco de semillas de plantas silvestres más grande del mundo, tiene su sede en la casa de campo de Wakehurst. La estación del Bluebell Railway permite viajar al pasado en el tren restaurado más espectacular del Reino Unido.

El primer "hermanamiento" conocido fue en 1920, poco después de la Primera Guerra Mundial, y fue promovido por un soldado británico a su regreso del norte de Francia. Hoy en día hay más de 1.700 hermanamientos y cabe remarcar el deseo continuado y creciente de ensanchar el entendimiento mutuo con nuestros vecinos continentales mediante la cultura, la

The first known "twinning" was in 1920 just after the First World War and was instigated by a British soldier returning from Northern France. Today there are more than 1,700 twinnings, emphasising the continued and growing desire to broaden mutual understanding of the cultural, recreational, educational and commercial activities of our continental neighbours.

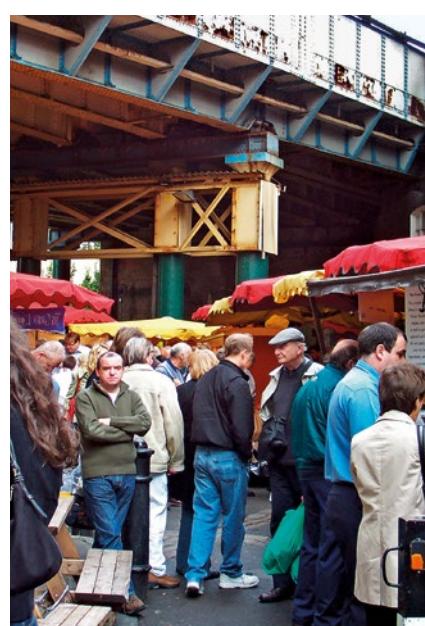
Our Association was formed at a public meeting held at East Court, East Grinstead, on 21st November 1962 following contact made by M. Henri Durand, the Mayor of Bourg-de-Peage, in the Drome Region of Southern France, and subsequently official twinning took place in 1966.

Bourg-de-Peage also twinned with Mindelheim (Bavaria, Germany) and Verbania (Italy) in 1962. In 1966 when East Grinstead twinned with Bourg-de-Peage it was at the same time as they twinned with Sant Feliu de Guixols. It was a natural progression that East Grinstead should link with these other towns. Official twinning with Verbania took place in 1992 followed by Mindelheim, Sant Feliu de Guixols and Schwaz in 1994. Our fifth link was made through Mindelheim's twinning link with Schwaz (Austrian Tyrol).

The first known “twinning” was in 1920 just after the First World War and was instigated by a British soldier returning from Northern France

In 1985 East Grinstead was honoured with the presentation of the European flag in recognition of our activity in promoting friendship to our European neighbours, and also Gold Medals were presented to the six twin towns in Dublin in 1995.

Over the years the links have grown ever stronger, with exchange visits taking place between young people, adult groups, sports groups and other organisations such as choral societies, professional associations and so on. In 2010 students from our local Sackville School’s orchestra participated in a weekend of music celebrating the 60th anniversary of the Sant Feliu de Guixols Music College/Society. In 2016 the East Grinstead Choral Society also enjoyed a visit and the welcome received from the people of Sant Feliu.

A la pàgina de l’esquerra, façana del Sackville College d’East Grinstead. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Al costat, vista des de l’ajuntament d’East Grinstead (East Court – Council Offices), situat al límit amb els boscos d’Ashdown. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

En aquesta pàgina, de dalt a baix:

Vista de High Street a East Grinstead. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Detall d’un mercat de Londres, el novembre de 2005. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

diversión, la educación y las actividades comerciales.

Nuestra Asociación fue creada durante un encuentro público que se celebró en la East Court, en East Grinstead, el 21 de noviembre de 1962, a raíz del contacto hecho con el Sr. Henri Durand, alcalde de Bourg de Péage, en la región de Drôme, en el sur de Francia. El hermanamiento se formalizó oficialmente en 1966.

Bourg de Péage también se hermanó con Mindelheim (Baviera, Alemania) y Verbania (Italia) en 1962. En 1966, cuando East Grinstead se hermanó con Bourg de Péage, simultáneamente la ciudad francesa se hermanó con Sant Feliu de Guíxols. Así pues, fue una consecuencia natural que East Grinstead se hermanara después con estas otras ciudades. El hermanamiento oficial con Verbania tuvo lugar en 1992, seguido por Mindelheim, Sant Feliu de Guíxols y Schwaz en 1994. Este último vínculo llegó a través de los lazos del hermanamiento de Mindelheim con Schwaz (en el Tirol austriaco).

En 1985 East Grinstead fue honrado con la presentación de la bandera Europea en reconocimiento por nuestra actividad de fomento de la amistad con nuestros vecinos europeos, y también se otorgaron Medallas de Oro a las seis ciudades hermanadas en Dublín, en 1995.

Con el paso de los años los lazos se han estrechado con intercambios entre jóvenes, grupos de adultos, grupos de deportistas y otras entidades como sociedades corales, asociaciones profesionales, etc. En 2010 estudiantes de la orquesta de nuestra Escuela Local Sackville participaron en un fin de semana para celebrar el 60 aniversario de la Escuela de Música de Sant Feliu de Guíxols. En 2016 la Sociedad Coral East Grinstead también disfrutó de una visita y de la bienvenida del pueblo de Sant Feliu.

En 1976 East Grinstead introdujo "It's a Knockout", ahora conocido como "Jóvenes en Europa" y, por consiguiente, el evento se ha estado celebrando cada año en una de las seis ciudades alternativamente, con la participación de equipos de jóvenes procedentes de cada ciudad. Este evento que surgió como una competición de deportes de entretenimiento, sin embargo actualmente la tendencia es abarcar programas más trascendentales como arte, música o medio ambiente. Durante estos años, los equipos de East Grinstead han movilizado a más de 500 jóvenes, la mayoría de los cuales tienen

This event originated as a fun sports competition but now tends to cover more serious programmes such as art, music and environment

In 1976 East Grinstead introduced "It's a Knockout", now known as "Youth in Europe", and the event has subsequently been held every year in turn in one of the six towns, with teams of youngsters from each town. This event originated as a fun sports competition but now tends to cover more serious programmes such as art, music and environment. Over the years East Grinstead's teams have involved more than 500 young people, many of whom still have happy memories of the experience. In addition many more friendships have lasted from school exchanges, musical events, sports club exchanges, etc. Our current activities now in-

clude work experience for local students, and e-communication between primary schools in the twin towns.

In 2016 East Grinstead celebrated 50 years of Twinning with Bourg-de-Peage and we hosted delegations and youth groups arriving from all our twin towns. We enjoyed a weekend of celebrations, renewing old friendships and making new contacts, and are looking forward to joining Sant Feliu in their festivities in June. In addition to our official delegation and youth teams there will be another 21 members from East Grinstead staying in Sant Feliu on a private visit, many of them with happy memories of previous visits over the years.

Our Association has a membership of over 100 with a programme of both social and fundraising events, including our coffee mornings at the East Grinstead Library every Saturday morning. We are funded with a very small grant

We are all united in our intention to continue with our twinning links, friendships and programmes, and whenever possible to expand these activities wherever possible

from the Town Council, but otherwise by our membership fees and fundraising activities. It has always been a point of amusement with our twin town friends that we have a different Town Mayor every year and it is not a paid post in the community. It may be of interest to know that at present we have eight former Mayors who have continued as Association members with a continuing active interest in the twinning programme. We have all had to accept the European Union Referendum result of 2016 whether we like it or not, but we are all united in our intention to continue with our twinning links, friendships and programmes, and whenever possible to expand these activities wherever possible.

Our congratulations to the people of Sant Feliu de Guixols and Bourg-de-Péage on their 50th anniversary, and long may it continue.

Kenneth Averill
Chairman
East Grinstead Twinning

A dalt, d'esquerra a dreta:
Laura Aiguaviva intercanvia obsequis amb Ken Averill, durant un sopar a Est Grinstead, el novembre de 2005. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Banda del Nautical Training Corps d'East Grinstead durant la inauguració del monument commemoratiu dels 50è aniversari del naixement dels agermanaments el 24 de novembre de 2012. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Pere Carreras amb els representants dels agermanaments amb el pastís commemoratiu del 50è aniversari del naixement dels agermanaments elaborat per al sopar de gala que va tenir lloc a East Grinstead el 24 de novembre de 2012. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria desconeguda)

A la foto petita, típica vista de Londres des del London Eye: Parlament i el riu Tàmesi. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

un feliz recuerdo de la experiencia. Además han surgido muchas más amistades a partir de los intercambios escolares, los eventos musicales, deportivos, etc. En la actualidad, nuestras actividades suelen incluir experiencia laboral para estudiantes locales y comunicación mediante nuevas tecnologías entre escuelas primarias de nuestras ciudades hermanadas.

En 2016 East Grinstead celebró los 50 años del hermanamiento con Bourg de Péage y alojamos delegaciones y grupos de jóvenes procedentes de todas las ciudades hermanadas. Disfrutamos de un fin de semana de celebraciones, renovando antiguas amistades y haciendo nuevos contactos, y estamos deseando unirnos a las actividades que organizará Sant Feliu este mes de junio. Además de nuestra delegación oficial y de los equipos de jóvenes, habrá 21 miembros de East Grinstead visitando Sant Feliu a nivel privado, la mayoría de los cuales con entrañas recordos de visitas anteriores.

Nuestra Asociación cuenta aproximadamente con 100 miembros con un programa que es a la vez social y para recaudar fondos, que incluye nuestras mañanas con café en la Biblioteca de East Grinstead cada sábado por la mañana. Se fundó con una pequeña subvención del Town Council, sin embargo cuenta con las cuotas de los miembros y las actividades para recaudar fondos. Siempre ha resultado un aspecto curioso para nuestras ciudades hermanadas que tengamos cada año un alcalde distinto y que se trate de un cargo público no remunerado. Puede resultar interesante saber que actualmente tenemos ocho antiguos alcaldes que han seguido como miembros de la Asociación con un interés activo y fiel en el programa de hermanamientos. Todos nosotros hemos tenido que aceptar el resultado del Referéndum sobre la Unión Europea celebrado en 2016, tanto si estamos de acuerdo como si no, pero todos estamos unidos en nuestra intención de continuar con nuestros vínculos de hermanamientos, amistades y programas, y desarrollarlos al máximo siempre que sea posible.

Nuestras felicitaciones al pueblo de Sant Feliu de Guixols y Bourg de Péage en su 50 aniversario y que sea por muchos años.

Kenneth Averill
Presidente
East Grinstead Twinning

Vist per **SCHWAZ** STÄDTEFREUNDSCHAFT IN EUROPA. Districte i ciutat de l'estat de Tirol, prop d'Innsbruck (Àustria). Té uns 13.444 habitants i està situada a la part inferior de la vall del riu Inn. Als segles xv i xvi va conèixer una època de gran esplendor gràcies a les mines de plata i coure i esdevingué la segona ciutat més important després de Viena. El 1898 va rebre el reconeixement de ciutat per l'emperador Franz Joseph I d'Àustria. Actualment és un important centre turístic i comercial amb un enorme atractiu per fer estades a la natura i practicar esports d'hivern. La seva oferta parteix de la consciència cultural, que combina tradició, identitat i innovació mitjançant esdeveniments, art, cuina i patrimoni. Destaquen el nucli antic de Schwaz, castells i fortificacions, trens de vapor, mines i un llarg etcètera.

Visto por
SCHWAZ

HERMANAMIENTO VIVO EN EUROPA. Distrito y ciudad del estado de Tirol, cerca de Innsbruck (Austria). Tiene unos 13.444 habitantes y está situada en la parte inferior del valle del río Inn. Durante los siglos xv y xvi tuvo un gran esplendor debido a las minas de plata y cobre hasta convertirse en la ciudad más importante después de Viena. Actualmente es un importante centro turístico y comercial, con enorme atractivo para disfrutar de la naturaleza y de la práctica de deportes invernales. Su oferta parte de la "conciencia cultural", que resulta de la combinación de tradición, identidad e innovación mediante eventos, arte, gastronomía y patrimonio. Destacan el casco antiguo de Schwaz, numerosos castillos y fortalezas, trenes a vapor, minas y un largo etcétera.

Hace ya 50 años que nuestras ciudades están hermanadas. Los municipios San Feliu, Bourg de Péage, East Grinstead, Mindelheim, Tramin y Schwaz pueden pasar revista a una larga amistad, muchas actividades en común y un gran intercambio sociocultural. Muchos ciudadanos de nuestros municipios se han esforzado con gran entusiasmo por el hermanamiento y su mantenimiento. Nos apoyan un pasado común y muchas actividades y esto nos da fuerza para el futuro. Es muy importante que uno recuerde el pasado esté orgulloso de lo que hemos logrado y que se hagan fiestas conmemorativas.

Como tenemos una gran relación desde hace mucho tiempo, queremos tener una visión optimista hacia el futuro de nues-

Rund um die 50 Jahre existieren unsere Städtefreundschaften im Partnerschaftsring. Die Städte San Feliu, Bourg de Peage, East Grinstead, Mindelheim, Tramin und Schwaz können auf eine lange Freundschaft, viele Aktivitäten und einen reichen Austausch zurückblicken. Viele engagierte Menschen in unseren Städten haben sich in diesen Jahren um die Städtepartnerschaft und deren Erhalt bemüht. Ohne das große Engagement in diesen Jahren und die Freude an europäischer Freundschaft könnten wir nicht auf eine so interessante und intensive Freundschaft zurückblicken. Unsere gemeinsame Vergangenheit, die vielen gemeinsamen Aktivitäten, können uns für die Zukunft stärken und bestärken, denn es ist wichtig, sich auf die Vergangenheit zu besinnen, Jubiläen zu feiern und stolz zu sein.

Gestärkt durch unsere starke Verbindung aus der Vergangenheit wollen wir einen optimistischen Blick in die Zukunft unserer Städtepartnerschaft zeigen und die Entwicklung einer europäischen Identität stärken. Ein solidarisches Europa ist umso wichtiger, je mehr sich einzelne europäische Staaten isolieren wollen. Eine solidarische Städtepartnerschaft ist besonders in der heutigen Zeit eine Chance und eine große Verantwortung. Wir sollten den Städtepartnerschaftsring vermehrt stärken, um unsere Freundschaft noch weiter zu intensivieren, damit möglichst viele Menschen aus unseren Städten von der Städtepartnerschaft profitieren.

Der politische Austausch sollte inhaltlich verstärkt werden und sich mit den Herausforderungen unserer Zeit und Gesellschaft vermehrt auseinandersetzen. Wichtige Fragen und Herausforderungen der Gesellschaft betreffen uns alle. Wichtige Themen sind die Zukunftsperspektiven in Europa für junge Menschen, wie wir es schaffen, in einer immer schneller wachsenden Wirtschaft die Notbremse für unsere Umwelt zu ziehen, ohne die Wirtschaft zu blockieren, wie wir es schaffen ohne Neiddebatten und Angst ein friedliches Europa zu leben und die soziale Absicherung im Alter zu gewährleisten. Einen Beitrag zu diesen Fragen können wir leisten, wenn wir unseren politischen Austausch verstärken.

Gerade für junge Menschen sollten wir wieder auch weiterhin Chancen auf ein Kennenlernen der Partnerstädte ermöglichen. Schulaustauschprojekte bieten hier eine gute Möglichkeit, diese sollten wir wieder verstärkt intensivieren. Ein besonders wichtiges und erfolgreiches Projekt sind die Spiele „Jugend in Europa“. Bei diesen Treffen konnten in den vergangenen Jahren Freundschaften zwischen den jungen Menschen aus unseren Städten geschlossen werden. Jugendliche haben die Chance eine Partnerstadt kennenzulernen und können den Austausch später für private Zwecke oder berufliche Anliegen nutzen. Die Delegationsmitglieder der Treffen „Jugend in Europa“ haben die Möglichkeit zum inhaltlichen Austausch über die Aktivitäten der Städtepart-

A la pàgina esquerra, vista del carrer Franz Joseph a Schwaz, amb l'església parroquial al fons. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

En aquesta pàgina, de dalt a baix:
Vista de la vall del riu Inn i Schwaz, al Tirol. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras). Porta de l'església parroquial de Schwaz, d'estil gòtic. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guixols (autoria: Pere Carreras). Casa noble al costat del palau Enzenberg, al carrer Franz Joseph, Schwaz. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (Autoria: Pere Carreras)

tro hermanamiento para fortalecer una identidad europea. Hoy en día una Europa solidaria tiene aún más importancia ya que algunos países se quieren aislar. Sobre todo ahora el hermanamiento solidario es de gran importancia y significa mucha responsabilidad. Deberíamos aumentar y fortalecer nuestras relaciones para que aún más personas de nuestras regiones se puedan beneficiar de nuestro hermanamiento.

Se debe hacer un mayor hincapié en el diálogo político para poder enfrentarse a los desafíos de la sociedad actual, ya que a todos nos afectan las cuestiones sociales. El tema central es el futuro y las perspectivas para los jóvenes europeos: por ejemplo, cómo llegar a un equilibrio entre una economía –que sigue creciendo– y el medio ambiente sano para el futuro o cómo crear una Europa pacífica que no alimente envidia o miedo. Se debe de asegurar que los jóvenes tengan un futuro que vale la pena vivir y que tengan protección social en la vejez. En fin, para eso hay que aumentar el intercambio político.

Tenemos que hacer posibles más intercambios para nuestros jóvenes, como por ejemplo intercambios escolares. Ya tenemos un proyecto exitoso que se llama „Juventud en Europa“. A través de éste se han hecho amistades entre jóvenes de nuestras ciudades ya que se conocieron en varios encuentros. Las actividades conjuntas posibilitan no sólo el hecho de conocer las ciudades y regiones, sino también aumentan el contacto que puede ser de gran valor en la vida privada y profesional. Queremos intensificar este proyecto y a su vez que los miembros de las delegaciones „Juventud en Europa“ sigan debatiendo sobre posibles actividades futuras y también intercambien opiniones políticas.

Como este proyecto y los encuentros nos unen cada vez más, nos gustaría hacer otra propuesta, quizás más grande: la realización de una película a cargo de profesionales que podría servir de modelo para hermanamientos futuros en Europa.

A través de distintos enfoques, como la música, el arte o la vida social, podemos fomentar el intercambio. Las nuevas tecnologías lo facilitan (sea cultural o social) y no conlleva grandes costes. Podríamos aprovechar las ventajas de Internet y las redes sociales para materializar nuestras ideas y fortalecer nuestras relaciones y hermanamientos. El uso de herramientas como Facebook o Twitter puede ser de utilidad, no sólo a nivel personal, sino también cuando pensamos en interés común de los países Europeos.

Es importante que sigamos con intercambios, sean de ideas políticas o de personas. Para poder llegar a una Unión Europea solidaria y moderna necesitamos los hermanamientos. Una idea fundamental de la cooperación entre los municipios, también a nivel internacional, es el contacto y la colaboración entre estos. Con nuestros proyectos contribuimos a crear encuentros europeos y a través de estos a construir amistades. Además, se podría compartir experiencia a nivel de la administración pública. Estos intercambios podrían ser de corto o largo plazo; podrían ser posibles tanto para jóvenes en formación como para funcionarios. La meta es intercambiar experiencias y la estancia en sí.

Der politische Austausch sollte inhaltlich verstärkt werden und sich mit den Herausforderungen unserer Zeit und Gesellschaft vermehrt auseinandersetzen

nerschaft, aber auch zum Austausch von politischen Herausforderungen. Dieses Projekt gilt es auch für die künftigen Jahre zu erhalten und zu stärken. Verbindende Elemente und gemeinsame Projekte schweißen zusammen und erhalten die Freundschaft. Ein großes Gemeinschaftsprojekt, wie zum Beispiel einen professionell produzierten gemeinsamen Film über die Städtepartnerschaft könnte man andenken und könnte ein neues Ziel sein. Ein Film der anderen Städte ein Vorbild ist, für Städtefreundschaften in Europa.

Kunst, Musik und das gesellschaftliche Leben kann ein verbindender Ansatz für einen Austausch auf einer anderen Ebene sein. Gerade mit den neuen Medien ist vieles leichter geworden und ein Kunsttausch könnte ohne große Versicherungskosten erfolgen. Das digitale Zeitalter, die sozialen Netzwerke bieten viele Möglichkeiten, welche wir mit kreativen Ideen für die Stärkung der Städtefreundschaften nutzen könnten. Soziale Netzwerke, wie Facebook oder Twitter können Chancen auf einen Austausch bieten und gegenseitiges Verständnis in europäischen Fragen fördern.

Ein politischer Austausch, aber besonders ein Austausch der BürgerInnen in unseren Städten ist wichtig. Städtepartnerschaften in Europa spielen eine wichtige Rolle im Hinblick auf die Herausforderungen für ein modernes solidarisches Europa. Ziel muss es sein, auch weiterhin die kommunale Zusammenarbeit zu stärken, über die nationalen Grenzen hinweg, das war der Grundgedanke für die Gründung der Städtepartnerschaften in Europa, noch bevor dieses so eine zentrale gemeinsam gestärkte Position hatte. Wir leisten mit unserer Städtepartnerschaft einen unverzichtbaren Beitrag für die europäische Begegnung und das Zusammenwachsen von Freundschaften bei den Menschen in unseren Städten. Expertisen aus den verschiedenen Bereichen der Verwaltung könnten vermehrt ausgetauscht werden, um noch weiter von unserer Partnerschaft zu profitieren. Städtebotschafter, welche über einen gewissen Zeitraum in der Verwaltung einer Partnerstadt tätig sind, können einen Austausch auf dieser Ebene bringen. Es könnten dies Lehrlinge, oder auch höherstehende MitarbeiterInnen sein, die durch einen Aufenthalt in einer Partnerstadt, eine lehrreiche Erfahrung machen und den Austausch in der Partnerschaft leben.

Eine solidarische und so langjährige Städtepartnerschaft wie unsere, ist ein wertvolles Erbe, welches es auch für die Zukunft zu wahren gilt. Diese Städtepartnerschaft müssen wir immer wieder aufs Neue mit Leben und Ideen füllen, damit wir einen Beitrag für ein friedliches Europa beitragen!

Mit den besten Grüßen aus der Partnerstadt Schwaz,

Mag. Viktoria Gruber MA

Referentin für Äußere Beziehungen und interkulturelle Angelenheiten
Schwaz Rathaus

Queremos mantener nuestro hermanamiento ya largo y valioso como herencia para la gente joven y hay que seguir adelante con ideas nuevas para colaborar en la creación de una Europa pacífica.

Saludos cordiales desde la ciudad hermana de Schwaz,

Mag. Viktoria Gruber, MA
Jefa de gestiones exteriores e intercambios
Ayuntamiento de Schwaz

De dalt a baix:

Joves de Schwaz participants dels agermanaments amb la voluntat de construir una comunicació europea i internacional.
Procedència: Ajuntament de Schwaz (autoria desconeguda)

Detall d'una festa al carrer amb l'ajuntament de Schwaz en segon terme. "Ens agradaria donar la benvinguda als membres dels agermanaments a les festes culturals de la nostra ciutat".
Procedència: Ajuntament de Schwaz (autoria desconeguda)

Membres de l'Àrea d'Agermanaments de l'Ajuntament de Schwaz, responsables de l'organització d'intercanvis amb els municipis.
Procedència: Ajuntament de Schwaz (autoria desconeguda)

Vist per TRAMIN AN DER WEINSTRASSSE BRESSOL DEL VI. Municipi al nord d'Itàlia, que forma part de la província autònoma de Tirol del Sud, conegut en italià com a Termeno sulla Strada del Vino. Té més de 3.300 habitants, dels quals un 96 % tenen l'alemany com a llengua mare. Aquesta població és coneguda especialment per la seva producció de vi blanc afruitat i aromàtic, concretament de la varietat Gewürztraminer. Aquest raïm, molt conegut i apreciat, pren el seu nom de la paraula *Gewürz*, que significa herba o espècie, i del topònim d'aquest poble, que és el seu lloc d'origen. Situat a la vall del riu Etsch, a 5 km al sud del llac Kalterer, Tramin es troba enmig d'una naturalesa exuberant i d'uns magnífics paisatges. És un petit paradís, pintoresc, sensual i plàcid.

Visto por
TRAMIN AN DER WEINSTRASSSE

CUNA DEL VINO. Municipio al norte de Italia, formando parte de la provincia autónoma del Tirol del Sur. Tiene más de 3.300 habitantes, de los cuales un 96 % son de habla alemana. Esta población es especialmente conocida por su producción de vino blanco afrutado y aromático, concretamente de la variedad Gewürztraminer. Esta uva, famosa y apreciada, toma su nombre de la fusión de la palabra "Gewürz", que significa yerba o especia, con el topónimo del pueblo, su lugar de origen. Situada en el valle del río Etsch, a 5 km al sur del lago Kalterer, esta población está rodeada por una naturaleza exuberante y unos magníficos paisajes. Tramin es un pequeño paraíso, pintoresco, sensual y plácido.

No deja de ser curioso como el azar condujo al Sr. Henri Durand desde Tossa a Sant Feliu en 1967, mientras procuraba el hermanamiento con una ciudad española que quisiera ser cómplice en la reivin-

No deixa de ser curiós com l'atzar va conduir Mn. Henri Durand de Tossa cap a Sant Feliu l'any 1967, mentre cercava l'agermanament amb una ciutat espanyola que volgués ser còmplice en la reivindicació del projecte europeu. Aquest mateix atzar, o més aviat fortuna, és el que –de retruc– ens ha anat obrint portes a nous pobles, nous paisatges, nova gent, nous costums, nous pensaments. Bells indrets per descobrir i per adonar-se, cada cop, com n'estan plens de meravelles tots els raconets del planeta, per menuts i amagats que semblin. Com va ser que Sant Feliu de Guíxols fes coneixença de Tramin? Els amics et duen nous amics, es diu, i així és com va ser també en aquest cas. L'intermediari va ser Mindelheim, una de les quatre ciutats agermanades amb Sant Feliu des de 1967. Mindelheim estava oficialment agermanada amb Tramin des de 1994, encara que la relació entre els dos llocs ja havia començat dècades abans. Concretament, l'aliança existia des del 1958 aran dels intercanvis entre dues corals: la Stadtkapelle de Mindelheim i la Bürgerkapelle de Tramin. Mindelheim també va posar en contacte Schwaz i Tramin, que es van agermanar formalment des de 1998. L'any 2009 el grup de guixolencs que va participar en els jocs Joves sense Fronteres que van tenir lloc a Tramin van tenir l'oportunitat de gaudir durant uns dies d'aquest indret amarat de màgia que els obrí les portes i els mostrà els seus encants.

Tota la història i el patrimoni de Tramin estan explicats al Museu de la Ciutat, inaugurat el 1989. L'aspecte més conegut de Tramin és el sector vitivinícola, que té l'especificitat de conrear un tipus de raïm que requereix climes freds i per això creix en zona alpina. Tramin llueix la seva cultura del vi, que existeix des de l'edat de ferro i que es va desenvolupar especialment a partir del segle XVIII, tot modelant el paisatge i el tarannà dels seus habitants. Les vinyes són les protagonistes. Des de la primavera fins a la tardor, els aficionats al senderisme i altres esports de muntanya poden gaudir de la contemplació dels ceps, en constant variació al llarg de l'any. Aquest poble forma part de la ruta del vi del Sud del Tirol, considerada la millor de les 140 rutes del vi que hi ha a Itàlia. Comença a Nals i segueix per Überetsch, Bozen (Bolzano) i tot el districte fins a Salurn (Salorno), a la frontera amb Trentino. Només a Tramin hi ha onze bodegues i dues destil·leries on conèixer i degustar aquest producte de tradició centenària. Les visites guiades a aquests establiments es completen amb una bona oferta de restaurants on assaborir la cuina típica, fruit del maridatge amb la tradició italiana. El cicle del cultiu i la verema, que se succeeixen any rere any, han provocat rituals ancestrals i una forta connexió de la gent amb la seva terra. A l'estiu i a la tardor, cada setmana, se succeeixen les *Weinfeste* en aquest indret encantador.

Tota la història i el patrimoni de Tramin estan explicats al Museu de la Ciutat, inaugurat el 1989. L'aspecte més conegut de Tramin és el sector vitivinícola, que té l'especificitat de conrear un tipus de raïm que requereix climes freds i per això creix en zona alpina

La tardor, època de la verema, és ben segur el moment més especial de l'any. Des de finals de setembre fins a principis d'octubre té lloc la tradicional Törggelen. El nom ve de la paraula *Torggl* que significa "premsa de vi". És la celebració del final de la collita com una festa d'agraïment i de degustació del vi novell, el *Nuie*, acompanyat de plats forts com costelles, porc, col bullida o *Tirtlan*, dolços *Krapfen* i castanyes cuites amb llenya, unes postres molt habituals en aquest indret, com també ho és el most. Durant el Törggelen hi ha una àmplia oferta de balls i concerts de música popular.

Un altre esdeveniment essencial a Tramin és la desfilada dels dimarts de Carnaval, la Egetmann Umzug. Té lloc els anys imparells i mobilitza cap a 800 persones. Els anys imparells té lloc la versió que fan els nens i les noies.

A la pàgina de l'esquerra, detall d'un carrer de Tramin amb el campanar de l'església parroquial, dedicada a santa Julita i sant Quirze. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

En aquesta pàgina, Schuhplatter de Tramin, una manifestació pròpia de la dansa tradicional del Tirol i Baviera. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

A l'altra pàgina, de dalt a baix:

Intercanvi d'obsequis entre ciutats agermanades durant la celebració dels jocs Joves sense Fronteres el juliol de 2009 a Tramin. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoría: Pere Carreras). Parlament del Dr. Winter, alcalde de Mindelheim, davant les autoritats de Tramin el juliol del 2009. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoría: Pere Carreras). Monument dedicat a la desfilada de Carnaval, Egetmann Umzug, amb una escultura que representa un *Schnappvieh*. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoría: Pere Carreras)

En aquesta pàgina, vista d'un carrer típic de Tramin. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoría: Pere Carreras)

Un altre esdeveniment essencial a Tramin és la desfilada dels dimarts de Carnaval, la Egetmann Umzug. Té lloc els anys imparells i mobilitza cap a 800 persones

Es tracta d'un costum pagà ancestral que ha sobreviscut la influència de l'Església catòlica. Aquesta tradició, que és la més antiga del Tirol, espera el reconeixement de la UNESCO com a Patrimoni de la Humanitat. La rua, molt sorollosa, representa el seguici del casament del personatge principal, Egetmann Hansl i simbolitza l'expulsió de l'hivern per donar pas a la primavera. Els participants no duen màscares però duen les cares pintades i tenen un paper assignat dins del seguici, que té una estructura totalment definida. Les figures dels animals són les més impressionants, l'os blanc i l'os verd, i els *Schnappvieher* o *Wudele*, un

grup de bèsties misterioses que representen éssers sobrehumans. Es tracta de figures de més de tres metres d'alçada amb cap de cocodril o drac, coberts de pells i amb banyes però sense orellas. La mandíbula inferior, móbil, té espectaculars dents de fusta i fa un soroll molt fort en obrir i tancar la boca.

El contrapunt es materialitza en les esglésies, que fan visibles els valors cristians dins d'aquest paisatge. Aquestes edificacions també demostren la importància de Tramin a l'època medieval. L'església parroquial de sant Quirze i santa Julita, fundada cap al 850, presideix els carrers del poble. Té el campanar més alt de tot el Tirol (86 m). Al cor, construït a finals del s. xiv, es poden contemplar uns frescos preciosos amb motius hagiogràfics. L'altar principal (amb un retaule del mestre Martin Knoller) data del segle xviii i substituí l'antic altar gòtic, conservat al Museu Nacional de Baviera. Les naus, en canvi, foren construïdes el 1911. La petita església de St. Jaume a Kastelaz es troba en un pujol ple de vinyes al centre de Tramin i guarda els frescos romànics més antics de la zona (datats de 1220), on els pecats són representats per animals fantàstics que contrasten amb la magestat de Crist i els apòstols. A la part sud de l'edifici hi ha les pintures d'Ambrosius Gander, amb inscripcions de l'any 1441. Al cementiri hi ha l'església de sant Valentí, amb un campanar romànic tardà i nau gòtica amb frescos de l'escola veneciana.

M. Àngels Suquet i Fontana
Arxivera municipal
Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols

mann Umzug. Tiene lugar en los años impares y moviliza unas 800 personas. Los años impares se organiza la versión que protagonizan niños y chicas. Se trata de una tradición pagana de origen ancestral que ha sobrevivido la influencia de la Iglesia católica. Es sin duda la tradición más antigua del Tirol y está a la espera del reconocimiento de la UNESCO como Patrimonio de la Humanidad. El pasacalle, lleno de estruendo, representa el cortejo de boda del personaje principal, Egetmann Hansl y simboliza la expulsión del invierno para dar paso a la primavera. Los participantes no llevan máscaras pero se pintan la cara y tienen un papel en el cortejo, que tiene una estructura muy bien definida. Las figuras de los animales son las más impresionantes, el oso blanco y el oso verde, y los *Schnappvieher* o *Wudele*, un grupo de bestias misteriosas que representan criaturas sobrehumanas. Se trata de figuras de más de tres metros de altura, cubiertas de pieles, con cabeza de cocodrilo o dragón y cuernos, pero sin orejas. La mandíbula inferior es móvil y está dotada con grandes dientes de madera que producen un gran ruido cuando se abre y cierra la boca.

El contrapunto lo materializan las iglesias, que hacen visibles los valores cristianos en este paisaje. Estos edificios también demuestran la importancia de Tramin durante la época medieval. La iglesia parroquial de San Quirico y Santa Julita, fundada hacia el 850, preside las calles del pueblo. Tiene el campanario más alto del Tirol (86 m). En el coro, construido a finales del s. xiv, se pueden contemplar unos frescos preciosos de tema hagiográfico. El altar principal (con un retablo del maestro Martin Knoller) es del siglo xviii y sustituyó al antiguo altar gótico, conservado en el Museo Nacional de Baviera. Las naves, en cambio, se construyeron en 1911. La pequeña iglesia de San Jaime en Kastelaz se halla en un promontorio lleno de viñedos, situado en el centro de Tramin. Conserva los frescos románicos más antiguos de la zona, del año 1220, que representan los pecados mediante animales fantásticos que contrastan con la majestad de Cristo y los apóstoles. En el ala sur del edificio hay las pinturas de Ambrosius Gander, con inscripciones del año 1441. En el cementerio está la iglesia de San Valentín, con un campanario de estilo románico tardío y una nave gótica con pinturas al fresco de la escuela veneciana.

M. Àngels Suquet i Fontana
Arxivera municipal
Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols

Vist per **NUEVA TRINIDAD** **UNIR CATALUNYA AMB EL SALVADOR.** Municipi i ciutat del departament de Chalatenango (El Salvador), situada a la frontera amb la Repùblica d'Honduras. Es divideix en set cantons i 56 caseríes. Té una població d'aproximadament 2.500 habitants en una superficie de 46,33 km², constituïda per un territori muntanyós, envoltat pel riu Sumpul i els rierols Guayamisque, Gualcinga, Pacacio i Patamerá. Amb un clima càlid, la seva economia és bàsicament agrària. Va néixer el 1885 amb el nom de Hoja de Sal i va rebre el seu nom actual l'any 1902. Als anys vuitanta, durant la Guerra Civil, aquesta zona fou durament castigada pels combats i molta població es refugia a Honduras. El 1985 un incendi devastà l'Ajuntament, i va destruir la documentació històrica.

Visto por **NUEVA TRINIDAD**

UNIR CATALUNYA CON EL SALVADOR. Municipio y ciudad del departamento de Chalatenango (El Salvador), situada en la frontera con la República de Honduras. Se divide en siete cantones y 56 caseríos. Cuenta con una población de unos 2.500 habitantes en una superficie de 46,33 km², formada por un territorio montañoso, rodeado por el río Sumpul y los riachuelos Guayamisque, Gualcinga, Pacacio y Patamerá. Con un clima cálido, su economía es básicamente agraria. Nació en 1885 con el nombre de Hoja de Sal y recibió su nombre actual en el año 1902. Durante los años ochenta, esta zona fue duramente castigada a causa de la Guerra Civil y mucha gente se refugió en Honduras. En 1985 un incendio arrasó el ayuntamiento, destruyendo la documentación histórica.

EL PAÍS

El Salvador obtuvo la independencia de España en 1821, formó parte de las Provincias Unidas de la América Central en 1823 y se convirtió en un estado independiente en 1842. Los salvadoreños se originaron por el mestizaje de los colonos españoles con la población indígena local. Actualmente las personas que conservan algún signo de identidad o cultura indígena representan menos del 2% de la población.

La historia del Salvador se escribió a base de las luchas entre una clase terrateniente minoritaria y una mayoría pobre explotada. Desde el dominio español hasta hoy en día,

EL PAÍS

El Salvador va obtenir la independència d'Espanya el 1821, va passar a formar part de les Províncies Unides de l'Amèrica Central el 1823 i va esdevenir un estat independent el 1842. Els salvadorens provenen del mestissatge dels colonitzadors espanyols amb la població indígena local. Actualment les persones que conserven algun tipus d'identitat o cultura indígena representen menys del 2% de la població.

La història d'El Salvador és plena de lluites entre una classe terratinent minoritària i una majoria pobra explotada. Des del domini espanyol fins avui dia el país ha estat sotmès a lluites constants. Després de dues eleccions fraudulentes durant la dècada del 1970, el poble s'organitzà en lluita reivindicativa. L'assassinat de monsenyor Romero, símbol de la lluita dels oprimits, l'any 1980 significà l'inici de la Guerra Civil. Durant dotze anys, el poble salvadorenç ha patit una guerra entre les guerrilles organitzades i l'exèrcit del govern, ajudat pels Estats Units. El 1992 es firmaren els acords de pau entre el Frente Farabundo Martí para la Liberación Nacional (FMLN) i el govern, amb motiu dels quals el país entrà en una democràcia governada per les dretes neolibertaries, Alianza Republicana Nacionalista (ARENA), que ja era al govern des de l'any 1989. Des de llavors se celebren eleccions democràtiques regularment. El 15 de març de 2009, el FMLN, partit polític d'esquerres, va guanyar les eleccions presidencials i va prendre el relleu a ARENA.

Actualment, el país es troba immers en la dolarització, la privatització dels serveis bàsics i la manca d'ajudes a l'agricultura, per això l'emigració cap als Estats Units d'Amèrica és l'única alternativa de futur. Els diners que envien els emigrants als seus familiars és la principal font d'ingrés de divises del país.

EL MUNICIPI

És un municipi rural i muntanyós, d'uns 2.500 habitants, es troba a 26 km al nord de la capital del departament de Chalatenango, que fa frontera amb Honduras. El municipi, devastat per la guerra (1980-1992), es va repoblar amb gent provenint dels camps de refugiats l'any 1991. La població ha hagut de reconstruir els diferents veïnats des de zero, amb el seu esforç i l'ajuda de les ONG. Gràcies a l'organització comunal i al suport internacional ha pogut tirar endavant l'educació, el centre de salut, la construcció d'habitatges, aconseguir llum i aigua potable, etc.

A la pàgina esquerra, entrada del centre cultural Professor David Rovira, amb l'Ajuntament al fons. Procedència: Xarxa Solidària (autoria desconeguda)

En aquesta pàgina, de dalt a baix:
Nens a l'escola. Procedència: Xarxa Solidària (autoria desconeguda). Fleca: projecte comunal finançat des de Sant Feliu.
Procedència: Xarxa Solidària (autoria desconeguda). Ball a la plaça. Procedència: Xarxa Solidària (autoria desconeguda)

L'estada es fa en famílies que acullen els cooperants voluntàriament, ofereixen el lloc per dormir i, tot sovint, el menjar

Des de Sant Feliu s'han anat organitzant estades solidàries a l'estiu, amb els objectius següents:

- Establir relacions directes i personals entre les dues comunitats, que ens portin a cooperar per un veritable desenvolupament mutu.
- Afavorir el desenvolupament humà i social, i donar suport a les persones i al seu treball organitzatiu.
- Col·laborar en activitats i projectes que afavoreixin la sensibilització sobre les desigualtats nord-sud.
- Vetllar pel respecte dels Drets Humans com a fonament d'una cultura de tolerància i d'igualtat.

La Xarxa Solidària de Sant Feliu de Guíxols es coordina amb la Comisión de Hermanamiento de Nueva Trinidad, que té representants de les directives comunals i de l'Alcaldia municipal.

LA COOPERACIÓ

L'objectiu de l'agermanament és ajudar a desenvolupar un pla integral de zona mitjançant el seguiment dels projectes necessaris, amb l'aportació de recursos humans i materials. Tot dins d'un context de convivència i aprenentatge recíproc molt positiu.

L'estada es fa en famílies que acullen els cooperants voluntàriament, ofereixen el lloc per dormir i, tot sovint, el menjar. No se'ls ha de pagar en diners, però es contribueix aportant a la casa aliments que es poden comprar al mercat. Els principals àpats es fan als menjadors de la comunitat, i així es col·labora amb el desenvolupament d'aquests projectes. La planificació de les activitats de l'estada es coordinen amb l'Alcaldia municipal i amb les respectives directives de cada comunitat.

D'esquerra a dreta:

Visita a Sant Feliu d'un representant de la directiva comunal de Nueva Trinidad, el desembre de 1999. Procedència: Xarxa Solidària (autoria desconeguda)

Estada solidària d'un grup de Sant Feliu l'estiu de 1999. Procedència: Xarxa Solidària (autoria desconeguda)

Sala de jocs del centre cultural. Procedència: Xarxa Solidària (autoria desconeguda)

CALIDOSCOPI
LES IMATGES

1. Fent un castell durant l'estada a Bourg de Péage de l'any 1979.
AMSGF. Fons Ester Carbó (autoria: Ester Carbó)

BOURG DE PÉAGE 1979

2. Retrat de grup de noies que van fer estada a Bourg de Péage el setembre de 1979. AMSFG. Fons Ester Carbó (autoria: Ester Carbó)

3. Excursió durant l'estada a Bourg de Péage de l'any 1979. AMSFG. Fons Ester Carbó (autoria: Ester Carbó)

2

3

BOURG DE PÉAGE 1991

4. Retrat de grup a Bourg de Péage durant l'estada de 1991. AMSFG. Fons Laura Brujats (autoria desconeguda) 5. Retrat de grup a Bourg de Péage durant l'estada de 1991. AMSFG. Fons Laura Brujats (autoria desconeguda)

4

5

BOURG DE PÉAGE 1991

6. Visita a la gruta de la Choranche durant l'estada a Bourg de Péage de l'any 1991. AMSFG. Fons Laura Brujats (autoria desconeguda) 7. Retrat de grup a Bourg de Péage durant l'estada de 1991. AMSFG. Fons Laura Brujats (autoria desconeguda)

6

7

EAST GRINSTEAD 2005

MÚSICA SENSE FRONTERES

L'any 2006 un grup d'alumnes guixolencs de l'Escola de Música van participar en una estada a East Grinstead per fer un concert amb la Sackville School. Aquesta experiència fou tan profitosa a nivell humà i pedagògic que s'ha repetit posteriorment. El 2010 estudiants de l'orquestra de la Sackville School van participar en la celebració del seixanta aniversari de l'Escola de Música de Sant Feliu de Guíxols. El 2016 la Societat Coral East Grinstead també va fer una estada a Sant Feliu. La música és un altre dels eixos dels programes dels agermanaments. El 1994 Mindelheim i Tramin es van agermanar oficialment arran de la relació que existia des de 1985 entre les orquestres Stadtkapelle de Mindelheim i Südtiroler Bürgerkapelle de Tramin.

MÚSICA SIN FRONTERAS

En el año 2006 un grupo de alumnos guixolenses de la Escuela de Música participaron en una estancia en East Grinstead para hacer un concierto con alumnos de la orquesta de la Sackville School. Esta experiencia fue tan gratificante a todos los niveles, humano y pedagógico, que se ha repetido posteriormente. En 2010 estudiantes de la orquesta de Sackville School participaron en la celebración del sesenta aniversario de la Escuela Municipal de Música de Sant Feliu de Guíxols. En 2016 la Sociedad Coral East Grinstead también gozó de una estancia en Sant Feliu. La música es otro de los ejes de los programas de los hermanamientos. En 1994 Mindelheim y Tramin se hermanaron oficialmente a raíz de la relación que existía desde 1985 entre las orquestas Stadtkapelle de Mindelheim y Südtiroler Bürgerkapelle de Tramin.

8. Alumne de l'Escola Municipal de Música durant l'assaig per al concert a East Grinstead el novembre de 2005. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

EAST GRINSTEAD 2005

9. Retrat d'un grup de participants en el concert realitzat a East Grinstead el novembre de 2005. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoría: Pere Carreras) 10. Albert Mallol i diversos alumnes durant la preparació del concert de novembre de 2005. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoría: Pere Carreras)

9

10

EAST GRINSTEAD 2005

11. Aspecte de la sala de la casa de colònies d'East Grinstead durant una xerrada preparatòria del concert de novembre de 2005.
AMSG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) 12. Alumnes de la Sackville School d'East Grinstead durant el concert de novembre de 2005. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

EAST GRINSTEAD 2005

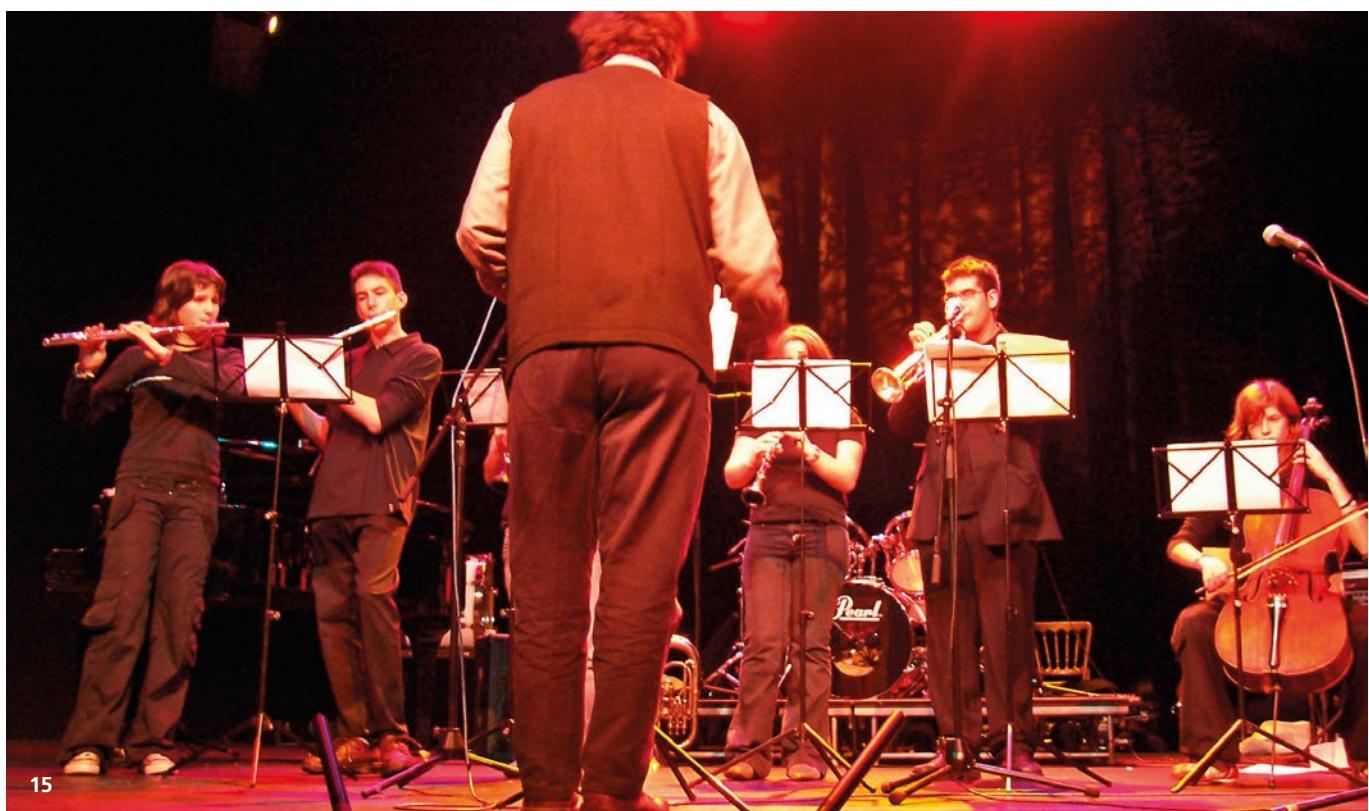
13. Assaig previ al concert realitzat a East Grinstead el novembre de 2005. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) **14.** Actuació dins del concert realitzat a East Grinstead el novembre de 2005. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) **15.** Albert Mallol dirigeix els alumnes de l'Escola Municipal de Música al concert realitzat a East Grinstead el novembre de 2005. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

13

14

15

VERBANIA 2006

ELS JOCS JOVES SENSE FRONTERES

Els jocs Joves sense Fronteres van ser creats l'any 1975 pel municipi de Bourg de Péage; l'any 1976, East Grinstead també va crear una competició anomenada "It's a Knockout". L'any 1983 es va signar un pacte d'amistat per celebrar una trobada anual i celebrar els jocs. Des de llavors s'han celebrat cada any sense interrupció, cada vegada en una de les sis ciutats agermanades. Progressivament, els jocs s'han anat dotant de contingut pedagògic i fan referència a temes d'interès global com, per exemple, el medi ambient en els que organitza aquest any el municipi de Sant Feliu de Guíxols. En reconeixement a aquesta iniciativa i a la seva contribució a la unió dels pobles europeus, el 9 de juliol de 1983 Mindelheim va obtenir la bandera europea del Consell d'Europa. Aquesta bandera havia estat dissenyada el 1955 pel Consell d'Europa. El 1983, el Parlament Europeu va acordar que fos l'emblema de la Comunitat Europea, que la va adoptar oficialment el 1985. L'any 1985 fou presentada a East Grinstead.

LOS JUEGOS JÓVENES SIN FRONTERAS

Estos juegos fueron creados en 1975 por el municipio de Bourg de Péage. En 1976 East Grinstead también creó una competición denominada "It's a Knockout". En 1983 se firmo un pacto de amistad y se acordó que se haría un encuentro anual y se celebrarían los juegos. Desde entonces se han celebrado cada año sin interrupción, cada vez en una de las seis ciudades hermanadas. Poco a poco, los juegos se han dotado de contenido pedagógico y hacen referencia a temas de interés global como, por ejemplo, el medio ambiente en los que organiza este año el municipio de Sant Feliu de Guíxols. En reconocimiento a esta iniciativa y a su contribución a la unión de los pueblos europeos, el 9 de julio de 1983 Mindelheim obtuvo la bandera europea del Consejo de Europa. Esta bandera había sido diseñada en 1955 por el Consejo de Europa. En 1983 el Parlamento Europeo acordó que fuera el emblema de la Comunidad Europea, que la adoptó oficialmente en 1985. En 1985 sería presentada en East Grinstead.

16. Prova dels jocs Joves sense Fronteres a Verbania, el setembre de 2006. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoría: Pere Carreras)

VERBANIA 2006

17. Guixolencs durant una de les proves dels jocs celebrats a Verbania el setembre de 2006. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) 18. Pere Carreras i una representant de Verbania participen al Joc de l'Alcalde durant els jocs de setembre de 2006. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

17

18

VERBANIA 2006

19. Guixolencs desfilant al Corso Fiorito durant l'estada a Verbania amb motiu dels jocs celebrats el setembre de 2006. AMSFG.
Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoría: Pere Carreras) 20. Guixolenques durant els jocs celebrats a Verbania el setembre de 2006. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoría: Pere Carreras)

VERBANIA 2006

21. Joaquim Díaz i Dolors Segura amb l'acreditació d'acompanyants dels joves guixolencs durant els jocs celebrats a Verbania el setembre de 2006. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) 22. Grup de joves guixolencs visitant l'espectacular palau de Borromeo, d'estil barroc, a illa Bella durant l'estada a Verbania amb motiu dels jocs de setembre de 2006. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) 23. Grup de joves Guixolencs a Verbania el setembre de 2006. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

BOURG DE PÉAGE 2008

24. Prova dels jocs Joves sense Fronteres a Bourg de Péage, el juliol de 2008. AMSFG.
Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

BOURG DE PÉAGE 2008

25. Prova dels jocs Joves sense Fronteres a Bourg de Péage, el juliol de 2008. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) 26. Coreografia dels joves guixolencs durant la desfilada inaugural dels jocs Joves sense Fronteres a Bourg de Péage, el juliol de 2008. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

BOURG DE PÉAGE 2008

27. Prova a Joves sense Fronteres de Bourg de Péage, el juliol de 2008. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) 28. Vista de l'estadi de Bourg de Péage després de la competició del juliol de 2008. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

27

28

BOURG DE PÉAGE 2008

29. Passadís d'honor entre els participants a Joves sense Fronteres de Bourg de Péage, el juliol de 2008. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) 30. KO després dels jocs Joves sense Fronteres a Bourg de Péage, el juliol de 2008. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

29

30

TRAMIN 2009

31. Equip guixolenc en una prova dels jocs Joves sense Fronteres a Tramin, el juliol de 2009.
AMSGF. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

TRAMIN 2009

32. Equip guixolenc en una prova dels jocs Joves sense Fronteres a Tramin, el juliol de 2009. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) 33. Equip guixolenc en una prova dels jocs Joves sense Fronteres a Tramin, el juliol de 2009. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

TRAMIN 2009

36. Prova dels jocs Joves sense Fronteres a Tramin, el juliol de 2009. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) 37. Equip guixolenc en una prova dels jocs Joves sense Fronteres a Tramin, el juliol de 2009. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

MINDELHEIM 2011

38. Equip guixolenc fent una prova durant els jocs Joves sense Fronteres a Mindelheim, el juliol de 2011. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

MINDELHEIM 2011

39. Equip guixolenc fent el trencaclosques de l'escut municipal als jocs Joves sense Fronteres a Mindelheim, el juliol de 2011. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) 40. Cotxe oficial amb les autoritats en representació de les sis ciutats agermanades entrant a l'estadi on tenien lloc els jocs Joves sense Fronteres a Mindelheim, el juliol de 2011. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

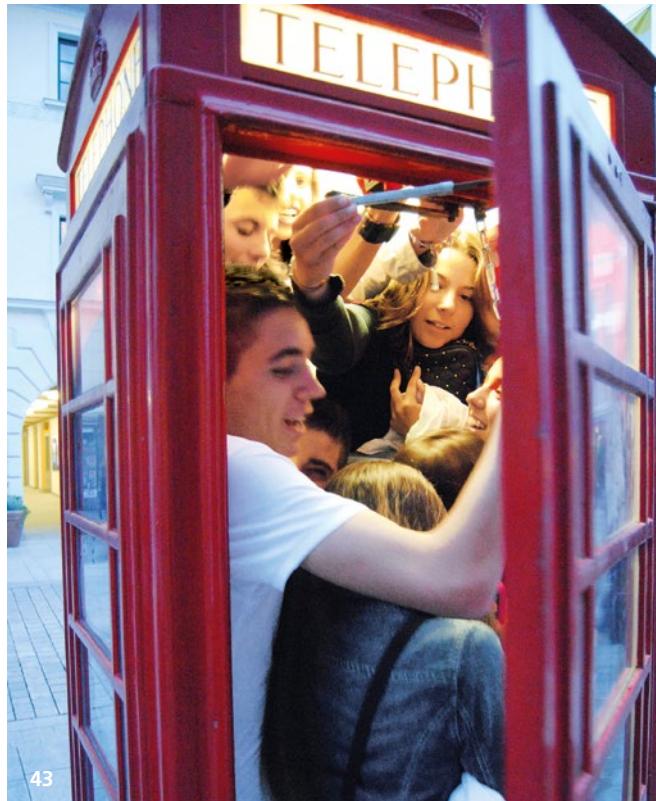
MINDELHEIM 2011

41. Grup de guixolencs que anaven a participar als jocs Joves sense Fronteres durant una visita a Mindelheim, el juliol de 2011. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) 42. Grup de guixolencs fent una visita guiada a Mindelheim en el moment de passar davant la seu de la Policia Local, el juliol de 2011. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

MINDELHEIM 2011

43. Guixolencs entrant en una cabina de telèfon anglesa que East Grinstead va regalar a Mindelheim i als municipis agermanats quan van ser substituïdes al Regne Unit, juliol de 2011. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) **44.** Un concursant de Verbania fent broma amb la seva medalla durant els jocs Joves sense Fronteres a Mindelheim, el juliol de 2011. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras) **45.** Un grup de guixolencs visiten la Torre de la Presó a Mindelheim, el juliol de 2011. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

43

44

45

INTERCANVIS AMB BOURG DE PÉAGE 2016

Un any més, des del curs 1995-1996, els alumnes de francès de l'INS Sant Elm (segon i tercer d'ESO: 33 estudiants en total) han tornat a participar en l'intercanvi cultural amb el Collège de l'Europe Jean Monnet de Bourg de Péage, ciutat agermanada amb Sant Feliu de Guíxols. Del 13 al 18 de març, el nostre alumnat va descobrir hàbits i aspectes culturals dels nostres veïns mitjançant una sèrie d'activitats programades (com les visites guiades a Romans, Valence o Lió, al castell de Tournon o a les coves de Choranche). Tampoc no va faltar la rebuda oficial a l'Ajuntament, on es va insistir en la importància d'aquests intercanvis per enfortir la relació entre pobles i cultures. El nostre alumnat va gaudir molt i va esperar amb impaciència l'arribada dels seus corresponents el mes de maig. Cal felicitar tots els que van participar pel seu entusiasme i civisme.

1

2

1. Paisatge a l'entorn de Macugnana, 2006 2. Façanes del carrer Maximilian, a Mindelheim, 2011 3. El riu Isère entre Sône i Saint Nazaire, a Royans, 2011

CRISTINA LLOBET I CARLA DURAN IES Sant Elm

La nostra experiència de l'intercanvi que vam fer l'any passat va ser molt bona, la gent que parlava i entenia bastant bé el francès, molt bé, i la que no en sabia tant, es va entendre perfectament amb el seu corresponent. Primer vam anar els catalans a Bourg de Péage, tot i que nosaltres haguéssim preferit que vinguessin ells primer. La gent de l'intercanvi vivia molt separada entre ella i, a les tardes, no ens veiem amb els altres catalans; a cada poblet hi havia gent veïna (dins de l'intercanvi) i quedaven pel seu compte. L'últim dia vam fer grupets i cadascú va fer una activitat diferent; en el nostre cas vam fer "laser game". Als matins feiem activitats, a vegades els catalans sols (mentre els francesos estaven a l'institut) i, a vegades, tots junts. El primer dia vam anar a Romans, on ens van ensenyar la part nova i vella. L'endemà varem anar a Tournon, a visitar el castell. A la tarda vam agafar l'autobús per anar a les grutes de Choranche. Un altre dia vam visitar Valence. El penúltim dia ja vam estar més estona a l'autobús fins a arribar a Lió, és preciós! Vam visitar les esglésies, vam fer una visita guiada a la part vella i vam pujar a un mirador des d'on es veia tota la ciutat. L'endemà vam marxar cap a Sant Feliu. Quan van venir aquí els francesos, nosaltres cada tarda quedàvem; no tot el grup, perquè era molt gran, però si en grupets més

petits. El segon dia vam fer caiac. Els altres dies, nosaltres feiem classe normal i ells diferents activitats: van anar al museu de la joguina, van fer un taller... Una tarda vam anar a Figueres a visitar el museu Dalí. També varem fer el camí de ronda. El penúltim dia vam anar a Barcelona. Després ja van marxar, però alguns francesos han tornat aquest estiu. Els trobem molt a faltar!

Ens varen tractar molt bé, com si fossim acasa nostra. Per a nosaltres són com una segona família. Creiem que ha estat una experiència inoblidable. Si teniu l'oportunitat de participar en un intercanvi, no dubteu a fer-ho!

AINA COMAS I MARIA VILATJE INS Sant Elm

L'any 2016, l'institut Sant Elm de Sant Feliu de Guíxols va organitzar un intercanvi amb els alumnes de Bourg de Péage, una de les ciutats agermanades amb el nostre poble. Hi van participar els alumnes de segon i tercer d'ESO. La durada del viatge va ser d'una setmana a França, i una altra, a Catalunya. Els vam rebre amb un berenar a l'institut, per poder conèixer-nos. Vam fer moltes activitats diverses: vam anar a Barcelona, vam visitar la Sagrada Família, vam anar al museu Dalí de Figueres, vam fer el camí de ronda... D'altra banda, les tardes lliures a la ciutat, les passàvem tots junts, vam

anar a Platja d'Aro, a la pista de bàsquet... L'última nit que van passar aquí, vam anar a sopar al Marabú, un restaurant del passeig de Sant Feliu. Al cap de dues setmanes, vam anar a Bourg de Péage. Ens van organitzar moltes activitats, com zumba, una gimcana, museus, sopars al camp de futbol...

Vam aprendre molt de francès, ja que vam participar a diverses classes del seu institut, i vam conviure amb famílies francòfones. Vam viure una experiència inoblidable. La recomanem a tots els alumnes del centre!

ALBERT DOMÍNGUEZ, THANH SON OLIVER I ARNAU QUINTANA INS Sant Feliu

Durant el curs passat vam rebre una agradable sorpresa: van convidar tres alumnes de l'INS Sant Feliu de Guíxols a celebrar el 50è aniversari de l'agermanament entre East Grinstead i Bourg de Péage. Així doncs, el juny del mateix any, el 2016, l'Albert Domínguez, en Thanh Son Oliver i l'Arnau Quintana vam viatjar a East Grinstead i ens hi vam estar durant cinc dies.

L'estada va ser increïble: la ciutat era un lloc molt acollidor i pintoresc. Durant la visita pel centre vam poder apreciar l'encant de l'indret, el típic d'una ciutat anglesa però, sens dubte, el que més ens va agradar va ser

COMENÇAR A VEURE MÓN

ESTADA A EAST GRINSTEAD 2016

Durant el curs 2015-2016, East Grinstead va convidar alumnes de les diferents ciutats agermanades per a la celebració del cinquè aniversari del seu agermanament amb Bourg de Péage, Mindelheim i Verbania. Tres alumnes de l'INS Sant Feliu i tres alumnes de l'INS Sant Elm van viatjar a Anglaterra entre el 21 i el 25 de juliol. Albert Domínguez, Thanh Son Oliver i Arnau Quintana de l'INS Sant Feliu i Pol Massegosa, Iara Gonzalo i Cristina Navarro de l'INS Sant Elm narren la seva experiència en la qual es van sentir molt a gust per les atencions i el tracte rebut. Va tenir lloc una edició de "It's a Knockout" sobre el medi ambient. Van participar-hi un total de 38 joves que van visitar Wakehurst, el Banc de Llavors del Mil·lenni i el Museu de la Ciència de Londres.

4. Gandules en una piscina a Verbania, 2006. 5. Església de St. Jakob a Tramin i Weinstrasse, 2013. AMSFG. Fons Aj. de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

l'organització i l'amabilitat dels hostes. Es van preocupar per nosaltres en tot moment i es van esforçar al màxim per fer-nos sentir com a casa.

Allà ens van preparar moltes activitats: vam visitar un banc de llavors (del qual ens en van ensenyar el funcionament), vam fer una ruta turística per la ciutat, vam anar a Londres (on vam visitar el Museu de la Ciència) i vam plantar un arbre per simbolitzar l'agermanament entre les ciutats.

Va ser una experiència inoblidable i esperem que es continuïn fent aquesta mena de trobades per tal de mantenir i fomentar el contacte i relació entre la gent jove d'aquestes ciutats agermanades.

POL MASSEGOSA INS Sant Elm

L'estiu del 2016 vaig ser escollit juntament amb altres companys d'institut per representar el nostre municipi en un acte d'agermanament entre Sant Feliu, East Grinstead i altres pobles agermanats. Va ser tot un honor poder participar-hi directament i una experiència inoblidable a l'estrange.

El dia que vam arribar ens van rebre de manera molt educada i de seguida ens van oferir menjar i beure. Després de berenar, ens van ensenyar les instal·lacions i l'habitació on ens

allotjariem. En el temps lliure, abans d'anar a sopar, vam conèixer altres alumnes. Em va semblar interessant la diferència en la pronunciació de l'anglès entre els diversos països tot i que parlavem més o menys estàndard. Tot i les diferències en la pronunciació, no era gaire complicat entendre'ns. De mica en mica ens vam anar coneixent millor i en el temps lliure fèiem activitats conjuntament com partits de futbol i, fins i tot, vam anar tots plegats a un bar que teníem a prop.

De les activitats que vam fer, la que més em va agradar va ser la visita guiada al Millennium Seed Bank. Ens van ensenyar les instal·lacions, ens van explicar què hi fan, com treballen, etc. Hi tenen guardades llavors de totes les espècies vegetals conegudes i el que més em va fascinar va ser tota la tecnologia de què disposen. Quan vam anar a Londres, primer vam visitar el Museu de la Ciència i després teníem una estona lliure fins l' hora de marxar i la vam aprofitar per anar al barri de Camden. El que més em va sorprendre és que la entrada al museu era gratuïta i vaig pensar que no estaria malament que els museus d'aquí també ho fossin. Pel meu gust el museu oferia una visió massa general i bàsica de la ciència sense gaire rigor. Malgrat això, no em va desagradar. El barri de Camden era exactament com me l'havia imaginat i em va agradar molt pel fet de ser tan rar, és un ambient totalment

diferent del que estic acostumat. M'agrada donar les gràcies a l'Ajuntament de Sant Feliu i als professors que em van escollir per brindar-me aquesta gran oportunitat.

IARA GONZALO I CRISTINA NAVARRO INS Sant Elm

L'any passat, del 21 al 25 de juliol, amb els meus companys vam viatjar a East Grinstead, ciutat situada al sud d'Anglaterra que està agermanada amb Sant Feliu, per celebrar els cinquanta anys d'agermanament d'aquesta amb Bourg de Péage. Allà l'organització va preparar-ho tot perquè ens poguéssim allotjar a una escola del poble, juntament amb altres alumnes i professors que venien de les altres ciutats agermanades amb East Grinstead: Verbania (Itàlia), Bourg de Péage (França), Schwaz (Àustria) i Mindelheim (Alemanya).

La intenció dels organitzadors va ser aprofitar la trobada per parlar del canvi climàtic i per aquest motiu ens van portar a fer una visita al Millennium Seed Bank, el banc de llavors més gran del món. També vam fer altres activitats com una visita guiada pel poble, una excursió a Londres o plantar un arbre en representació de cada ciutat. Va ser una molt bona experiència per aprendre moltes coses i conèixer nous i noies de la nostra edat!

El tinglado

Informació municipal

UNA EXPERIENCIA PARA TODA LA VIDA

Mi primera experiencia en los hermanamientos fue en la escuela, durante el tercero de Bachillerato. Creo que era el tercer intercambio que se organizaba. Todo empezó cuando Henri Durand promovió el hermanamiento entre los países europeos que habían participado en la Segunda Guerra Mundial: Francia, Italia, Alemania e Inglaterra. Entonces pensó también en incluir España y buscó una ciudad a 500 km de Bourg de Péage. Fue el azar o tal vez el destino quien se decantó por Sant Feliu de Guíxols, puesto que la población escogida en un inicio era Tossa de Mar. Sin embargo, un imprevisto provocó el cambio de opción: cuando fue a Tossa, encontró el ayuntamiento cerrado. Entonces acudió a Sant Feliu de Guíxols, donde sí que estaba abierto. Manel Vicens era un alcalde con sensibilidad para la cultura y con una visión inteligente de la ciudad y aceptó con gusto la propuesta. Firmaron el pacto de amistad acordando, inicialmente, los intercambios de estudiantes de Bachillerato. Ibamos 14 o 15 alumnos del Liceo Abad Sunyer, que ya estaba en el actual instituto Sant Elm. Aquel año tocaba a los chicos, ya que entonces se hacía un año estos y un año las chicas. Si subíamos desde Sant Feliu de Guíxols, a la vuelta, el autocar llevaba los chicos de Bourg de Péage, y viceversa. Aquel viaje fue muy especial, ya que era la primera vez que salía del país... En aquel momento todo era muy distinto, la gente aquí no tenía muchas posibilidades de ver mundo. Por este motivo, para los jóvenes los intercambios significaban una oportunidad excepcional. Todos los que participamos guardamos una experiencia para toda la vida.

De alguna forma, el hado me debió conducir a los hermanamientos, ya que en 1983 me tocó como regidor del Ayuntamiento. Fue de manera prácticamente casual, puesto que era regidor de Deportes. Desde Verbania nos invitaron al Corso Fiorito. Josep Vicente, entonces alcalde, recibió la invitación y pidió «voluntarios», ya que en Sant Feliu de Guíxols no había ninguna comisión específica creada, como pasa en otras ciudades hermanadas. No éramos conscientes del significado del hermanamiento, en realidad no sabíamos casi nada. Formábamos parte del primer ayuntamiento democrático y, desde el año 1979, aún no habíamos trabajado en este tema. En mi caso, tenía muchas ganas de viajar, y por este motivo fui el primero en ofrecerse. A otros no les apetecía ir... Al final fuimos Miquel Massallé, que era teniente de alcalde, Lluís Forn, que era regidor de Gobernación, y yo mismo. ¡Fuimos en coche! Yo había estudiado francés, pero también había aprendido inglés, y como me comunicaba con facilidad y no tenía ningún problema en probar con el italiano, acabé siendo el relaciones públicas del grupo. Vimos que la participación en hermanamiento suponía un fuerte compromiso y también el significado que tenía para todas las ciudades.

En 1983 tuvo lugar un hecho muy importante, que fue la firma de un pacto de amistad para celebrar un encuentro anual en cada población. Me comprometí sin consultarla y, a nuestro regreso, cuando explicamos qué implicaba la participación, tuvimos que convencerlos. Por aquél entonces éramos cinco poblaciones: Bourg de Péage, Verbania, Mindelheim, East Grinstead y Sant Feliu de Guíxols. Enseguida se añadió

Una experiència per a tota la vida

La meva primera experiència en els agermanaments va ser des de l'escola, quan feia tercer de Batxillerat. Devia ser el tercer intercanvi que es feia. Tot havia començat quan Henri Durand va promoure l'agermanament entre els països europeus que havien participat en la Segona Guerra Mundial: França, Itàlia, Alemanya i Anglaterra. Llavors, va pensar també d'incloure-hi Espanya i va buscar una ciutat a 500 km. Va ser l'atzar o potser el destí el que es va decantar per Sant Feliu de Guíxols, ja que inicialment la població escollida era Tossa de Mar. Una circumstància imprevista, però, provocà el canvi d'opcció: quan va anar a Tossa, va trobar l'ajuntament tancat. Llavors, va acudir a Sant Feliu de Guíxols, on sí que estava obert! En Manel Vicens, que era un alcalde amb sensibilitat per la cultura i una visió intel·ligent de la ciutat, va acceptar de molt bon grat la seva proposta. Van signar el pacte d'amistat tot acordant, inicialment, els intercanvis d'estudiants de Batxillerat. Hi anàvem 14 o 15 alumnes del liceu Abat Sunyer, que ja era a l'edifici de l'actual institut Sant Elm. Aquell any tocava els nois, ja que llavors es feia un any aquests i un any les noies. Si pujàvem des de Sant Feliu de Guíxols, de tornada, l'autocar baixava els nois de Bourg de Péage, i viceversa. Aquell viatge va ser molt especial, ja que era la primera vegada que sortia del país... Llavors era molt diferent ja que, en general, la gent d'aquí no tenia gaires possibilitats

de veure món. En aquest sentit, per als joves, els intercanvis significaven una oportunitat excepcional! Tots els qui hi vam participar tenim una experiència per a tota la vida.

D'alguna manera, devia estar predestinat a participar en els agermanaments, ja que l'any 1983 m'hi vaig retrobar com a regidor de l'Ajuntament. Va ser de manera gairebé casual, ja que era regidor d'Esports. Des de Verbania ens van convidar al Corso Fiorito. Josep Vicente va rebre la invitació i va demanar «voluntaris», ja que a Sant Feliu de Guíxols no hi havia cap comissió específica creada, com hi ha en les altres ciutats agermanades. No érem conscients del que significava l'agermanament, en realitat no en sabíem pràcticament res. Tot just era el primer ajuntament democràtic i, des de l'any 1979, encara no ens havíem pogut centrar en aquest tema. En el meu cas, tenia moltes ganes de viatjar, per això vaig ser el primer a oferir-me. Als altres els costava fer el pas... Al final hi vam anar en Miquel Massallé, que era tinent d'alcalde, en Lluís Forn, que era regidor de Gobernació, i jo. Vam fer el trajecte en cotxe! Jo havia estudiat francès, però també havia après l'anglès, així que, com que tenia facilitat per comunicar-me i no tenia cap problema a fer-me entendre en italià, vaig acabar essent el relations públiques del grup. Allà vam veure el compromís que suposava participar en l'agermanament, el sentit que tenia per a totes les ciutats.

L'any 1983 va ser important perquè

A l'esquerra, Manuel Vicens, Henri Durand i Antoni Juanals a l'alcaldia el 25 de setembre de 1993. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria desconeguda)

A la dreta, Laura Aiguaviva, M. Victòria Ortega, Manoli Márquez, Lluís Mayo i dues professors de l'institut de Bourg de Péage, durant la recepció d'octubre de 2005. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

vam signar un pacte d'amistat per celebrar una trobada anual a cada població. Vaig dir que sí sense consultar i a la tornada, quan vam explicar l'abast del tema, els vam haver de convèncer. Llavors érem cinc poblacions: Bourg de Péage, Verbania, Mindelheim, East Grinstead i Sant Feliu de Guíxols. De seguida s'hi va afegir Schwaz, que estava agermanada amb Mindelheim per raons històriques. El pacte d'amistat obria l'agermanament a poblacions que, al seu torn, estaven unides als cinc municipis. Més tard també hi participaria Tramin an der Weinstraße, que estava agermanada amb Schwaz. Estrictament, en l'agermanament només hi pot entrar una ciutat per país, però es va buscar una fórmula que no fos excloent i que permetés augmentar el nombre de participants.

A partir de l'any 1983 també es van organitzar sistemàticament els Jocs sense Fronteres, que, de fet, ja es feien a Verbania. Es tractava d'una competició lúdica, de tipus gimcana, per fomentar els valors de l'agermanament entre els joves, com la igualtat, la convivència i el respecte a la diversitat. Els jocs són una manera divertida de conèixer gent diferent i les pecularitats dels seus llocs d'origen. Van tenir un gran èxit, tothom s'hi va apuntar, i també van animar

a participar-hi els representants polítics de les delegacions. Va ser (i és encara!) una bona manera de fer pedagogia sobre la igualtat. Posteriorment, també es van organitzar activitats per fomentar l'intercanvi cultural i artístic, com mostres d'escultura i pintura, concerts... Aquí també es feien evidents les diferents tradicions.

Els mateixos agermanaments són una gran mostra de tolerància, ja que es van tirar endavant independentment que els governs dels diferents pobles fossin de diferents tendències polítiques: comunistes, socialistes o socialdemòcrates. A banda, també hi ha diferents maneres de fer o d'organitzar-se segons els països. A East Grinstead, per exemple, els agermanaments no són un tema de l'Administració, sinó que estan en mans de la societat civil. Tot ho porta el Comitè dels Agermanaments, que s'organitza i busca el finançament. En general, al Regne Unit, l'organització municipal no té res a veure amb la nostra. Als ajuntaments qui té més pes són els alts funcionaris; els alcaldes simplement representen la reina i el seu càrrec dura un any. Ens va semblar que seria molt positiu que, a Sant Feliu de Guíxols, els agermanaments també transcendissin l'Administració local i vam crear una

Schwaz, que estava hermanada con Mindelheim por razones históricas. El pacto de amistad abría el hermanamiento a ciudades que, a su vez, estaban unidas a los cinco municipios. Posteriormente también participaría Tramin an der Weinstraße, que estaba hermanada con Schwaz. Estrictamente, en el hermanamiento solo cabe una ciudad por país, pero se buscó una fórmula que no fuera excluyente y que permitiera aumentar los participantes.

A partir del año 1983 también se organizaron sistemáticamente los Juegos sin Fronteras, que, de hecho, ya se venían celebrando en Verbania. Se trataba de una competición lúdica, un concurso festivo en grupos, para fomentar los valores del hermanamiento entre los jóvenes como la igualdad, la convivencia y el respeto a la diversidad. Los juegos son una manera divertida de conocer gente diferente y las peculiaridades de sus lugares de origen. Tuvieron un gran éxito, todo el mundo se apuntó y también animaron a los representantes políticos a tomar parte en ellos. Fue (y es aún) un buen recurso pedagógico sobre la igualdad. Posteriormente, también se organizaron actividades para fomentar el intercambio cultural y artístico, como por ejemplo exposiciones de escultura y pintura, conciertos, etc., que también hacían evidente la existencia de distintas tradiciones.

Los mismos hermanamientos son una excelente muestra de tolerancia, ya que se sellaron sin tener en cuenta que los gobiernos de cada pueblo eran de distintas tendencias políticas: comunistas, socialistas o socialdemócratas. Además, también hay distintas costumbres o formas de organizarse según los países. En East Grinstead, por ejemplo, los hermanamientos no son un tema de la Administración sino que están en manos de la sociedad civil. El Comité de los Hermanamientos es quien se encarga de este tema, se organiza y busca los recursos. En general, en el Reino Unido, los municipios no tienen nada que ver con los nuestros. En los ayuntamientos quien tiene mayor responsabilidad son los altos funcionarios; por el contrario, los alcaldes simplemente representan a la reina y ejercen durante un año. Nos pareció muy positivo conseguir que en Sant Feliu de Guíxols los hermanamientos se desarrollaran más allá de la esfera institucional y, a este efecto, creamos una comisión para implicar a más gente. Pero aquí no es tan fácil desvincular la política de la sociedad civil, ya que para confeccionar las listas electorales municipales los partidos políticos se nutren de las personas más activas y participativas en entidades y organizaciones.

En todos los viajes, una de las cosas que más me han impresionado es la hospitalidad con la que nos han acogido. En Alemania, Francia e

Inglaterra siempre nos hemos alojado en casas de particulares. Esto aquí nos cuesta, parece que no nos sentimos demasiado cómodos. Para empezar, nuestras casas no tienen habitaciones para invitados, a diferencia de las suyas. En East Grinstead, por ejemplo, hay una residencia para gente mayor que tiene habitaciones para que puedan dormir los visitantes. En relación con este tema recuerdo una buena anécdota... Un año que vinieron a Sant Feliu de Guíxols, antes de 1991, organizamos los juegos y situamos las delegaciones en el antiguo camping Balmáña, con tiendas y material del ejército. Cayó una auténtica tromba de agua, pero (por suerte) el campamento resistió heroicamente.

Creo que uno de los principales valores de los hermanamientos es conocer otros modelos de organización. Durante los 80 y 90 estábamos desarrollando los servicios públicos municipales en un Estado que acababa de estrenar la democracia y las ciudades hermanadas nos sirvieron como ejemplo. Cuando tuvimos que construir una planta de reciclaje, nos inspiramos en el sistema de Mindelheim, ya que los alemanes han sido pioneros en la preservación del medio ambiente y en el reciclaje de todo tipo de materiales. Nuestra guardería, L'Oreneta, se basó en la de Verbania. Por una parte, está el intercambio de conocimiento y de experiencias durante los encuentros pero, por otra parte, los hermanamientos generan actividad. Cuanto mayor es la implicación del municipio, más actividad se produce. Se trata de contar siempre con las ciudades hermanadas y conseguir que estén presentes de una forma u otra en todos los acontecimientos y en el día a día de cada población. Durante los 90, la gente mayor de las distintas ciudades venía a pasar quincenas en Sant Feliu de Guíxols y el Ayuntamiento lo promovía organizando recepciones y despedidas oficiales de los grupos. También se procuraba hacer publicidad del Carnaval o de campañas como El Peix Blau para atraer visitantes. Verbania, por ejemplo, nos ha ofrecido en numerosas ocasiones la oportunidad de tomar parte en ferias comerciales. Sant Feliu de Guíxols participó en alguna durante la anterior legislatura del actual alcalde, Carles Motas.

Lamento que, a lo largo de estos años, los hermanamientos no se hayan sabido explicar bien a los ciudadanos de Sant Feliu. Muchos creen que nos sirven para «ir de vacaciones», aunque durante los viajes las agendas están repletas de compromisos y actos. Mucha gente no entiende su utilidad y este desconocimiento provoca que la mayoría llegue a tomar parte por casualidad. Pero lo más importante es creer en ello, y esto pasa inevitablemente cuando tomas parte y te das cuenta de cómo lo viven en las demás ciudades, del trato que te dan. Yo creí. Desde el año 1990, que tomé el relevo a Josep Vicente en la Alcaldía, aposté muy fuerte por los hermanamientos y así fue durante las dos legislaturas que presidi la Corporación. Nunca podía imaginar que podría vivir un hecho tan importante como el reconocimiento que recibimos en 1995 por parte de la Unión Europea. Ken Averill presentó la candidatura y la Comisión de Ciudades Hermanadas nos concedió uno de los premios Estrella de Oro del Hermanamiento. Poder ir a Dublín para recoger el premio como alcalde, en representación de mi ciudad, fue un gran honor.

comissió per implicar més gent. Però aquí no és tan fàcil desvincular la política de la societat civil, ja que per fer llistes electorals municipals els partits polítics es nodreixen de les persones que són actives i participen en entitats i organismes.

En tots els viatges, una de les coses que més m'han impressionat és l'hospitalitat amb què ens han acollit. A Alemania, França i Anglaterra sempre hem fet estada en cases particulars, cosa que aquí costa, sembla que no ens sentim prou còmodes. D'entrada, els nostres habitatges ja no tenen habitacions per a convidats, a diferència dels seus. A East Grinstead, per exemple, hi ha una residència per a gent gran que té habitacions perquè hi pugui dormir els visitants. En relació amb aquest tema hi ha una bona anècdota... Un any que van venir a Sant Feliu de Guíxols, abans del 1991, vam organitzar els jocs i vam situar totes les delegacions a l'antic càmping Balmáña, amb tendes i lliteres de l'exèrcit. Va caure un aiguat terrible, però –per sort– el campament va resistir heroicament!

Crec que un dels principals valors dels agermanaments és conèixer altres maneres de fer i altres models de funcionament. Als anys 80 i 90 estàvem desplegant els serveis dels municipis en un Estat democràtic acabat d'estrenar i les ciutats agermanades ens van servir com a referència. Quan vam muntar la deixalleria ens vam inspirar en el sistema de Mindelheim, ja que els alemanys han estat pioners en la preservació del medi ambient i el reciclatge de materials. La nostra llar d'infants, L'Oreneta, es va basar

en la de Verbania. Per una part hi ha l'intercanvi de coneixement i experiències durant les trobades però, per una altra part, els agermanaments generen activitat. Com més s'implica el municipi, més activitat es produeix. Es tracta de comptar sempre amb les ciutats agermanades i aconseguir que estiguin presents d'una manera o altra en tots els esdeveniments i la vida quotidiana de cadascuna de les poblacions. Als 90, la gent gran de les diferents poblacions venien a passar quinzenes a Sant Feliu de Guíxols i l'Ajuntament ho afavoria organitzant la recepció i el comiat oficial dels grups. També es procurava fer promoció del Carnaval o de campanyes com El Peix Blau per atreure visitants. Verbania, per exemple, ens ha ofert en moltes ocasions l'oportunitat de prendre part en fires comercials. Sant Feliu de Guíxols hi va participar en l'anterior legislatura de l'actual alcalde, Carles Motas.

Lamento que, al llarg d'aquests anys, els agermanaments no s'han sabut explicar prou bé als guixolencs. Hi ha la creença que ens serveixen per «anar de vacances», encara que, durant les estades, les agendes estan plenes de compromisos i actes. Molta gent no acaba d'entendre la seva utilitat i aquest desconeixement ha provocat que la majoria hi entri per casualitat. Però el més important és creure-hi, i això passa inevitablement quan en prens part i t'adones com ho viuen les altres ciutats i el tracte que et donen. Jo hi vaig creure. Des de l'any 1990, que vaig rellevar Josep Vicente a l'Alcaldia, vaig apostar molt fort pels agermanaments i així va ser durant les

balitzat ens ha desbordat, que ja no hi ha fronteres (bé, això és una frase feta cada cop menys real) i tots intentem parlar anglès, per exemple.

Els lligams entre els pobles agermanats van tenir un moment dolç i, a poc a poc, s'han anat perdent o deslligant, i aquest fet suposa que anem perdent àmbits de coneixença que potser guanyem mercès a les tecnologies de la informació actuals.

Podríem fer moltes reflexions de l'agermanament, però la que em sembla més destacable és que hi va haver un moment que la nostra ciutat va lligar-se a Europa, que en alguns moments hem sabut treure rendiment a aquesta opció (formació professional a Alemanya) però que no vam estar prou atents a les moltes possibilitats que teníem obertes.

Eren altres temps, han arribat noves generacions, i de tot plegat encara ens queda el pont que unia Bourg de Péage amb Romans (per travessar l'Isère) com a símbol d'una unió entre pobles que potser cal emmarcar en la història de la segona meitat del segle

XX guixolenc.

No eren temps millors, eren altres temps.

Josep Melcior Muñoz i Ayats

Règidor 1987-1999 i 2015-2017
i regidor a l'oposició 1999-2001
Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols

Un diàleg constant amb Europa

Em vaig responsabilitzar de l'àrea d'Agermanaments entre els anys 1999-2007 i 2010-2011. Són en total nou anys, en dos moments diferents. Els records, en general, són molt intensos, però com us podeu imaginar el primer període va ser el que em va marcar més.

La meva idea dels agermanaments sempre ha estat obrir Sant Feliu de Guíxols a Europa, en un diàleg constant entre les diferents poblacions. En aquest sentit, jo tenia molt clar que volia fer participar els

destacable es que hubo un tiempo en qué nuestra ciudad se unió a Europa, que en algunos momentos hemos sabido sacar provecho de esta opción (formación profesional en Alemania), pero que no hemos estado suficientemente atentos a las muchas posibilidades que teníamos abiertas.

Eran otros tiempos, han llegado nuevas generaciones, y de todo ello aún nos queda el puente que unía Bourg de Péage con Romans (para atravesar el Isère) como símbolo de una unión entre pueblos que quizás debemos enmarcar en la historia de la segunda mitad del siglo XX guixolense.

No eran tiempos mejores, eran otros tiempos.

Josep Melcior Muñoz i Ayats

Règidor 1987-1999 i 2015-2017
i regidor en la oposición 1999-2001
Ayuntamiento de Sant Feliu de Guíxols

UN DIÁLOGO CONSTANTE CON EUROPA

Yo tomé a mi cargo la responsabilidad del Área de Hermanamientos entre 1999 y 2007 y, en buena parte, en el período 2010-2011. En total son nueve años, en dos momentos diferentes. Los recuerdos de ambos son muy intensos, pero como os podéis imaginar el primer período fue el que más me marcó.

Mi idea de los hermanamientos siempre ha sido abrir Sant Feliu de Guíxols a Europa, en un diálogo constante con las distintas poblaciones. En este sentido, tenía muy claro que quería hacer participar a los hermanados en nuestros eventos culturales más señalados, como la Fiesta Mayor, el Carnaval o la exposición de Flores, así como otras actividades de índole cultural. I así se hizo: los invitábamos a venir (para hacer de jurado o como espectadores) y ellos también, de forma recíproca, nos invitaban a sus eventos (por ejemplo, de jurado en el Corso Fiorito y otros actos). Pero también es importante remarcar que los hermanamientos no sólo sirvieron para hacer intercambios y convivencia más o menos lúdica, sino que también aprovecha-

mos los encuentros para mejorar aspectos en casa. Por ejemplo, Bourg de Péage, y en general Francia, tenía muy claras las líneas de actuación a seguir en cuestiones de residuos, medio ambiente y otros servicios. Esta es una tónica que hemos seguido, en general, todas las personas que hemos asumido los hermanamientos. Por ejemplo, en una época anterior a la mía, se tomaron muchas ideas de la guardería de Reggio Emilia cuando se construyó la de aquí.

Si nos centramos en los juegos Jóvenes sin Fronteras, mi idea era que los participantes que enviábamos a las distintas ciudades de Europa tuviesen que ser los que habían mostrado una mayor voluntad de superación y constancia durante el curso escolar o curso deportivo. No se eligió nunca el que había tenido mejores notas (para esto las escuelas ya tenían su propio sistema de valoración y premios), sino que buscábamos a los jóvenes que tenían una trayectoria de autosuperación personal. Quizás nunca habían sido titulares de su equipo deportivo, pero a lo mejor tenían un rendimiento, unas ganas, un interés y un esfuerzo evidentes.

Una de mis aportaciones, puede ser porque yo era también responsable de Cultura del Ayuntamiento, fue introducir el valor cultural en los encuentros. Por ejemplo, además de hacer los juegos de habilidad que se han mantenido a lo largo de los años, intenté que hubiera encuentros fructíferos más allá del juego físico. Así, organizamos encuentros donde la música, las corales, el arte, el teatro, los idiomas, etc. tuvieran un papel más activo. Incluso, en alguna ocasión, propusimos que no hubiera juegos de habilidad, sino que nos centráramos en la cultura como elemento central de la unión.

Puesto que nueve años son muchos, también es verdad que, en algunas ocasiones, sobre todo al principio, me costó un poco que los hermanamientos fueran considerados como un ámbito más dentro del propio Ayuntamiento. Poco a poco, conseguí que se respetara su función integradora y darles un toque de seriedad.

A parte, si se les daba un contenido educativo, cultural y de convivencia era posible obtener una subvención de la Unión Europea. Debe recordarse que nuestro caso, con seis ciudades hermanadas, era considerado un ejemplo "muy positivo" dentro de la UE, y así nos lo comunicaban con frecuencia.

En octubre de 2010 se realizaron las primeras gestiones para enviar estudiantes guixolenses a Alemania. Era el embrión del AusbildungMobilpro, que se desarrolló un año después. Pero recuerdo las cartas que nos mandamos mutuamente con los representantes de Mindelheim. Hablamos más definitivamente cuando asistieron al concierto del 60 aniversario de la Escuela de Música en Sant Feliu de Guíxols. Por cierto, fue un acto muy emocionante y todavía lo recuerdo con intensidad cuando veo el video de TV Costa Brava.

Con motivo del 60 aniversario de la Escuela de Música vinieron participantes de todos los países hermanados, ensayando primero a través de Internet y después con su asistencia, dos días antes de la celebración. Recuerdo que el teatro

agermanats als nostres esdeveniments més assenyalats, com la Festa Major, el Carnaval o l'exposició de Flors, com també en altres activitats de caire més cultural. I així es va fer: els vam convidar a venir (a fer de jurat, o com a espectadors) i ells també de forma recíproca ens convidaven als seus esdeveniments (un exemple, de jurat del Corso Fiorito i altres actes).

Però també és important ressaltar que els agermanaments no només van servir per fer intercanvis i convivència més o menys lúdica, sinó que també vam aprofitar les trobades per millorar aspectes de casa. Per exemple, Bourg de Péage, i en general França, tenia molt clara la línia que calia seguir en qüestions de residus, medi ambient i altres serveis. Aquesta és una tònica que hem seguit en general totes les persones que hem portat els agermanaments. Per exemple, en època anterior a la meva, es van agafar moltes idees de la llar d'infants de Reggio Emilia a l'hora de fer la del poble.

Si ens centrem en els jocs Joves sense Fronteres, la meva idea era que els participants que anaven a les diferents ciutats d'Europa havien de ser els que mostressin al llarg del curs escolar o curs esportiu una voluntat de superació i constància. No es va buscar mai la persona que tingüés les notes millors (per això les escoles ja tenien el seu propi sistema de valoració i premis), sinó que buscàvem els joves que tenien una trajectòria d'autosuperació personal. Potser mai no havien estat titulars del seu equip esportiu, però potser tenien un rendiment, unes ganes, un interès i un esforç que eren palpables.

Richard Navarro a Tramin l'any 2009. Al costat de l'escultura dedicada als Schnappvieher. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

Una de les meves aportacions, potser també perquè era la responsable de Cultura de l'Ajuntament, va ser introduir el valor cultural en les trobades. A banda de fer els jocs d'habilitat que s'havien mantingut al llarg dels anys, vaig intentar que hi hagués trobades fructíferes més enllà del joc físic. Així, vam fer trobades on la música, les corals, l'art, el teatre, els idiomes... tenien un paper més actiu. Fins i tot, en alguna ocasió, vam proposar que no hi hagués jocs d'habilitat, sinó que ens centréssim en la cultura com a element central d'unió.

Com que nou anys són molts, també és veritat que en algunes ocasions, sobretot al principi, costava una mica que els agermanaments fossin considerats com un espai més dins del mateix Ajuntament. A poc a poc vaig aconseguir que es respectés la funció integradora que tenien, i que se'ls donés un toc més seriós.

Laura Aiguaviva fa un parlament durant l'intercanvi d'obsequis amb motiu de l'assistència als jocs Joves sense Fronteres a Verbania el setembre de 2006. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

A banda, si es donava un contingut educatiu, cultural i de convivència era possible obtenir una subvenció de la Unió Europea. Cal recordar que en el nostre cas, amb sis ciutats agermanades, érem considerats un exemple "molt positiu" dins de la UE, i així ens ho feien saber sovint.

A l'octubre de 2010 es van començar a fer les primeres gestions per enviar estudiants guixolencs a Alemanya. Era l'embrió de l'Ausbildung Mobipro, que es va desenvolupar un any més endavant. Recordo les cartes que ens vam enviar mútuament amb els representants de Mindelheim. En vam parlar més fermament quan ells van assistir a Sant Feliu de Guíxols en el concert del 60è aniversari de l'Escola de Música. Per cert, va ser un acte molt emocionant i encara ara, quan veig el vídeo de TV Costa Brava, me'n recordo amb intensitat.

Pel 60è aniversari de l'Escola de Música van venir participants de tots els països agermanats que assajaven primer a través d'Internet i després presencialment, dos dies abans de la celebració. Recordo que el teatre va quedar petit. Va ser un concert memorable per tots costats. Veure joves, que d'entrada no es coneixen de res, tocant l'*Himne a l'Alegria* va ser molt entranyable.

Com en cada ocasió que ens visitaven, aprofitàvem per reunir-nos i seguir fent propostes de futur. D'aquí, repeteixo, va sortir el Mobipro, la formació professional dual amb Alemanya.

Ja en l'última etapa, es va iniciar un projecte que tenia com a missió l'intercanvi en idiomes de totes les edats. Gràcies a la participació generosa del director de l'Escola Oficial

quedó pequeño con motivo de este concierto tan memorable. Ver jóvenes, que inicialmente no se conocían de nada, tocando dos veces y numerosos bises el Himno de la Alegría, fue muy entrañable. Como en cada ocasión que teníamos aquí las visitas, aprovechábamos para reunirnos y seguir haciendo propuestas de futuro. De aquí, repito, salió el Mobipro, la formación profesional dual con Alemania.

Ya en la última etapa se inició un proyecto que tenía como misión el intercambio en idiomas para todas las edades. Con la participación generosa del director de la Escuela Oficial de Idiomas, Josep María Montcada, que elaboró un proyecto muy asequible para poder llevar a cabo su realización. Recuerdo que fuimos a East Grinstead para presentar y defender el proyecto y que allí se recibió con entusiasmo. Quién sabe si en un futuro se hará realidad.

Como podéis imaginar, de anécdotas, hay muchas. Los momentos son muchos: delicados, serios... Estás representando a una ciudad pero también a un país, y tienes bajo tu responsabilidad a un grupo de jóvenes menores de edad. Se dan situaciones bien diversas. También vives muchas anécdotas, muchas de ellas divertidísimas, que quedan en fotografías, en recuerdos y en vivencias que nos gusta compartir. Siempre defendimos el Himno de Cataluña. También celebramos San Juan, tiramos tantos petardos que no sabían qué pasaba. Les enseñamos a hacer "panellets". Y muchísimas anécdotas más.

Laura Aiguaviva
Regidora de Hermanamientos
1999-2007 y 2010-2011
Ayuntamiento de Sant Feliu de Guíxols

APRENDER A APRENDER DESDE LOS HERMANAMIENTOS

Los recuerdos con los que se alimenta nuestra memoria con frecuencia toman parte en el diseño de nuestro presente y abren puertas a perfilar como nos gustaría que fueran algunos caminos que llevan al mañana. Este preámbulo es el que dio el punto de salida a la manera como trabajar el Área de Hermanamientos, ya que, cuando se me comunicó que debía ocuparme de ella, me vino a la cabeza la primera vez que oí el nombre de la ciudad de Bourg de Péage: fue cuando hacia quinto de EGB y algunos compañeros iban para participar en el encuentro que cada año organiza una de las ciudades hermanadas.

A los pocos días de formar parte del nuevo gobierno, en junio del 2011, se tenía que ir a Mindelheim, puesto que era la ciudad donde se realizaba la edición de los Juegos Jóvenes sin Fronteras de aquel año. Teníamos pocos días, sin embargo Pere Carreras y yo nos pusimos a trabajar duro, codo con codo, sobretodo porque yo quería dar un nuevo aire a este apartado del Área. Me parecía que para los chicos y chicas de nuestro municipio podía tratarse de una experiencia fantástica el hecho de tener la oportunidad de pasar unos días con gente de su edad de otros países y ciudades europeas, una manera de establecer nuevos vínculos, de aproximarse a otra cultura y, sobretodo, poder participar del intercambio de conocimientos.

Seguramente mi experiencia como profesora influyó muchísimo en la manera como quise llevar el área y, por este motivo, se enfocó hacia el mundo educativo. Quise plantear la participación de los chicos y chicas de Sant Feliu en los Juegos como un reconocimiento a su trayectoria como buenos alumnos, entendiendo que los criterios de selección no tenían porqué basarse estrictamente en términos académicos.

El número de jóvenes que podían participar nos vino dado, tres chicos y tres chicas. Esto me facilitó poder establecer los criterios de participación en la línea que me había propuesto. Si eran tres chicas y tres chicos, podían ser una chica y un chico de cada uno de los tres centros educativos de la ciudad que imparten educación secundaria. El hecho de centrarlo en secundaria es por la edad que debían tener los participantes y el porqué en secundaria y no en bachillerato o ciclos formativos fue porqué hasta 4º de ESO la escolarización es obligatoria y, de esta manera, podían optar todos los jóvenes entre 14 y 16 años de nuestra ciudad. Entonces se hizo una reunión con los directores de los institutos y se les expuso la propuesta: debían escoger dos candidatos, una chica y un chico, de 4º de ESO, pues de esta manera se podía plantear como un premio de final de etapa educativa, y los criterios tenían que ser tanto académicos como de crecimiento personal. La experiencia de participar en estos Juegos seguro que los enriquecería: por una parte a nivel personal la propia convivencia entre ellos (algunos no se conocían, a pesar de ser del mismo pueblo), la convivencia con jóvenes de la misma edad de Francia, Alemania, Italia, Gran Bretaña y Austria; por otra parte,

d'Idiomes, Josep Maria Montcada, va ser possible fer un projecte molt assequible. Recordo que vam anar a East Grinstead a presentar i defensar el projecte, i allà es va rebre amb entusiasme. Qui sap si en un futur esdevindrà una realitat.

Com us podeu imaginar, d'anècdotes n'hi ha moltes. De vegades es viuen moments delicats perquè estàs representant una ciutat, però també un país, i tens a càrrec teu un seguit de joves menors d'edat.

També vius moltes anècdotes, moltes d'elles divertidíssimes, que queden en fotos, en records i en vivències que ens agrada compartir. Sempre defensant l'Himne de Catalunya. També vam celebrar Sant Joan i vam tirar tants petards que se sorprendien. Els vam ensenyuar a fer panellets. I moltíssimes anècdotes més.

Laura Aiguaviva
Regidora d'Agermanaments
1999-2007 i 2010-2011
Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols

Aprendre a aprender des dels agermanaments

Els records dels quals s'alimenta la nostra memòria sovint prenen part en el disseny del nostre present i obren portes a perfilar com ens agradarien que fossin alguns camins que porten cap al demà. Aquest preàmbul és el que va

Antoni Juanals i la seva esposa, M. Àngels, a Dublín amb representants de les ciutats agermanades l'octubre de 1995. El viatge va ser amb motiu del lliurament de l'Estrella d'Or dels Agermanaments de la Unió Europea. Procedència: Antoni Juanals (autoria desconeguda)

donar el punt de sortida a la manera com treballar l'àrea d'agermanaments, ja que quan se'm va comunicar que me n'havia d'ocupar, em va venir al cap la primera vegada que vaig sentir el nom de la ciutat de Bourg de Péage: Va ser quan feia cinquè d'EGB i alguns companys hi anaven per participar en la trobada que cada any organitzava una de les ciutats agermanades.

Al cap de pocs dies de formar part del nou govern, el juny de 2011, s'havia d'anar a Mindelheim, ja que era la ciutat on es duia a terme l'edició dels Jocs Joves sense Fronteres d'aquell any. Teníem pocs dies, però amb en Pere Carreras ens vam posar a treballar de valent, sobretot perquè jo volia donar un nou aire a aquest apartat de l'àrea. Per als nois i noies del nostre municipi em semblava que podia ser una experiència fantàstica tenir l'oportunitat de passar uns dies amb gent de la seva edat d'altres països i ciutats europees, una manera d'establir nous vincles, d'apropar-se a una altra cultura i poder participar sobretot de l'intercanvi de coneixences.

Segurament que el meu bagatge de professora va influir moltíssim en la manera com vaig voler portar l'àrea i per aquest motiu es va dirigir cap al món educatiu. Vaig voler plantejar la participació dels nois i noies de Sant Feliu en els jocs com un reconeixement a la seva trajectòria com a bons alumnes, de tal manera que els criteris de selecció no tenien perquè basar-se estrictament en termes acadèmics.

El número de joves que hi podien participar ens venia donat, tres nois i tres

poder poner en práctica el conocimiento en lenguas extranjeras adquirido en los respectivos centros, así como el intercambio con otros que académicamente no habían estudiado (alemán, italiano, austriaco) y especialmente ¡pasar unos días fuera de casa!

Aquí debo agradecer de forma muy especial a Pere Carreras su complicidad y dedicación al proyecto de hermanamientos, puesto que para reducir al máximo el gasto y poder trabajar con el pequeño presupuesto que teníamos, él y yo asumimos también el rol de monitores. Pere se quedaba a dormir con los chicos y chicas en el albergue que nos proporcionaron y yo me quedaba en casa de alguien de la ciudad hermanada que se había ofrecido para acogernos. Esta experiencia de proximidad y de poder compartir la vida cotidiana también fue formidable.

Con los chicos y chicas participantes en los Juegos también hemos establecido unos lazos de complicidad muy especiales. Por ejemplo con los participantes en los juegos de Mindelheim fuimos una noche a la *Weinfest* que tenía lugar allí. Como eran menores de edad, Pere y yo éramos responsables del grupo y la verdad es que todos nos lo pasamos genial, compartiendo costumbres y tradiciones de otra cultura. Como profesora sé todo lo que implica organizar viajes al extranjero y la responsabilidad de llevar un grupo fuera del país, pero también por este motivo sé ¡cuán gratificante puede resultar cuando ves las sonrisas en sus caras!

Siguiendo en esta línea educativa que se dio a los hermanamientos, también me siento muy satisfecha de haber iniciado con Alemania la propuesta de la FP Dual. Dada la buena relación que existe entre ambas ciudades, se ampliaron los puentes de colaboración y esto nos permitió poder enviar a jóvenes de nuestra ciudad, becados por Alemania, a formarse en el ámbito de hotelería y construcción en Alemania, obteniendo el reconocimiento de la titulación en ambos países. La rapidez con qué se consiguieron estos acuerdos sorprendió incluso al Área de Educación de la Generalitat, que nos tomó como modelo.

También recuerdo muy especialmente las relaciones con Verbania, un lugar mágico, en el Piemonte, donde se celebra il Corso Fiorito o los Mercatini di Natale, que han representado puntos de encuentro e intercambio muy positivos para nuestra ciudad.

Atef Farah de Verbania, Alexandra König de Mindelheim o Jean-Félix de Bourg de Péage han sido unos interlocutores extraordinarios, siempre con la máxima disposición, para que de la relación y hermanamiento de nuestras ciudades nazcan propuestas enriquecedoras para todos. La primera: la humanización del territorio, un paso imprescindible para el aprecio y el respeto. Bien, hay tantas cosas por explicar de un Área a veces tan poco conocida y de la que se puede sacar tanto rendimiento para nuestra ciudad, especialmente en la línea de abrir nuevos horizontes para nuestros jóvenes, para nuestro futuro.

Pilar Giro
Regidora de Hermanamientos 2011-2015
Ayuntamiento de Sant Feliu de Guíxols

noies. Això em facilitava poder estableir els criteris de participació en la línia que m'havia proposat. Si eren tres noies i tres nois, podien ser una noia i un noi de cada un dels tres centres educatius de la ciutat que imparteixen educació secundària. El fet de focalitzar-ho a secundària, i no a batxillerat o cicles formatius, era per l'edat que havien de tenir els participants i perquè fins a 4t ESO l'escolarització es obligatòria i d'aquesta manera hi podien optar tots els joves d'entre 14 i 16 de la nostra ciutat. Llavors es va fer una reunió amb els directors dels instituts i se'ls va exposar la proposta: Havien de triar dos candidats, una noia i un noi, de 4t d'ESO, ja que d'aquesta manera es podia plantejar com un premi de fi d'etapa educativa, i els criteris tan havien de ser acadèmics com de creixement personal.

L'experiència de participar en aquests jocs segur que els enriquia: d'una banda, personalment per la convivència entre ells (alguns no es coneixien, tot i ser del mateix poble) i amb joves de la mateixa edat de França, Alemanya, Itàlia, Gran Bretanya i Àustria; de l'altra el fet de posar en pràctica el coneixement de llengües estrangeres adquirit en els respectius centres, així com l'intercanvi amb d'altres que acadèmicament no havien estudiat (alemany, italià, austriac) i sobretot passar uns dies fora de casa!

Aquí haig d'agrair molt especialment al Pere Carreras la seva complicitat i dedicació al projecte d'agermanaments, ja que per tal d'ajustar al màxim la despesa i poder treballar amb el petit pressupost que teníem, ell i jo vam

assumir també el rol de monitors. En Pere es quedava a dormir amb els nois i noies a l'alberg que ens proporcionaven i jo em quedava a casa d'algú de la ciutat agermanada que s'havia ofert per acollir-nos. Aquesta experiència de proximitat i compartir la quotidianitat també va ser formidable.

Amb els nois i noies participants en els jocs crec que hem establert sempre uns vincles de complicitat molt especials. Per exemple amb els participants als jocs de Mindelheim vam anar un vespre a la *Weinfest* que es feia allà, en ser menors d'edat en Pere i jo n'èrem els responsables, i la veritat és que tots ens ho vam passar genial, compartint costums i tradicions d'una altra cultura. Com a professora sé el que comporta preparar sortides a l'estrange i la responsabilitat de dur un grup fora del país, però per això també sé com n'és de gratificant quan veus els somriures en els seus rostres!

Seguint en aquesta línia educativa que es va donar a agermanaments, també em sento molt satisfeta d'haver iniciat amb Alemania la proposta de la FP dual. Atesa la bona relació que hi ha entre les dues ciutats, es van ampliar els ponts de col·laboració i això en va dur poder enviar becats per Alemania a joves de la nostra ciutat a formar-se en l'àmbit de l'hostaleria i la construcció a Alemania, i van aconseguir així el reconeixement de la titulació als dos països. La rapidesa amb què es van assolir aquests acords va sorprendre fins i tot l'àrea d'educació de la Generalitat, que ens va prendre com a model.

També recordo molt especialment les

Pilar Giró durant l'estada a Mindelheim el juliol de 2011. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

relacions amb Verbania, un indret màgic, al Piemont, on es celebra Il Corso Fiorito o els Mercatini di Natale, que han estat espais de trobada i intercanvi molt positius per a la nostra ciutat.

L'Atef Farah de Verbania, l'Alexandra König de Mindelheim o en Jean-Félix de Bourg de Péage han estat uns interlocutors extraordinaris, sempre amb la màxima disposició, per a què de la relació i agermanament de les nostres ciutats se n'originessin propostes enriquidores per a tots. La primera: la humanització del territori, un pas imprescindible per a l'estima i el respecte.

Bé, hi ha tantes coses per explicar d'una àrea a vegades tan poc coneguda i de la qual es pot treure tan rendiment per a la nostra ciutat, sobretot

en la línia d'obrir nous horitzons als nostres joves, al nostre futur.

Pilar Giró

Regidora d'Agermanaments 2011-2015
Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols

Agermanament entre ciutadans

Tinc la convicció que a la nostra ciutat som més europeus que a altres llocs del país. O com a mínim, vam entrar a Europa abans. Els nois i noies dels anys seixanta i setanta del segle passat van tenir l'oportunitat de viure i conviure amb ciutadans francesos. Això, en aquell temps, era un fet excepcional

HERMANAMIENTO ENTRE CIUDADANOS

Tengo la convicción que, en nuestra ciudad, somos más europeos que en otros sitios del país. O, como mínimo, entramos antes en Europa. Los chicos y chicas de los sesenta y los setenta del siglo pasado tuvimos la oportunidad de vivir y convivir con ciudadanos franceses. Esto, en aquellos tiempos, era una circunstancia excepcional que nos permitió entender Europa y aspirar a un progreso y una democracia que veíamos en el pueblo hermanado. Un progreso que se respiraba en las calles ajardinadas, los polideportivos, las piscinas y las actividades deportivas de los jóvenes de Bourg de Péage, que en Sant Feliu todavía eran un sueño. Ahora que compartimos el mismo nivel de democracia y progreso, ahora que celebramos los cincuenta años de aquel hermanamiento, tenemos que seguir reforzando nuestras relaciones implicando a los ciudadanos de Sant Feliu para que seáis vosotros los que guiéis y lideréis estos eventos. Sólo si se convierten en una cuestión ciudadana, los hermanamientos seguirán celebrando aniversarios.

Dicen que esta magnífica iniciativa nos llegó de rebote. El alcalde francés se dirigió a Tossa para proponer un pacto de hermanamiento para que el municipio vecino empezara a ser famoso entre los europeos por el rodaje de la película *Pandora*. En Tossa no halló a nadie en el ayuntamiento y siguió la carretera hasta Sant Feliu.

Los de Bourg de Péage ya habían firmado con Mindelheim, el municipio alemán de Baviera, un acuerdo de hermanamiento. El hecho de com-

partir experiencias y vivencias entre franceses y alemanes tenía un gran simbolismo porque, sólo veinte años antes, se habían peleado a muerte y, entre los miembros de los consistorios que ahora se daban la mano, había excombatientes de los dos bandos. La idea era construir Europa y establecer lazos de complicidad con todos los países, incluso los que sufríamos bajo una dictadura, con la intención de que no se repitieran los episodios de guerra que destrozaron a los europeos.

I así llegó la delegación francesa a Sant Feliu. Fue bien recibida por el alcalde Manel Vicens, que tuvo la oportuna decisión de hermanarse, iniciando así un período que ahora cumple medio siglo rico en experiencias comunes. Durante este tiempo, los lazos de amistad se han ampliado a cinco municipios europeos más y, en los intercambios, no sólo han participado jóvenes, sino también artistas, deportistas, gente mayor, escuelas, corales y estudiantes.

Actividad ciudadana

La actividad de los hermanamientos ha tenido sus más y sus menos, no siempre hemos tenido en nuestro consistorio un gobierno implicado e interesado. De hecho, cuando más se potenciaron los lazos de amistad fue durante los noventa. En aquellos años, una comisión ciudadana trabajaba conjuntamente con la regiduría de Hermanamientos. Entre todos, organizaban los juegos sin fronteras, los intercambios de artistas, de alumnos de instituto y la relación con las familias. Ahora estamos en un buen momento para devolver a los ciudadanos las actividades de hermanamientos y constituir una comisión con personas implicadas que trabajan para reforzar y ampliar las relaciones con nuestros amigos europeos. En esta celebración de medio siglo de relaciones, ya ha participado un grupo de personas voluntarias que han hecho posible que los hermanamientos vuelvan a ser una cuestión ciudadana. Han hecho de guías, de traductores, han organizado los eventos deportivos, lúdicos, han atendido a las delegaciones y han puesto en contacto entidades de Sant Feliu con las de otras ciudades hermanadas para establecer posibles intercambios. Este es el sentido del aniversario, que los hermanamientos sean una cuestión ciudadana, que sean de los ciudadanos.

Salvador Calabuig i Serra
Regidor de Hermanamientos
1995-1999 y 2015-2017
Ayuntamiento de Sant Feliu de Guíxols

ANÉCDOTAS

Los Juegos Jóvenes sin Fronteras y el Juego de los Alcaldes

Los Juegos Jóvenes sin Fronteras se inventaron para tener una serie de pruebas de habilidad que permitieran la interacción de los jóvenes durante los encuentros. A pesar de que existe una clasificación (donde Sant Feliu de Guíxols casi siempre queda en último o penúltimo lugar) no se trata de un auténtico interés por la competición y no hay premios para los ganadores. Consiste en pruebas de habilidad, como una yincana, a menudo para romper el hielo y provocar situaciones divertidas.

que ens va permetre entendre Europa i aspirar a un progrés i una democràcia que veiem al poble agermanat. Un progrés que es palpava en els carrers enjardinats, els poliesportius, les piscines i les activitats esportives dels joves de Bourg de Péage, que a Sant Feliu encara eren un somni. Ara que compartim el mateix nivell de democràcia i progrés, ara que celebrem els cinquanta anys d'aquell agermanament, hem de seguir enfortint les nostres relacions i implicar els ciutadans de Sant Feliu perquè siguem vosaltres els que guieu i lidereu aquests esdeveniments. Només si són una qüestió ciutadana, els agermanaments aniran celebrant més aniversaris.

Diuen que aquesta magnífica iniciativa ens va arribar de rebot. L'alcalde francès va anar fins a Tossa per proposar un pacte d'agermanament perquè el municipi veí començava a ser famós entre els europeus per la filmació de la pel·lícula *Pandora*. A Tossa no va trobar ningú a l'ajuntament i va seguir la carretera fins a Sant Feliu.

Els de Bourg de Péage ja havien signat amb Mindelheim, el municipi Alemany de Baviera, un acord d'agermanament. El fet de compartir experiències i vivències entre francesos i alemanys revestia un gran simbolisme perquè, només feia vint anys, s'havien barallat a mort i entre els membres dels consistoris que ara es donaven la mà hi havia excombatents d'ambdós bàndols. La idea era refer Europa, i establir llaços de complicitat amb tots els països, fins i tot els que patíem una dictadura, amb la intenció que no es tornessin a repetir

els episodis de guerra que van des-trossar els europeus.

I així va arribar la delegació francesa a Sant Feliu. Va ser ben rebuda per l'alcalde Manel Vicens que va prendre l'encertada decisió d'agermanar-se, i va iniciar així un període, que ara compleix mig segle, ric en experiències comunes. En aquest temps, els llaços d'amistat s'han ampliat a cinc municipis europeus més i en els intercanvis no només hi han participat joves, sinó també artistes, esportistes, gent gran, escoles, corals i estudiants.

ACTIVITAT CIUTADANA

L'activitat dels agermanaments ha tingut alts i baixos, no sempre hem tingut al nostre consistori un govern implicat i interessat. De fet, quan es van potenciar més els llaços d'amistat va ser als anys noranta. En aquells anys, una comissió ciutadana treballava conjuntament amb la regiduría d'Agermanaments. Entre tots, organitzaven els jocs sense fronteres, els intercanvis d'artistes, d'alumnes d'institut i la relació amb les famílies. Ara estem en un moment bo per retornar als ciutadans les activitats d'agermanaments i constituir una comissió amb persones implicades que treballin per enfortir i ampliar les relacions amb els nostres amics europeus. En aquesta celebració del mig segle de relacions, ja hi ha participat un grup de persones voluntàries que han fet possible que els agermanaments tornessin a ser una qüestió ciutadana. Han fet de guies, de traductors, han organitzat els esdeveni-

A l'esquerra, Albert Mallol, Pere Carreras, Núria Murlà i Laura Aiguaviva travessant la High Street d'East Grinstead com si fos Abbey Road, l'any 2005. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria desconeguda)

A la dreta, taller de panellets a East Grinstead, a casa d'Allan i Pat Tyler, l'any 2005. Laura Aiguaviva, Joaquim Díaz, Dolors Segura i Núria Murlà al costat del matrimoni amb Janny Rossiter, de la East Grinstead Choral Society. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria desconeguda)

ments esportius, lúdics, han atès les delegacions i han posat en contacte entitats de Sant Feliu amb les altres ciutats agermanades per establir possibles intercanvis. Aquest és el sentit de l'aniversari, que els agermanaments siguin una qüestió ciutadana, que siguin dels ciutadans.

Salvador Calabuig i Serra
Regidor d'Agermanaments
1995-1999 i 2015-2017
Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols

organitza; per exemple, a Sant Feliu fem proves de caràcter mariner. A Tramin, que és terra de vinya, fan jocs relacionats amb el vi, la fermentació del raïm i similars.

Solen constar de set o vuit proves d'habilitat, que ocupen una tarda de les tres o quatre jornades que sol durar una estada a la ciutat amfitriona. I sempre, quan hi ha jocs, una de les proves es reserva a les autoritats. És el que s'anomena el Joc de l'Alcalde.

Que es digui "de l'alcalde" no vol dir que l'hagin de realitzar forçosament els alcaldes. En ocasions són regidors, o tècnics que s'han desplaçat qui la fan. Alguna de les proves que s'han fet són: a Pere Albó (alcalde) el van posar sobre un toro mecànic a Bourg de Péage. A Richard Navarro (regidor) el van vestir amb els pantalons curts de cuir i tirants característics del sud d'Alemanya i regió del Tirol, a Tramin. I en la mateixa població, el van fer portar una mena d'estructura que simbolitzava un monstre, en una prova d'habilitat —Com conduir un gegant nostre, per entendre'ns—. A la Laura Aiguaviva (regidora), com que fa molts anys que s'encarrega d'aquesta àrea li n'han fet moltes. Una de les proves, que va guanyar, va ser també d'habilitat i agilitat. A

Suelen ser acorde con la población que las organiza; por ejemplo, en Sant Feliu organizamos pruebas de carácter marinero. En Tramin, que es tierra de vides, montan juegos relacionados con el vino, la fermentación de la uva y similares.

Suelen constar de siete u ocho pruebas de habilidad, que ocupen una tarde durante los tres o cuatro días que suele durar una estancia en la ciudad anfitriona. Y siempre, cuando hay juegos, una de las pruebas se reserva a las autoridades. Es el llamado el Juego del Alcalde. Que haga referencia al alcalde no quiere decir que lo tengan que realizar necesariamente los alcaldes. En ocasiones son los regidores o los técnicos quienes lo hacen. Alguna de las pruebas que se han hecho son: a Pere Albó (alcalde) lo montaron sobre un toro mecánico en Bourg de Péage. A Richard Navarro (regidor) lo vistieron con los pantalones cortos de cuero y tirantes típicos del sur de Alemania y región del Tirol, en Tramin. Y en la misma población, le hicieron llevar una especie de estructura que simbolizaba un monstruo en una prueba de habilidad. Parecido a llevar una figura de gigante como las nuestras, para entenderlos. A Laura Aiguaviva (regidora), como fue responsable de esta área durante muchos años, se la han jugado muchas veces. Una de las pruebas, que ganó, fue también de habilidad y agilidad. A Pilar Giró, con un vestido rojo, le organizaron una entrada al recinto de los juegos de Mindelheim en un coche descapotable antiguo. Después el juego que tenía reservado lo hizo el técnico Pere Carreras y consistió en echar abajo unas torres con una manguera de bombero. Mejor esto que no el esfuerzo necesario en años anteriores, ¡como cerrar troncos!

Siempre últimos

Que yo recuerde, en los juegos Jóvenes sin Fronteras, donde compiten equipos de seis o siete ciudades, según el año, Sant Feliu de Guixols ha ocupado siempre la misma posición: los últimos. Cuando se han celebrado los juegos aquí, el caso ha sido distinto, por la ventaja que supone el mar. Si se trata de juegos de habilidad (carreras de sacos, cucañas, con más o menos esfuerzo físico...) los resultados no acompañan demasiado.

La tendencia es quedar los últimos en estas competiciones, es lo que se ha repetido durante años. Sólo en una ocasión unos jóvenes guixolenses tuvieron la osadía de quedar penúltimos. Dado que los juegos no son competitivos, todo queda en una broma colectiva. En las crónicas periodísticas que hacíamos de los juegos llegábamos a poner el titular "Sant Feliu de Guixols clasificado en sexta posición en los juegos de verano". Se obviaba que éramos sextos... de un total de seis.

Anècdotes

ELS JOCS JOVES SENSE FRONTERES I EL JOC DELS ALCALDES

Els jocs Joves sense Fronteres es van inventar per tenir un seguit de proves d'habilitat que permetessin la integració dels joves durant les trobades. Tot i que hi ha una classificació (on gairebé Sant Feliu de Guíxols sempre queda en últim o penúltim lloc) no hi ha un veritable interès competitiu, i no hi ha premis per als guanyadors. Són proves d'habilitat, com una gimcana, sovint per trencar el gel i provocar situacions divertides. Solen anar d'acord amb la població que les

Las anécdotas: "los míos no han sido"

En las expediciones suelen ir "los niños" (jóvenes, chicos y chicas, que participan en los juegos y rondan los 17-18 años) y los "mayores" u "oficiales" (políticos, regidores, técnicos, monitores, que forman parte de la delegación más protocolaria). Así, pues, los "mayores" regresábamos de un recorrido turístico con alcaldes bávaros y me avisaron que "mis niños" habían tomado parte en una trifulca, con ruido, gritos y guerra de almohadas durante la tarde/noche anterior, moviendo colchones y literas en las habitaciones. Total, que nadie había dormido (ya se notaba, todo el mundo tenía unas ojeras bien visibles). Pero mi primera reacción "los míos no han sido, si son unos angelitos"... Tan angelitos hasta que me mostraron los vídeos de las cámaras de seguridad y tuve que tragarme el sapo... No sólo eran los míos, junto con otros, sino que además habían intentado girar las cámaras para que enfocaran fuera de su campo de acción! Cosas de niños!

La Protezione Civile

En uno de los viajes a Italia, a Verbania, con el regidor Víctor Pascual (q. d. e. p.), había un momento de conferencias y discursos. Todas las ciudades hablaban. Víctor hizo un discurso sobre el tema de aquel año, la Protección Civil. Antes de empezar le dije al regidor: "¿hablas italiano?" Y se me quedó mirando, y dijo bromeando "No. Tengo el discurso en catalán, con datos y documentado, pero está en catalán. Pero no supone ningún problema, pondré una i al final de algunas palabras y gestularé mucho" ¡Al discurso si no fue en italiano, ninguna falta le hizo! Recuerdo que cuando acabó fue largamente aplaudido por todos los presentes, policías, agentes de protección civil y recibió muchas alabanzas. Me dijo al final..."¡lo ves hombre!"

Crikvenica

Todavía no estaba yo en el área de Hermanamientos. Es muy anterior. Surgió una propuesta para integrar a una nueva población en los hermanamientos. Así seríamos siete hermanamientos. La nueva candidata era Crikvenica, en Croacia. Un nombre que no éramos capaces de recordar ni de pronunciar, nunca hasta que empezamos a pensar en las películas de Superman y vimos se parecía a Kriptonita. Vino a Sant Feliu su alcalde con un grupo selecto de autoridades del pueblo. Había aquí, en casa, todas las demás ciudades del hermanamiento. Hicimos todos los honores, los aceptamos, nos comprometimos a integrarlos en la gran familia. Incluso había un diploma acreditativo (de estos tan bonitos). Y, cuando ya pensábamos que seríamos uno más, días después acordamos que era papel mojado. Según los estatutos, no podíamos acogerlos ya que no formaban parte de la Unión Europea (ahora Croacia sí que forma parte). Fue una lástima, porque era una población muy maja, a orillas del Mediterráneo, en la costa adriática. No la he visto más que en fotografía, pero siempre he tenido el deseo de acercarme.

¡A misa?

Según el país, la ciudad, las costumbres que tienen, en el programa oficial suele haber una misa. Más que un oficio religioso, que también lo es, se trata de un acto formal donde los jóvenes de las

la Pilar Giró, amb un vestit vermell, li van fer una entrada als Jocs de Mindelheim en un cotxe descapotable antic. El joc que li reservaven el va fer el tècnic Pere Carreras, i va consistir a tombar unes torres amb una mànega de bomber. Millor això que no pas l'esforç altres anys, com serrar troncs!

SEMPRE ÚLTIMS

Que jo recordi, als jocs Joves sense Fronteres on competeixen equips de sis o set ciutats depenen dels anys, Sant Feliu de Guíxols ha ocupat sempre la mateixa posició: l'última. Quan s'han celebrat els jocs aquí, el cas ha estat diferent, per l'avantatge del mar. Si es tracta de jocs d'habilitat (curses de sacs, cucanyes, amb més o menys esforç físic...) els resultats no hi han acompanyat gaire.

La tendència a quedar els últims en aquestes competicions s'ha repetit molts anys. Només en una ocasió uns dels joves ganxons van tenir la "gosadia" de quedar penúltims. Com que els jocs no són competitius, tot forma part de la broma col·lectiva. En les cròniques periodístiques que feiem dels jocs arribàvem a titular "Sant Feliu de Guíxols, classificat sisè als Jocs d'estiu". S'obviava que quedàvem sisens,... de sis.

LES ANÈCDOTES: "ELS MEUS NO HAN ESTAT"

A les expedicions hi solen anar els "nens" (els joves, nois i noies, que

participen als jocs, que ronden els 17-18 anys) i els "grans" o "oficials" (els polítics, regidors, tècnics, monitors, que formen part de la delegació més protocol·laria...). Així doncs, els "grans" tornàvem d'un recorregut turístic amb alcaldes bavaresos i em van avisar que els meus "nens" havien participat en una brega, amb sorolls, crits i guerra de coixins la tarda/nit anterior, movent matalassos i lliteres de les habitacions. Total, que ningú no havia dormit (ja es notava, tothom tenia unes ulleres visibles als ulls). Però la meva primera reacció va ser: "els meus no han estat, si són uns angelets"... i tan angelets fins que em van ensenyar els vídeos de les càmeres de seguretat, on em vaig haver de menjar el gripau... No només eren els meus, junt amb d'altres, sinó que havien intentat girar les càmeres i que enfoquessin fora el camp d'accio! Cases de nens!

LA PROTEZIONE CIVILE

En un dels viatges a Itàlia, a Verbania, en el moment de les conferències i discursos vam tenir sort del regidor Víctor Pascual (ACS). Totes les ciutats parlaven. En Víctor va fer un discurs parlant del tema que hi havia aquell any, la Protecció Civil. Abans de començar li vaig dir al regidor: "parles italià?" I va dir fent broma... "No. Tinc el discurs escrit en català, amb dades i documentat, però està en català. Però cap problema, posaré algunes paraules al final acabades amb i i faré molts gestos". El discurs no va ser en italià, ni falta que va fer! Recordo que va

Lídia Duran, Núria Almar i Pere Albó durant la celebració de Joves sense Fronteres a Bourg de Péage, el juliol de 2008. AMSFG. Fons Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols (autoria: Pere Carreras)

acabar aplaudit per tots els presents, policies, agents de protecció civil i amb grans lloances! Em va dir al final: "ho veus home!"

CRIKVENICA

Encara no estava a l'àrea d'agermanaments. És molt anterior. Va sortir una proposta d'integrar una nova població, com a agermanada. Així seríem set agermanades. La nova candidata era Crikvenica, a Croàcia. Un nom que no érem mai capaços de recordar, ni de pronunciar, mai fins que varem començar a pensar en les pel·lícules de *Superman* i pensàvem en la Kriptonita. Van venir a Sant Feliu el seu alcalde i un grup selecte de personalitats del poble. Hi havia aquí, a casa nostra, tota la resta de ciutats de l'agermanament. Vam fer tots els honors de dir

que sí, que els integraríem a la gran família. Hi havia fins i tot un diploma acreditatiu (d'aquells tan bonics). I quan ja pensàvem que seríem un més, dies més tard vam acordar que tot era paper mullat. No es podia estatutàriament acollir-los, i a més no formaven part de la Unió Europea (ara Croàcia sí que en forma part). Va ser una llàstima, perquè era una població maquísima, a peus del Mediterrani, a la costa adriàtica. Tan sols l'he vista en fotografia, però sempre he tingut el desig d'acostar-m'hi.

A MISSA?

Depenent del país, de la ciutat, dels costums que tinguin, en el programa oficial hi sol haver una missa. Més que un ofici religiós, que també ho és, es tracta d'un acte formal on els joves de

ciudades participan, pronuncian algunas palabras en su lengua y es un evento más. En una ocasión quedé alucinado en Mindelheim, cuando nos recibieron con una imponente coral, con la *Deutsche Messe de Schubert*. Impresionante.

Volviendo a la anécdota, en algunos sitios es optativo, en otros no se hace y en otros se considera preceptivo. En Tramin, en el Tirol. Era domingo, hora de misa y "mis niños" no estaban en la iglesia. Los jóvenes italianos salvaron la situación y leyeron algunas frases en catalán porque "nuestros niños" no estaban. Y no asistieron porque estaban en chancas y bañador en la piscina municipal. ¡La culpa fue mía, que no entendí la instrucción de la documentación de aquel día y les di fiesta!

¿Qué idioma utilizamos?

Los encuentros en hermanamientos siempre tienen momentos de ocio y descanso. Momentos durante los cuales los jóvenes hablan mucho, se relacionan, surgen amistades que seguramente serán para toda la vida. Pero también hay momentos oficiales. Momentos, como decimos, "de corbata". Reuniones para trabajar en el hermanamiento, decidir el futuro. Son momentos durante los cuales los regidores lucen su pin de plata y los alcaldes, la banda o la vara, y la trascendencia protocolaria se impone. Nosotros generalmente, cuando viajamos y nos encontramos en esta situación, acostumbramos a hacer los discursos en el idioma del país anfitrión. Por ejemplo, si vamos a Francia, solemos hacerlo en francés, aunque en el momento de empezar nuestros discursos hacemos un saludo y resumen en los demás idiomas. Podríamos hacerlo en catalán o castellano ya que, de hecho, nos han puesto traductores... pero en nuestro caso ¡poco trabajo tienen!

¡Seriiedad, rigor, protocolo estirado... y cuando se puede romper el hielo!

Algunas veces el peso de Europa se hace notar y te encuentras delante de situaciones trascendentales. Momentos en que los discursos son emotivos, en que las palabras de los oradores que te han precedido entonan deseos de paz entre los pueblos, la voluntad de una Europa unida para luchar contra la desigualdad o la pobreza... Estás participando de actividades de gran relevancia pública, con un protocolo rígido y solemne, con diputados, regidores, alcaldes de todos los sitios, medios de comunicación. Y estás representando a tu pueblo, así como a tu país. Todo se hace con una solemnidad honorífica que añade elegancia y respeto institucional a los actos. Pero superado el momento oficial, llega después el momento de la anécdota de la distensión, de las risas. Por ejemplo, tras los parlamentos, sonaba música... Laura Aiguaviva y yo acostumbrábamos a romper el hielo. A ambos nos gusta bailar, y cuando todo el mundo aún estaba frío, salíamos a bailar y acabábamos haciéndolo con todo el mundo. Una forma de actuar que une.

Pere Carreras

Responsable de Prensa y responsable del Área de Hermanamientos 2008-2014
Ayuntamiento de Sant Feliu de Guíxols

les ciutats participen, diuen algunes paraules en la seva llengua i és un esdeveniment més. En una ocasió vaig quedar enlluernat, a Mindelheim, quan ens van rebre amb una imponent coral, amb la *Deutsche Messe* de Schubert. Impressionant.

Tornant a l'anècdota, en alguns llocs és optatiu, en d'altres no es fa, i en d'altres es considera preceptiu. A Tramin, al Tirol. Era diumenge, hora de missa, i els meus "nens" no eren a l'església. Els joves italians van salvar la situació i van llegir unes frases en català, perquè els nostres "nens" no hi eren. I no hi van assistir perquè estaven amb xanclletes i banyador a la piscina municipal. La culpa va ser meva, que no havia entès la instrucció de la documentació d'aquell dia i els vaig donar festa!

QUIN IDIOMA FEM SERVIR?

Les trobades amb agermanaments sempre tenen moments d'oci i distensió. Moments on els joves parlen molt, fan relació, sorgeixen amistats que segurament seran de per vida. Però també hi ha moments oficials. Moments, que en diem, de corbata. Reunions per aprofundir l'agermanament, decidir el futur. Són moments on els regidors llueixen el seu pin de plata, els alcaldes la banda o la vara, i la transcendència protocol·laria s'imposa. Nosaltres, normalment, quan viatgem i ens trobem en aquesta situació, acostumem a fer els discursos en l'idioma del país amfitrió. Per exemple, si anem a França, ho solem

fer en francès, tot i que en el moment de començar els nostres discursos, fem una petita salutació i resum en la resta d'idiomes. Podríem fer-ho en català o en castellà, i de fet ens han posat traductors... però poca feina tenen!

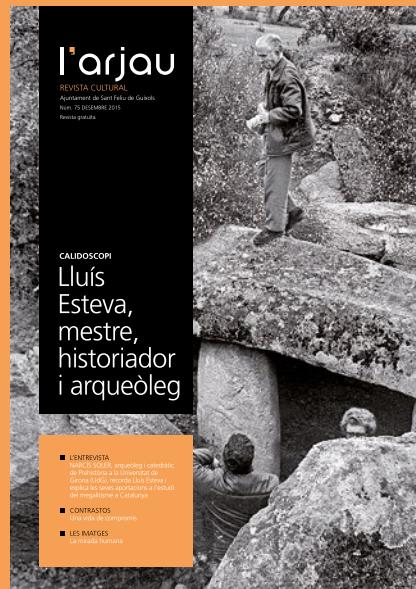
SERIOSITAT, RIGOR, PROTOCOL TIBANT...
I QUAN ES POT, TRENCAR EL GEL!

De tant en tant el pes d'Europa es fa potent i et trobes davant de situacions transcendentals. Moments on els discursos són emotius, on les paraules dels qui t'han precedit entonen desitjos de pau entre pobles, la voluntat d'una Europa unida per lluitar contra la desigualtat o la pobreza... Estàs participant d'activitats d'una alta rellevància pública, amb un protocol rígid i solemne, amb diputats, regidors, alcaldes d'arreu, mitjans de comunicació. I estàs representant el teu poble, com també el teu país. Tot es fa amb una solemnitat honorífica que dóna, encara, més elegància i respecte institucional als actes. Però ultrapassat el moment oficial arriba després el moment de l'anècdota, de la distensió, del riure. Per exemple, passats els parlaments sonava música... La Laura Aiguaviva i jo acostumàvem a trencar el gel. A tots dos ens agrada ballar, i quan tothom encara estava molt fred, sortíem a ballar i ho acabàvem fent amb tothom. Una forma de fer que uneix.

Pere Carreras

Cap de Premsa i responsable de l'àrea d'Agermanaments 2008-2014
Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols

Els darrers números...

On aconseguir L'Arjau?

L'ARJAU és una revista editada per l'Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols que tracta temes culturals del municipi i el seu entorn. Aquesta publicació es distribueix de manera gratuïta i es pot trobar en els estanys i llibreries de Sant Feliu de Guíxols o en els serveis municipals següents: Botiga del Monestir, Oficina d'Informació Ciudadana, Punt d'Informació Juvenil, Guíxols Desenvolupament (estació d'autobusos), centres cívics de Vilartagues i Tueda, Biblioteca Pública Octavi Viader i Margarit i Arxiu Municipal.

Descarrega'l també a:
www.guixols.cat/cultura/arxiu-municipal/larjau-revista-cultural.html

ESPECIAL
AGERMANAMENTS

l'arjau

REVISTA CULTURAL

Ajuntament de Sant Feliu de Guíxols

Núm. 78 JUNY 2017

Revista gratuïta